

ကျော်လှမ်းမြန်မာစု၏ အမြင်ဆုံး ပိုမ်းမြတ်များ

အကုသိလီကဲ့ကြေးကို

ရွှေချုပ်မြေရှုစွာ

ရွှေချုပ်မြေ

အမြတ်မြတ်

ပိုမ်းမြတ်

အမြတ်မြတ်

ပိုမ်းမြတ်

အမြတ်မြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

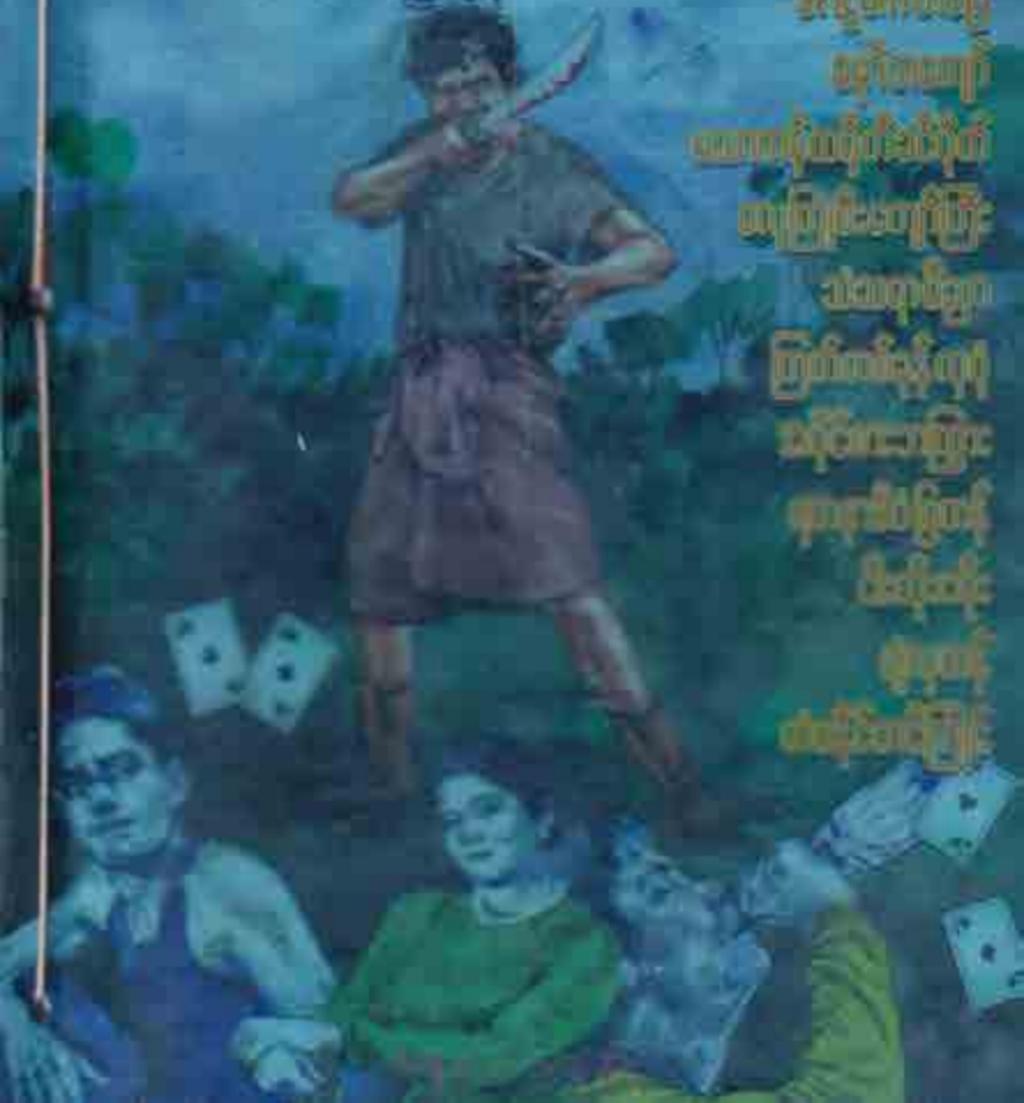
ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ပိုမ်းမြတ်

ထုတ်စေသူ

မျက်နှာစီးပနီးလို့

လန်လဲဘီးဝန်

မျက်နှာစီးဖီးလို့

ယနိုင်း

အတွင်းဆနီးလို့

ဝကလတ်၊ တို့ဝက္ခာရီး

ကျိုးမြှေးတာတို့

တနည်းလုပ်

မျက်နှာစီးအလင်

EAGLE

အတွင်းအလင်

ရာအာရီးဝင်း

တာအုပ်ချုပ်

တနည်း

ဦးဘုန်းမော်

အဆွဲဘက်ခကာင်းကင်

တာပထတ်လုပ်ဖြန့်လိုပါရုံ

(မြ - ၀၀၂၃၉)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသီနီးဦး

မြတ်ရတာနာပုံနှိပ်တိုက်

(မြ - ၀၉၁၃၁)

အုပ်စဉ် - ၁၀၀၀ အုပ်
တနိုင်း - ၁၃၀၀ ကျော်

ဖြန့်ချွေရေး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အမှတ်(၂၂၂)၊ ပဆောထပ်၊ လမ်း - ငွေးကျောက်တံတားပြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

လန်း - ၀၉၇၃၁၄၁၃၈၈၁၀၉၄၂၂၀၀၅၆၃၃၇၅၅၆၃၅၄၄

အကုသိုလ်ကံတ္ထားရှိ

ထူးဆန်းစွာပေးဆပ်ဖြစ်သူများ

ရွှေဘုန်းက

မာတိကာ

အာဇာဝကတင်မြေ	၅
မော်ဘက္ကျို	၁၆
မသာကန်ထရှိက်ခင်ပိုက်	၃၀
လျှော့ကြံးကျိုကြံး	၄၅
သံသရာမိညာ	၅၃
ကြော်တစ်ခုန်လုပ်	၆၆
အပိုင်စားဘက္ကား	၇၂
ရတနာဒီပံ့မြေဟန်	၈၀၀
ငါးထိုးငရိုး	၈၀၅
ဖျံကျေဟန်	၉၂၇
ကံမနိုင်တင်ကြိုင်	၉၅၂

အာဇာဝကတင်မြှု

အမှန်က သူ့နာမည်က တင်မြှု၊ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကရော သူနဲ့ သောက်ဖော်စားဖက်၊ ဖို့ကိုဖော်၊ ငါးရှာဖော်တွေကတော့ တင်မြှုကို အာဇာဝကတင်မြှုလိုပဲ နှုတ်ကျိုးပြီးခေါ်ဝေါ်ကြတာ။ အန္တာတူသညာပြုထားကြတာ။ သူ့နာမည်ကို လုမတွေဖူးသေး ဘဲ ကြားရှုနဲ့တင် ဖူးလောက်တယ်။ ပခဲ့းတွေနဲ့ ကြက်သီးထ

လောက်တယ်။ ဟိုဟိုက အရပ်းကြီးတာကိုး။ အချို့ နာမည်ကြား ရုံးတင် အရင်းအဖျား၊ အထူးအပါး နားပလည်းက အာဇာဝက ဆိုတဲ့နာမည် ကြားတာနှင့်တင် ရွာရွှေလွှိုက်လို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်တော့လည်း တင်မြေက လွှိုက်မဟုတ်ဘူး။ လွှိုက်မဟုတ်ပဲ မယ့် ရွာထဲမယ် များယော်ရမ်းကားမျှနဲ့ရယ်။ ရန်ဖြစ်မျှနဲ့ရယ် အချုပ် ထဲတော့ သုံးလေးကြိမ်ရောက်လွှားပါတယ်။

လူမတွေသီထားကြတာက ဒီအာဇာဝကဆိုတဲ့ နာမည်အရ ဆို မျက်စိထဲ ကွေားကွေားကွေက်ကွေက် ရှင်းရှင်းပြက်ပြက်မြင်ယောင် ကြတာက လွှာကောင်ကြီးက ဘီလွှားကြီးနှယ် ထွားထွားကျိုး ကျိုးး၊ ဗလကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ရယ်။ အပြာကြမ်း အဆိုကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်း လူကြမ်း အသွင်သလွှာသနိကို ပြီးမြင်ယောင်ကြမှုသဲ့။ လူတွေ စာတ်နိပါတ်တွေထဲ၊ သူရားသမိုင်း စာတ်ကားတွေထဲ၊ ဓမ္မဝင်တွေထဲ ကြည့်ဖွံ့ဖြိုးကြတာကလည်း အဲသလိုပဲကိုး။ ထင်တာမြင်တာ မမှားပါဘူး။ တကယ့်တကယ် တင်မြေကို ကြံတွေ့လိုက်ကြရမှုသာ ပြီးစွဲစွဲဖြစ်သွားကြတာရယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ အာဇာဝကတင်မြေက ရှိလှမှ အရပ်က ငါးပေမပြည့်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ လူက လူဖလံ့။ သေးသေးသွေးယ် သွေးယ်ရယ်။ တစ်ခုပဲထွေးတယ်။ အဲဒါက တင်မြေရွှေမွေးရာပါ မျက် လုံးနှစ်လုံးက သူများတကာတွေလို့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ပြူးတယ်။ တော်တော်ကြီးကို ပြူးတာပါ။ ဒီအပြင် ထပ်ပြီးပို့ထားတာက

နားရွက်နစ်ခုကလည်း သာမန်ထက်ပိုရှည်ပြီး ယျပ်ကာပိုကြီးတယ်။ ပွဲနှင့်လင်းလင်းပြောရရင် စေတိဘူရားဝတ္ထေပါမှာ ထုလုပ်ထားတဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နားရွက်ကြီးကြီးမှာ ဘီလွှာရှည်နဲ့ အဆတ်ဆင်တယ် ပြောရမှာပဲ။ မွေးကတည်းက အဲဒီရှပ်ရည်အတိုင်းပလို့ အားဖြာတက တင်မြေက ပြောတတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရပ်ဆိုတောက မွေးကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ့ဖွား။ ဘယ်သူက ကိုယ်လိုချင်သလို လုပ်ယူလိုရမှာတဲ့လဲ။ ရပ်က ဘီလွှားတစ်ကောင်နဲ့ ရှည်းနည်းဆင်တယ်ဆိုပေမယ့် တင်မြေက အစွယ်လည်းပေါ်တ်မနေဘူး။ တင်းပုံတ်လည်းမကိုင်ဘူး။ ဘီလွှားမှုမဟုတ်ဘဲ လွှာသားစစ်စစ် ဟာကို။ အဲ...ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက တွေ့တဲ့သူတိုင်းက အားဖြာ ဝက်တင်မြှုပဲ။ တင်မြေကတော့ သူ့ကို တရှုံးက ရှိုးရှိုးအာမည် တင်မြဲလို့ခေါ်တာထက်စာရင် အားဖြာဝက်တင်မြဲလို့ခေါ်တာ ပိုပြီး သဘောကျတယ်လို့ မကြောခဲ့ အရှက်ဆိုင်မှာ ပြောပြတယ်။ ရွာထဲမှာမနေကြတဲ့ ရှုံးမှုမောက်ဖို့ လူကြီးသူမတွေ့ကတော့ ...

“ဟဲ...တင်မြေ၊ နှင့်နာမည်ကလည်း တစ်ရွာလုံးက အောင်ကြတာ စီးတယ်ဟဲ။ ဘယ်သူမှုအခေါ်မခဲ့နဲ့။ အားလေးငါးငါးလေး ရှာဖွေလို့ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ရွာထဲမှာ သာကွဲလေး၊ ဆင့်ပြုတ်ခဲးလေး တိုက်ပြီး ဒီနာမည်မခေါ်ဖို့၊ တင်မြှုပဲခေါ်ကြဖို့ပြော။ ကြေားရတာ နားမချမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟာ...သာဖြစ်လို့လဲ ဒွေးလေးမြှင့်။ အားဖြာဝက်က

အာဇာဝကပေါ့။ ကျူပ်ငယ်ငယ်ထက ခေါ်နေခဲ့ကြတာ၊ ခုမှုသွား
ပြောင်းရင် ဆန်ပြုတ်ဖိုးကုန်မှာပေါ့ ဒွေးလေးရ။ သူတို့ပါးစပ်နဲ့
သူတို့ခေါ်ကြတာပဲဗျာ။ ကိုယ်မှု အသားပဲပါမသွားတာ။ ခေါ်ချင်
သလို ခေါ်ပလေ့စေ... နာမည်ပဲ”

“ဟဲ... နာမည်ဆိုပေမယ့် ကောင်းတဲ့နာမည်ဆို လူကို
အကျိုးပေးတတ်တယ်။ ချမ်းသာကြီးပွားတတ်တယ်။ မကောင်း
တဲ့နာမည်ဆိုရင်လည်း လူကိုစီးတယ်။ နှဲနှဲမြတ်သလိုဖြစ်ရော့။
နိုက်တတ်တယ်။ ဒုက္ခရာက်တတ်တယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ ဒွေးလေးရာ။ ကျူပ်တော်မယား
မပုတောင် ကိုတင်မြှုမခေါ်ဘဲ ကိုအာဇာဝကပဲ ခေါ်နေတဲ့ကွဲ့။
အောင် ဖောင်တွေ၊ ယတော်တွေ၊ နိုက်တာတွေ၊ စီးတာတွေ ကျူပ်မယ့်
ပေါင်ဗျာ။ ကျူပ်က လက်တွေသမား။ ညာနဲ့ ပိုက်သွားချရင်
ပြန်လာငါးရမယ်... ဒါပဲ”

အမှန်လည်း အာဇာဝကပြောသလို လောက်နှိပ်သက်
သမျှ ဖောင်၊ ယတော်တွေ၊ အင်းဆိုင်၊ လက်ဖွဲ့တွေ ဘာဆိုဘာမှ
ယုံကြည်တဲ့အူမဟုတ်ဘူး။ သိလည်းမသိဘူး။ အော့တွေထက်ပိုပြီး
တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အတူမဲ့ ညာကာသဘူရားရှိခိုးတောင် အလွတ်
မရဘူး ဝန်ခံထားတာ။ ဘူရားလည်း တစ်လနေ့လို့ တစ်ကြိမ်
တောင် ကြုံမှ ပုဆိန်မဲ့ပါက်ညီးချဖြစ်တာ။ စေတီတွေ၊ ဘူရားပုလို့
တွေ၊ ပွဲတော်တွေသွားရင်တောင် ဈေးတန်းထဲအရက်လှည်း

သောက်ပြီး ဖြန့်ခဲ့တာ။ ဘုရားမကန်တော့၊ ပုဆို့မပေါက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။
တစ်ခါတစ်ရုံ အရက်ဆိုင်းမှာ ယစ်ထွေထွေရှိလာရင်...

“လူဆိုတာ လက်လှပ်မှ ပါးစပ်လွှပ်ကြရတယ်။ ကိုယ့်
ထမင်းကိုယ်ရှာဟားနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ အော့ ... ဘုရားသာ
နှုတိုင်းရှိခိုးနေပြီး ဆုတွေ တင်းနဲ့ တောင်းနဲ့ပြည့်တောင်းနေရင်
ဆန်ဒိုးထဲ ဆန်ရောက်လာမလားကျ။ ငါကို ဘုရားမရှိခိုးလို ဒီဇို့
ဆိုရင် ငါဝို့တစ်ခွာလုံးလည်း ဒီဇို့တွေပဲ။ ဘယ်သူမှ ဘုရားရှိခိုး
တာမှ မတွေ့ရဘူး။ ထမင်းပြီးထမင်း၊ ဟင်းပြီးဟင်း။ ကိုယ်
ကုသိုလ်ရဖို့ထက် ဝမ်းဝစ် ရှာဖွေနေရတာ။ အေး...ငါအခု တဲ့စုတ်
နဲ့နေရတာကနဲ့ တိုက်ပေါ်ရောက်မယ်ဆို ဘုရားချည်းကန်တော့
နေမယ်ကျား။ အော့...ငါးဆိုတာ ကန်ထဲ အင်းထဲ သွားရှာမှု၊
ပိုက်စထာ်မှ ရတဲ့ဥစ္စား။ သူ့ဘာသာသူ ငါအီမေပဲ့ ဘယ်ခုန်တာက်
လာဖို့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

အားလုံးဝကတင်မြေက အဲသလိုတင်မြှုံး နေတော့လည်း
ရွှေခွဲခွဲစပ် ကွင်းမြေအနိုင်စပ်မှာ ခနော်နိုခနော်နဲ့ တဲ့စုတ်
ကလေးနဲ့ရယ်။ သူ့မယားမိပါအပြင် ဘုရားရှာတွေက သုံးယောက်
ဖြစ်သလို နေကြတာ။ အားလုံးဝကတင်မြှုံးရှုမိန်းမ မိပါကတော့
ရုံနှစ်ရုံခါ ရွှေထဲအဝတ်လျှော့။ မန်ကိုခင်းတောင် ယာသီးနှံရွှေက်လို့
ကြုံသလိုလုပ်ရှာပါတယ်။ အားလုံးဝကတင်မြေကတော့ သူအားရှာ၊
ငါးရှာလို့ရသရွှေ အရက်ဆိုင်မှာ အရည်ဖျော်ပစ်တာများတယ်။

လင်မယားလည်း တကျက်ကျက်ပေါ့။ အဆန်းတော့မဟုတ်တော့ ဘူးရယ်။

ပြောမယ့်သုံးပြောရတာ အာဇာဝကတင်မြှကာ ဘုရား
မယ့်၊ တရားမယ့်၊ လောကိုကြိုးရပညာတွေ အကျင့်မတွန့်ပတ်သက်
လို့ ဘာတစ်ခုမှ မယ့်ကြည်ဘူးဆိုပေမယ့် အထူးခြားအချက်
က ရှိဖော်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အာဇာဝကတင်မြှလို့ ဖြစ်လာခဲ့ရ^၁
တာလို့ ဆိုတယ်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ တင်မြှခဲ့ကျာ
ကုန်းမှာ သီလုးရှုပ်ကြီး ထိုးထားတာပဲရယ်။ သူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်
သေးသေးဉာဏ်ဉာဏ်ကလေးဆိုပေမယ့် သီလုးရှုပ်က ကျားပြင်
အပြည့်ပဲ။ သူ့မိသာဒုနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကတော့ သိကြပါတယ်။
အဲဒါ ရုပ်နှင့် အရှက်ပိုင်းမှာ...

“မင်းဉာဏ် ပညာတ်သွားရာ စေတ်သုက်ပါသလို ဖြစ်ဖော်
ပေါ့ တင်မြှရာ။ ထိုးမယ့်ထိုးတော့ တမြားလှုပတဲ့ ခြွှေတို့ ကင်းတို့
စာမရှိတို့မထိုးဘဲ အကြမ်းတက္ကာအကြမ်းဆုံး ရှုပ်အဆိုးဆုံး
သီလုးရှုပ်ကိုမှ ထိုးတာကိုး။ အသလို့အရှုပ်မျိုးတွေက မထိုးတော်
ရင် နက္ခတ်တွေ၊ အချိန်တွေမြို့ပြီး သူ့အလိုင်း အသက်ဝင်သွားတော်
တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“အေး...အရှုံးချိုးပန်းစကားတွေ ပြောမဖော်စမ်းပါနဲ့ ငမ်း
အရှုပ်က ဘယ်လို့အသက်ဝင်မှာလဲ။ ထိုး...လူမှုအသက်ရှိတို့
ဉာဏ်။ အရှုပ်ထဲဖော်တုံးက လူလို့ထိုးခိုင်းတာ။ အေး...မင်းပြော

သလို အရပ်ကအသက်ရှိတယ်၊ အသက်ဝင်တယ်ဆိုရင်လည်း
ငါတို့အရက် မဝလို့ ထပ်သောက်မယ်ကွာ။ ရအောင်လုပ်ဖိုင်း”

“ငါစမ်းကြည့်မယ်ကွာ။ အော့...ဖယ်စမ်း မင်းအကိုချွှတ်
တင်မြဲ”

အားလုံးများမျှကြတာ။ အားလုံးဝကတင်မြဲက အကိုချွှတ်
လိုက်တော့ အားလုံးဝကဘီလူးရှုပ်ကြေးမာ ကျောပြင်မှာထင်းထင်း
ကြေး။ အဲဒါကို အရက်သမားငါးများက များကြောင်ရှုးပြောင်နဲ့ အရက်
ခွက်ကိုကိုင်ပြီး များက်လှည့်မှတဲ့ တင်မြဲရဲ့ကျောပြင်က ဘီလူး
ရှုပ်ကြေးရဲ့ အခွယ်နှစ်ခုအကြေား အရက်ခွက်တော်ပြီး ပါးစပ်က
လည်း...

“ကဲ...အားလုံးဝကဘီလူးကြေး၊ တင်မြဲက သင့်ကိုမယ့်ပေ
မယ့် ကျွန်ုတ်တို့က ယုံပါတယ်။ အခု ကျွန်ုတ်တို့ရိုင်းမှာ
အရက်ကုန်နေပါပြီ။ အဲဒါ အသင်ဘီလူးမင်းက အရက်များရ
အဆင် မစ်, စွမ်းဆောင်ပေးပါ။ အသင်ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးဆောင်
လိုက သုံးဆောင်ပါ။ ကျွန်ုတ် ဆက်ကပ်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်...ငမှန်တို့၊ တင်မြဲတို့...မင်းတို့ များများ
လုပ်ကောင်း၊ မလုပ်ကောင်းကွာ”

“မယ့်လို့ စမ်းကြည့်တာပါကွာ။ အော့...အလကား
သောက်ရလည်း နည်းလား။ သူတို့က ကမ္မမိန့်ရှိတယ်ကွာ”

“ဒီကောင်တွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့များပါ”

အမှန်က ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘဲ မူးဖော်လို့ လုပ်ချင်တာကို မူးမူးနဲ့ လျောက်လုပ်နေကြတာပါ။ ဘေးက အမြင်မတော်တဲ့ အရက်သမားတချိုက သတိပေးဟန်တားကြပေမယ့်လည်း ငမ္မာန်တို့တင်မြတို့အပ်စုံက တင်မြန်မာက်ကျောက ဘီလူးရပ်ကြီးကို အရက်ခွက်တော်ပြီး၊ ပါးစပ်က ပေါက်တက်ကရတွေပြော၊ အရက်ထွေနဲ့ စွတ်လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြတာ။ သူတို့သောက်နေကြတာက အရက်ဆိုင်ဘေး အဖွဲ့ဆွယ်မှုပါ။ တင်မြေရယ်၊ ငမ္မာန်ရယ်၊ အုံကျော်နဲ့ တာတိုးလည်းပါတယ်။ ဆည်ကြီးထဲ ဂိုင်းတဲ့ လိုက်ချို့ ဂိုင်းတဲ့စည်း၊ မီးစလောင်း၊ ပလိုင်းပါလာတယ်။ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ ဆည်ကြီးအစပ် ရွာအမှာက်သူသာန်ကုန်းဘက်သွားကြမှာ။ ဒီညာ ဂိုင်းထောက်ကြမှာမူးလို့ ဆိုနေကြတာပါ။

အချို့နှင့် အမောင်ပျိုးစအချို့ကျော်လာလို့ တဲ့မှာ ဘက်ထရိုမီးရောင် ဖို့နှင့်လုံးလုံးတောင် ထွန်းထားပြီးပြီး၊ အဲ...ငမ္မာန်တို့ရယ်လားပြောင်လား ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘဲ တင်မြေရဲ့ကျောပြင်က ဘီလူးရပ်ကြီးကို အရက်ထွေတိုက်၊ အရက်ဖော်နဲ့ပက်၊ ပါးစပ်ကလည်း မူးမူးနဲ့ ထွေကရာတွေ ပြောကြဆိုကြ သောက်ကြပေါ့လေ။ အဲ...တိုက်ဆိုင်တာပဲလား အာဇာဝကဘီလူးရပ်ကြီးကပဲ ကမွှမြိမ့်တွေပြုသဲလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ရွာထဲက သောက်ဖော်စားဖက် တင်နိုင်က အရက်အောက်ထပ်နှစ်လုံး ဒါနပြုသွားလို့ တင်မြတို့ ငမ္မာန်တို့ ပျော်ပွဲကြီးဆက်ဆံ့ပြီး ခွက်လှည့်သောက်ကြ။

မူးမူးနဲ့ ပြောချင်ရာပြောကြတယ်ပေါ့လေ။ ပြောရရင် အကုန်ရေ
ချိန်စွဲနဲ့ပြီး အတော်မူးနေကြပြီ။

“အော..အာဇာဝကတင်မြှေ့ ဘီလူးရှုပ်ကြီးက တကယ်
စွမ်းတာကျ။ နောက်ထပ်နွစ်လုံးရောက်လာတာပဲ အော..ဖြေကြ”

“သူ့ဘာသာသူ တိုင်နိုင်က ကြက်ရိုင်းနိုင်လို့ တိုက်တာပါ
ကွာ။ ဘာ..အာဇာဝကရမလဲကျ။ အော..ဆေးမှင်ကြောင်အရှင်
က ဘာအစွမ်းရှုမှု့လဲကျ။ အရှင်က လူလို့ထိုးထားတာ၊ ဒီဇေတ်သူ
အဲဒီအယူအဆတွေက ဘိုးတော်ဘူးရားလက်ထက်မှာ ကျွန်ုင်ခဲ့ပြီ။
အော..သောက်ကြ၊ ငါတို့ ကိုင်းထောင်ရညီးမှာ..အော..ဓား”

“ရန်း”

ပြောလို့မှ စကားမချုံးသေးဘူး။ အာဇာဝကရဲ့လက်သီး
ချက်ကြောင့် ဝါးကြမ်းခင်းစားပွဲပေါ်က အရှက်ပုလင်းနဲ့ ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေ မွောကျုံကုန်တယ်။ ဖြစ်တာက တင်မြှု။ သောက်
ဖော်စားဖက်တွေက အမြဲတစေ အေးဆေးစွာသောက်တဲ့ တင်မြှု
တစ်ယောက် ပြန်းစားကြီး မျက်းထောင့်ကြီးတွေ့နို့၊ အံသွားချင်း
တရိုကိုမြည်သံကြားရအောင် အံတွေ့ကြိုတဲ့ပြီး ဘယ်သူမှုခွဲလွှဲမရ
အောင် ပွဲကြမ်းတော့တာပဲ။ ငမ္မာန်တို့၊ တာတိုးတို့က ပြန်းစားကြီး
လွှေဖောက်လာသည့်တင်မြှုကို စိုင်းချုပ်ကြ၊ ထိန်းကြနဲ့ အရှက်ခိုင်
အဖိုတဲ့တစ်ခုလုံး ပွဲက်လောရှိက်ကုန်တယ်။ တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်
ရွှာတည်းသားတွေဆိုတော့ အခြားပိုင်းတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ

မဟုတ်ဘဲ တင်မြှုတိပိုင်းမှာ တင်မြှုတစ်ယောက်ဘဲ မျက်ထောင့်
ကြီးတွေတာနိုင်၊ အံတွေတာကြိုတ်ကြိုတ်နဲ့ ဖြူနှီးစားကြီးဖြစ်ပေါ်လာ
တာကိုး။ ငမှုန်တို့၊ တာတိုးတို့ကရော ပိုင်းပြီးဆွဲလွှဲကြ၊ ချုပ်ဖမ်း
ကြပေါ်လေ။

အဲဒီမှာ ထူးဆန်းတာက အားလုံးဝေးတင်မြှုက အရပ်ငါး
ပေမြှင့်တဲ့ လွှဲဖလ်သေးသူကိုလျှက်လျှကလေးရယ်။ ငမှုန်၊ တာတိုး
နဲ့ အုကျော်တို့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေက အံလှပ်ကြမ်း ပျံကျေလုပ်မေး
သူတွေပို့ပို့ ကျော်မြှုတ်တုတ်တုတ်နိုင်နိုင်တွေရယ်။
တင်မြှုလို လွှဲဖလ်သေးကို ဆွဲကိုင်ပြီး ရွာစွာနှစ်တွဲ
လွှဲပစ်လိုက်လို့ရ တယ်။ အဲဒီမှာ အားလုံး တအုံတာသုန္တာ၊ အမူးတွေပြေပြီး ဆန်း
ကြယ်လွှန်းတာက လွှဲဖလ်လေး အားလုံးဝေးတင်မြှုက ငမှုန်တို့၊
တာတိုးတို့ ပိုင်းချုပ်ထားတဲ့ကြားကနေ...

“ငါကိုဘာမှတ်လဲ၊ ငါ...အားလုံးဝေးတင်မြှုက”

အဲဒီတစ်ခွန်းပဲ အသံနက်ကြီးပြောလိုက်၊ အရက်ဆိုင်
အဖော်တာ ဝါးဝိုင်တွေကို ပြောပြီး တခွမ်းခွမ်းမြှုပ်အောင် ခေါင်းနဲ့
တိုက်။ တစ်ဆိုင်လုံး ကျိုးပဲကြပြီး မွေစာကျေများတာပဲလို့ ပြောကြ
တယ်။ ဆန်းကြယ်တာက လွှဲဖလ်လေးတင်မြှု ချုပ်ထားတဲ့ကြား
ကနေ ရှစ်ပေလောက်မြှင့်တဲ့ခေါင်ကို စုန်စုန်ပြီး ခေါင်းနဲ့တိုက်တာ
တရှုတ်သိုင်းကားတွေထဲက အတိုင်းပဲတဲ့။ တစ်ဆိုင်လုံး မွေစာကိုကျဲ
ရော့။ အဲဒီညာက အားလုံးဝေးတင်မြှုတို့ ဆည်ကြီးဘာက် ကိုင်းထောင်

ထွက်ဖို့ မှန်နေသာသာ အရက်ရောင်းတဲ့ မူးယစ်မှု၊ သူတစ်ပါး
ပစ္စည်းဖျက်ဆီးမှုနဲ့ ရပ်ကွက်အပ်ချုပ်ပါတဲ့ လူကြီးတွေ အာဇာဝက
တင်မြေကို စိုင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ကြိုးအထပ်ထပ်နဲ့ ရုံးမှာချုပ်ထားတဲ့
မှာက်တစ်နှစ် အာဇာဝကတင်မြေ အမူးမျှပြောသေးဘဲ အတေကြီးတ်
ကြိုတ်၊ မျက်ထောင့်ကိုနိုင်လို့လိုပြောတယ်။ သူဒေါင်းလည်း ဘာမှ
မကွဲတာ၊ ရောင်တာတောင်မရှိဘူးဆုံးဘဲ။ သူကိုယ်သူ ဘာဖြစ်
မှန်းမသိဘူးလို့ တွင်တွင်ပြောနေတာပဲ။ ရွာကရော၊ သောက်ဖော်
စားသာက်တွေကပါ အရက်ဆိုင်မှာ တင်မြေရဲ့အကိုးကို မဆျေတ်ဖိုင်း
ရှုကြတေသူဘူး။ နာမည်ကြီးချင်ရင် ကြီးပုံပြောပါတယ်။

မှုံးဘက္ဗာ

မှုံးဘက္ဗာကို သူစတင် တွေ့ကြုံခံစည်းခဲ့ရတာက
အဆုံးကိုရှိပါသော်လည်း ရရှိပါရိုးမလို့လည်း သိကြတဲ့ မင်းဘုံးမြို့
နဲ့ ပဒ်းမြို့အကြား အမဲးတောင်ကြားလမ်း နယ်နိမိတ်ကြား ရှိုးမ
တောင်တွေရဲ့အကြားမျာပါ။ အဲသည်တုန်းက သူက ရေ့မှုံးမှုံးလို့
ခေါ်တဲ့ ရွှေမည်းမှုံးတွေအကြား ရောက်ဖော်ခဲ့တာပါ။ ပြောရရင်

မှတ်ဆိုတဲ့ အမည်နာမကိုက လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း၊ နက်နဲ့တဲ့ခက်ဆစ် အနိပ္ဗာယ်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ အမည်မျိုး။ ဂါဌီရသန်လွန်းလျှပြီး အမည်ကြားရုံနဲ့တင် ဘယ်သူမဆို ပခဲ့းတွေနဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးဉာဏ်းတွေ တထောင်းထောင်းထဲ၊ ကျောရိုးတစ် လျှောက် ဖိမ့်တက်လာသလိုမျိုး။ နတ်ကြီးတယ်၊ ဟိတ်ကြီးတယ်ဆို ရမှာပဲ။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ ရှေးပတေသနဲ့ သူတို့ လူအဖြစ်ကို မရခင်ကရော၊ ပိမိကျေးအချေယ်ကပါ မြှင့်မာနိုင်ငံ တစ်နဲ့တစ်လျား လောကိုဂါဌီရန်ယ်မှာ ဟိုရိုက်း၊ ဒီရိုက်းတွေ၊ အထက်တွေ၊ အလယ် အလတ်တွေရော၊ အောက်တွေမှာရော လူမျိုးစုံ၊ မိတ်မျိုးစုံနဲ့ ဦးဖွဲ့ တွေ မော်ဆန်ဆန် မှတ်အတတ်တွေလည်း ထွန်းကားခဲ့ကြသေးတာ ကိုး။ သိပ်တော့လည်း ထူးဆန်းလှတယ်ရယ်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။

သေချာတွေးကြည့်ပိတော့လည်း အထွေး၊ ပရါ၊ လောကာ၊ ဓမ္မအရာမှာ ဘယ်အသိပညာ၊ အတတ်ပညာမဆိုရယ် သူတော် စင် သူတော်ကောင်းရှုံးလက်ထဲ၊ ရင်ဘတ်ထဲရောက်သွားတဲ့အသိ တွေ၊ ပညာတွေက လောကကို ကောင်းတွေ့းပြုတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ပညာကောင်းအသိကောင်းတွေ ဖြစ်နဲ့ကြပြီး ဆိုးသွေ့းယဉ်မာသူ တွေ၊ ကောက်ကျေစ်စဉ်းလဲတဲ့ သူယဉ်မာတွေရဲ့ လက်ထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲ ရောက်ရှိသွားတဲ့ အသိတွေ၊ ပညာတွေဆိုတာလည်း အသိဆိုး၊ ပညာဆိုးတွေဖြစ်၊ လောကပျက်၊ လူမျိုးပျက်၊ ဘာသာ ပျက်၊ ယဉ်ကျေးမှုပျက်တဲ့ ပညာစွေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြ

တာပဲ။ တရားတော်များ တရားတော်စံ ရှင်သန့်သူတွေရဲ့ နှစ်လုံးသား
ထဲရောက်ရှိရွှေးမှုသာ တရားဖြစ်ရတာဆိုလား။ လူမသမာ လူယဉ်တဲ့
မာတွေရဲ့ ဦးနောက်မှတ်ညာလဲထဲ နယ်ကျွေးသွားတဲ့ တရားဆိုတာ
ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး မျှောက်လိုပျောက် သွေနှစ်လိုသွေနှစ် လုပ်လိုက်တာနဲ့
မတရားဖြစ်သွားတဲ့ သဘောသဘာဝရှိတော်တာကိုး။

အမှန်နဲ့အများဆိုတာလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်
နဲ့ကျောလို့၊ အလာစာရွှေက်ရဲ့ ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်လို့ တစ်ဆက်တစ်စပ်
တည်း တည်းရှိမှတ်တဲ့အရာ၊ ယျဉ်တွေမှောတ်တဲ့အရာ။ ပြော
ရရင် သိဒ္ဓကို အနိစ္စတင်လိုက်တာနဲ့ အရာအားလုံး ခြားမားသွား
တဲ့ သဘော။ ပါးပါးလုပ်လုပ်ကလေးရယ်။ သစ်ပင်စိုက်တဲ့သွေနှစ်
အနုမြှောဖော်မြှောလာ စတင်တွေရှိသွေနှစ် နှစ်လုံးသားချင်း၊ အသက်ရှား
သံချင်း၊ ရင်ခုနှစ်သံချင်းတော့ ဘယ်တူနှစ်ပါမလဲ၊ ထပ်တူကျွေနှစ်ပါ
မလဲ။ မှုပ်ဘကျို့ကလည်း အဲသလိုလူ။

မှုပ်ဘကျို့ဆိုလို့ ခုနှစ်ပြောခဲ့တဲ့ လောကိုကိုယ့်ရရှိယ်
ပယ်တွေထဲက ဘာမှုပ် ညာမှုပ်၊ ဘာအတော် ညာအတော်တွေ
အင်း၊ အိုင်း၊ ခါးလှည်း၊ ဆေးဝါးတွေ၊ ကြိုးကစ္စ ဓမ္မပြစ်တာတွေ၊
လေထဲကစ္စ လက်ရွှေယမ်းလိုက်ရှိနဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ
ရောတ်လာသလို မှုပ်ပွဲလက်အတော်တွေ ကျွမ်းကျွင်တော်
ပြောက်သွေလို့ မထင်နဲ့။ မှုပ်ဘကျို့က အဲဒါတွေနဲ့မပတ်သက်
ဘူး၊ တသီးတခြားရယ်။ လောက်ပိုမြားမရ လောက်ရဲ့ထိပ်ခေါင်

အဘအောင်မင်းခေါင်ကတော် အဲသည့် မှတ်မဟိန္ဒြပွဲလက်
အတော်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ အထက်မှာ ခြောက်ဆယ့်လေးမှတ်၊
အောက်မှာ ကိုးဆယ့်ကိုးမှုပ်ရှိတယ်လို့ အထိအလင်းပြောပြဖူးတာ
ပဲ။ အထက်မှတ်တွေဆိုတာ လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို တန်ဖိုးကြီးတဲ့
ဘုမ္မ္မား၊ အသာသသနီး နတ်မင်းကြီးတွေရဲ့ ကူညီပုံပိုးစောင့်ရှောက်
ပုံနဲ့ လောက်လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိုစွဲ။

အလယ်အလတ်လမ်းသမားတွေနဲ့ အောက်မှတ်တွေ
အောက်အတော်တွေဆိုတာက ကြုံရင်ကြုံသလို၊ ဆုံးရင်ဆုံးသလို
ငွေကြီးတံ့ခိုးလက်ဆောင် ဖြူးမြှုံးမျှက်ရရင် အမှန်အမှား၊
တရားတယ်၊ မတရားတယ် မရှိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဘယ်သူသေသေ
တောမာရင်ပြီးရောပဲ။ မြှုံးတော်ရင်၊ ရွာတော်ရှင်တွေ၊ ကွင်းပိုင်၊
နယ်ပိုင်ကြီးတွေ၊ သူသာန်စောင့်ကြီးတွေ၊ အစိမ်းသရဲ့ ဖုစ်ပြို့တွေ၊
ရပ်စား၊ ပြုစား၊ ဖမ်းစား၊ ချည်နှောင်ခိုင်းနဲ့ ဝေစားမျှစားတွေ
ရယ်။ ဟိုဆရာ ဒီဆရာ အမည်ခံပြီး ဟိုသစ်ပင်အောက် ဒီမြေကြီး
ကုန်းမှာ ဟိုမိုးတွေနဲ့၊ ဒီအောကျွေးနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြတာမျိုး ဖြူး
တွေ၊ ရွာတွေ၊ နယ်တွေမှာ ကြုံတွေဖူးကြလိမ့်မယ်။ အချို့လည်း
သူသာန်၊ သချိုင်းတွေမှာ ပျော်ပွဲစားတွေက်သလို မီးတွေတွေနဲ့၊
လူတွေစံပြီး သူသာန်ရတင်ပဲ ဆောင်သလိုလိုနဲ့ လူအထင်ကြီး
အောင် ညာဖြိုးပြောပြီး သူသာန်စောင့်ကြီးတွေ၊ တဇ္ဈားသရဲ့ပြို့တွေ၊

တွေဆီက ဟိုဟာတောင်း၊ ဒီဟာတောင်းနဲ့ ဝေစားမျှစားကြတဲ့
သောာာ။

အ ...သီလဝိသူနှီဖြူစ်တဲ့ တကယ့်ဓါတ်ဆောင်
အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ။ ရဟန်းရင်လူတွေနဲ့ သံသရာအစဉ်
ဆက်က ဆွေတော်မျိုးတော်တွေနဲ့ မကျွတ်မလွှတ်နိုင်ကြသေးတဲ့
ဝေမာနိက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေတ္တာသွေ့ဖြူစ်စွာနဲ့ အကျွတ်
အလွတ် ဒါနပြုပွဲကြီးတွေ ကျင်းပန်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ တရားဖြန့်နေ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်ကြီးတွေနဲ့ ရောတွေးမသွားစေချင်ဘူး။ သူပြောတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟိုဆရာ၊ ဒီဆရာအမည်ခံပြီး အောက်လစိုင်းတွေနဲ့
အောက်မော်ဆရာတွေကို ပြောပြတာ။ ကြားဖူးတယ်နိုလား။ ဖမှုံ
တွေ၊ ပိယမော်တို့ ဂဝံမျက်နှာဖူးတို့ဆိုတာ အောက်မော်အတာတ်
ပညာတွေက ကိုးသယ်ကိုးမကအောင် ရှိတယ်ဆိုတာကိုး။ လူတွေ
လိုပေါ့။ လူကြီးလူကောင်း အဆင့်မြင့်သူတွေနဲ့ပေါင်းသင်းတော့
ဒုက္ခရောက်ချိန်၊ အကျွတ်အညီမဲ့ချိန်မှာ ကူညီပုံပိုးမှုရသလို လမ်းသေး
အရက်သမား၊ ဖသမား၊ လူလိမ်လူစွဲပို့တွေနဲ့ အထင်တကြီး
အပေါင်းအသင်းလုပ်တော့ ရပ်စွာကလည်း အထင်အမြင်သေး၊
အသုတေသနလူတွေ ပွဲလိမ်ညာရွှုပ်သမျှ မူးရူးရမ်းကား ဆဲဆိုသမျှ
ကိုယ်က ခံနေရရော။ အစိမ်းသရဲ့၊ ဖုတ်ပြီတွောတွေနဲ့ ဆွေမျိုး
ညာတကာစပ်၊ ထမင်းလက်စုံစားနေ့မှုတော့ သူတို့ပဲ အိမ်အလည်း
လာကြမှာပေါ့ရယ်။ သူတော်စင် သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ နှစ်မင်း

ကြေးတွေ၊ သမ္မာဒေဝန်တ်ကောင်းတွေ မချစ်ခင် မနစ်သက်၊ မစော့
ရှောက်ကြဘူးပေါ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အမြဲတမ်း ရပ်ကြမ်း၊ စိတ်
ကြမ်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ဘယ်အင်းစောင့်၊ ဘယ်သရဲ့
ဘယ်ကွင်းပိုင် ကပ်လိုကပ်မှန်းမသိတဲ့ ဟိုဆရာဒီဆရာတွေလည်း
လောကမှာ ဒုန္နဒေးရယ်။ ဟိုအတူ ဒီအတူတွေလည်း ပေါမှပေါ
ရယ်။ အောက်မျှော်ဆရာရယ်လိုသာ အမည်မခံတာ။ လောကမှာ
ဆိုရိုးရှိခဲ့မဟုတ်လား။ ဘာမှန်းမသိ ဉာဏ်မှန်းမသိလို့ ပြောပြောစွာ
တာလေ။ ကိုယ်မှ ဘာကိုဘာမှန်းမသိရင် မကွဲပြားရင် ဉာဏ်တဲ့
သူက ဉာဏ်တာလည်း ဉာဏ်မှန်းမသိဖြစ်ရတာ ဓမ္မတာပဲ။ လမ်း
ဘေး ရွှေတူချလိမ့်သလိုပေါ့။ လောဘလေ...၊ လောဘ။

မျှော်ဘကျို့က အသလို ဂုဏ်ရှိယ်ထဲက ဟိုမျှော်ဒီမျှော်
တွေ ထုံးလိုချော့၊ ရေလိုနောက်နိုင်လို့ တတ်မြောက်နေလို့ ‘မျှော်
ကကျို့’ရယ်လို့ အမည်တွင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တော့ကြိုတောင်
ကြား၊ ရိုးမကြိုး ရိုးမကြားမကျို့ ကျောက်မှုံး၊ ရွှေမျှော်၊ ရွှေမည်း
မှုံးစတဲ့ မှုံးတက္ကားမှုံး စုံလွှားလို့ မှုံးဘကျို့လို့ တွင်တာလို့
ဘကျို့ကိုယ်တိုင်က ပြောဖူးတယ်။ အ...ခုနကပြောတဲ့ လောကီ
အတာတ်တွေ တတ်စတာတ်တော့ တ်အင်သေခြာ မပြောနိုင်ပေးယုံ
တစ်ခါတလေ ဘကျို့ ကျိုးထောင်းစွာအော် စွဲကျယ်အောက်
က ရင်ဘတ်၊ ကျော့၊ လက်တွေမှာပေါ့ ဟိုအရှုပ်၊ ဒီအရှုပ်တွေနဲ့
အင်းစမကျက်တွေ တွေ့မြှင့်ရတ်တာပဲ။ ပြောရရင် ဘကျို့က

ကျင်းပိုင်၊ တွင်းပိုင်။ မှုံသမားဆိုတောက ဖသမား၊ နဲသမားလိုပါ
စိန့်လိုက်၊ အောင်းလိုက်။ ခုသူငွေး တော်ကြာခွေးလိုလည်း ဆိုလို
ရတယ်။ ရင့်သီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ မှုံလောက မှုံနှယ်ဆိုတာ
စုနပြာခဲ့သလို ကွဲပွဲရအန်ပွဲလက် သိပ်ဆန်တာကိုး။ ဆိုရရင်
နှစ်သိန်းလေးသောင်း ပုံမှန်အထူးရှိတဲ့ မြေကြီးအောက်ထဲက
မမြင်အပ်တဲ့ တွင်းတွက်ရတာနာသယ်စာတာဆိုပေမယ့် မမြင်ရတာ
ချင်းအတူတူ ကျောက်မှုံး၊ ရွှေမြောတွေကဆိုရရင် နည်းနည်း
အိပ်မက်နဲ့ နီးစပ်သေးတယ်။ ရွှေမည်းဆိုတာက အရင်းအနှီး
သိန်းဆယ်ချိပေမယ့်၊ ပြာရရင် အောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာရယ်။

ဘုမ္မားမောင်သော်လည်း နှုန်းစပ်ကျမ်းဝင်ရတယ်။ လျှို့
မြောင်ကမ်းပါး၊ စမ်းလျှို့ဝေးကို မြင်ရဲ့နဲ့ အကဲခတ်နိုင်ရတယ်။
တွောကရာမြေကြီး ကောက်တူးလို့ ကျင်းဖောက်လို့ရတဲ့ ကိုစွဲတော့
မဟုတ်ဘူး။ အတွေ့အကြုံလိုတယ်။ သမ္မတနဲ့ပညာလိုတယ်။ မမြင်ရ
တဲ့ ကံကြေားအတိမ်အနှက်ကို နှစ်လက်မခွဲထောင်းပိုက်ပေါ် ဘဝ
ကြီးတစ်ခုလုံး ပစ်တင်ထားရတာကိုး။ မြေအောက် အဓတောင်သုံး
လေးရာနာက်ထိ ဘာရှိလိုရှိမှန်းမှ မှန်ဘီလူးကြီးနဲ့ ကြည့်လို့ရတာ
မှမဟုတ်ဘူးရယ်။ အဲဒါကြောင့် ရွှေမည်းလောကမှာ “ရေပေါက်
ကျောက်ခဲ့ နှောက်ကြောင်းပြု” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုနဲ့ “ခုသူငွေး၊ တော်
ကြာခွေး” ရယ်လို့ ဆိုစမှတ်ရှိကြတာ။ ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယတင်မကဘူး
ကံပေါ်မှုတည်နေတာ။ တူးတိုင်းသာ ရွှေမည်း(ရေ့)တွက်နေရင်

ဟို ရေ့နိုင်ငံတွေလို တစ်နိုင်ငံလုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝန်မှာပေါ့။ အ...ဒါပေမယ့် မော်ဘက္ဗာက ရွှေမည်းသာတူးနေတာ။ ကဲခို တာ မြင်ရတဲ့ရေကန်ကိုပဲ ယုံတဲ့သူ။

“ကဲခိုတာ ငါငယ်ယိုလေးထဲက ကြားဖူးတဲ့စကားပါ ကွာ။ ကဲကိုသာ ထိုင်ပြီးအွော်နေရရင် မိုးပေါ်ကရေ့နေတွေ ငါလျှင် ကန်ပြည့်အောင်ကျလာမှ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေမည်းဆိုတာ တူးမှုရတဲ့ အမျိုး။ ဉာဏ်နဲ့ စိရိယာပဲလိုတယ်။” ငါ ရွှေမည်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အထက်မူးရွှေ့၊ ကလေး၊ ချင်းတွင်းထိ နှဲနေပြီ။ မယားတွေလည်း မို့လိုပေါ်ခဲ့ပြီ။ လောကမှာ ငွေပဲကွား ငွေ့ရှုရင် ရှာနိုင်ရင် လိုချင် တာ အကုန်ဖြစ်တယ်။ ခု မင်းတို့ ဉာဏ်တိုင်း သောက်စားနေရတာ ငွေပဲလေကွား ငွေရှာဖို့ ကဲမှုမလိုဘူး။ ဉာဏ်ပဲလိုဘူး...ဉာဏ်...ဉာဏ်”

“ဟာ...ဆရာကျော်စကား သိပ်မှန်တယ်ပျေား။ ဉာဏ် ကောင်း၊ ခေါင်းကောင်းလို့လည်း ဟိုရေ့နှုန့်စား အဝယ်တော် မသင်းကြည်က တန်းတန်းစွဲ။ မှာက်...ဟို...ဟင်းသည် မခင်းမျိုးလေး”

“ချွေတ်...တိုးတိုး”

မူးနှုန်းဆိုတာ အနုယ်နယ်က လူစုံ၊ အရောင်စုံ၊ စိတ်အစုံ ရယ်။ ပြောရရင် စိတ်ကြမ်းလွှဲကြမ်းတွေနဲ့ တကာယ့် ပစ္စာရှစ်ဆုံး တဲ့အရပ်။ ကျွင်းတဲ့တိုင်းမှာ ဘုရားပန်းခြောက်ရင်သာ ခြောက်နေ

မယ်။ အလုပ်သိမ်းချိန် ညာမှန်ဆို သောက်စရာက အဆင်သင့်။ ဆိုရရင် ဝါးတဲ့ ကျင်းတဲ့တွေရဲ့ ကြမ်းခင်းအောက်မှာ ဆင့်ခံစရာ မလိုဘူး။ သောက်တဲ့အရက်ပုလင်းလွတ်တွေ စီထပ်ထားရှုနဲ့တင် ဆင့်ခင်းပြီးသားပဲ။ ရှိုးမထဲ၊ တောင်ကြိုတောင်ကြားထဲဆိုပေမယ့် အရက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ ကာရာအိုကေဆိုင်နဲ့ ညာက်ဆို အံကလုံးထိုင်း၊ ကျိုတ်ထိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေရင် ဟိုတဲ့ဒီတဲ့မှာ လည်း မယားအနားထားလို့ ရသေးတေယာ။ မြို့ပေါ်က ဆက်ရက်မ လေးတွေ၊ မီးကွက်မလေးတွေကလည်း ငွေပေါ်ရေလျှော့တဲ့မော်ထဲ မကြာခဏ ပုံပဲလာတတ်ကြတာကိုး။ မွှေ့သာကျော်က မှုံးအမျိုး မျိုးအနုစုံမှာ သူဝန်ခံသဲလို့ မယားတွေ ဘယ်စုလာက်များသလဲတော့ မသိရပေမယ့် ကဲမလု့ ခြုံခိုးတတ်တဲ့အကျင့်က အရက်စွဲသလို ခွဲမှေတော့ မှုံးထဲမယ် အရှို့ ဘကျော်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ အထင် ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကလည်း ဘကျော်ရဲ့အတိုအဆိတ်နဲ့ ကင်းသူ ခပ်ရှားရှားရယ်။

မွှေ့ဆိုတာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဆိတ်ကွယ်ရာတွေက ရှိုးမပိုပို အများသားမြို့လား။ ခက်တာက မွှေ့သာကျော်က စည်းမရှိ တာဘဲ။ ပိုင်ရှင်ရှိရှိ မရှိရှိ သူ၌ခြုံထဲဝင်ရင် သူကြော်ပဲ။ အသည် ထဲမှာ အဝယ်တော်မသင်းကြည်းလည်း ပါသလို ပဒါန်းကမော ညအိုးညနေ သားတဲ့လာရောင်းတဲ့ ခင်ရိုလည်းပါတယ်။ မွှေ့သာကျော်က လူဖြော့နှုန်း၊ ရှုပ်ဖြော့နှုန်း၊ အခြားကာ ခပ်ည်က်ည်ရယ်။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူညွှတ်ကွင်းမှာမိခဲ့တဲ့ ဆက်ရက်တွေ၊ ငုက်
အွေ များတာပေါ့။ မသင်းကြည်ထက်စာရင် မှုပ်ဘက္ကာ
စင်ရိုကို ပိုစွဲမက်သလိုပဲ။ စင်ရိုဇူးရောင်းလာရင် မှုပ်ဘက္ကာ
တဲ့မှာ တည်းနေကျပဲ။ စင်ရိုအသက်က ရှိလှုစွှေ ဆယ့်လေးငါး
နှစ်ရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကမတာ မှုပ်ဘက္ကာရဲ့စကို သိမှနဲ့
စင်ရိုကိုပဲ နှုမြောနေကြတာ။ ဟိုကပြော ဒီကပြောအရတော့
စင်ရိုက ပဒါန်းမှာ ရည်းစားရှိသလို အစ်ကိုစတွေကလည်း လွှမ်းက်
တွေလိုလိုရယ် ကြားရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မှုပ်ဆိုတဲ့အရပ်က
အနယ်နယ်က လွှပေါင်းစုံ၊ စရိတ်ပေါင်းစုံရယ်။ ခြကြာင်ခံတွင်းပျက်
တွေ၊ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးစတွေကလည်း များတဲ့အရပ်။ သူ့အရပ်
ရှင်သူ့အတ်နဲ့ ဟပ်နေတာပဲရယ် ဆိုရမယ်။ ရုဖန် မှုပ်ဘက္ကာ
က မူးလာရင်...

“မိန်းမနဲ့နွေး မသမာန့်ကွဲ။ မိန်းမတွေဟာ ငါဝိုလို
ကျားတွေသမားမှ ချမ်းသာရမယ့် စွားပေါက်ကလေးတွေကွဲ။”
တစ်ခါခါကျွဲ ရွှေချင်း၊ ကန်ကျောက်ချင်သေးတာ။ ဘက္ကာပဲကွဲ၊
မှုပ်တာကာ စုံစွဲနေပြီ။ ငါရဲ့မိုးခွက်မွှတ်အတ်လမ်းတွေက
ငါသောက်ခဲ့တဲ့အရက်ပုလင်းတွေထက်တောင် များသေးတယ်။
အော့...အဲဒါ စင်ရိုက ငါကို အပိုင်ချည်စို့ ကြိုးစားနေသေးတယ်။
အော့...ဘက္ကာပဲကွဲ၊ ဘယ်အချည်စိလိမ့်မလဲ။ သင်းကြည်က
လည်း ငါကိုဖြေနေတာ။ စုံ စင်ရိုကိုစွဲ သင်းကြည်ရိုပ်မိသွားလို့

ငါ့ယေားရွှေလိုက်ရသေးတယ်။ ဉာဏ်လေ...ဉာဏ်။ ငါက မှုပ်
ထဲမှာ မျှော်တာကာလုညွှေလာတာ မှုပ်သူ့ကျွမ်းပါတယ်ကြား။ မိန့်မဲ့
မှုပ်လေ...အော့...ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မယူဉှုံးနိုင်ဘူး...အဟား။”

“အဟား...ဆရာကလည်း မှုပ်သာကျော်၊ ခင်ရိရာပည်း
ဆရာအပြင် သုံးလေးယောက်တွေခဲ့ဖူးသေးတော့ ကဝေဆယ့်နှစ်
ကြီးနော်။ ဆရာကြည့်လုပ်၍”

“စုန်းတို့၊ ကဝေတို့ခိုတာ မှုပ်ဆရာကို မလှန့်နိုင်ပါဘူး
ကြား။ နကုန်စာမိသွားမှာပေါ့...အော့”

မှုပ်သာကျော်က သူ့ကိုယ်သူ မှုပ်ဆရာလို့ ဝန်ခံတယ်။
ဒါပေမယ့် ခုရက်အတွင်း ခင်ရို့ ဟဲဘက်စရာက်မလာဘူး။ အရှင်
ကဆို နှစ်ရက်သုံးရက်မြား ရောက်တတ်တယ်။ မှုပ်သာကျော်
ညာဘက်ဆို လှစ်စနဲ့ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်တယ်။ အဝယ်
တော်မသင်းကြည်က သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ ဟိုဘက်ကျောက်တစ်
လုံး မှုပ်ထဲမယ်နေတာကိုး။ ကြောင်တွေ၊ မြေကြွေက်တွေခုံ့တာ
မှုပ်သာကျော်လိုပဲ ညာဘက်မှ တွေက်တတ်တာမဟုတ်လား။ မသင်း
ကြည်ရဲလင် အောင်ဖေက ရွာကိုပြန့်ချင်ပြန့်တတ်တာရယ်။ မှုပ်
ဆိုတာ တစ်ပြန့်တစ်ပြော အကျွော်ကြီးရယ်။ ဟိုတက်တဲ့ ဒီဘက်တဲ့
ကူးသွားရင်တောင် ကြို့က်တဲ့လျှို့ကြား ဝါးရဲရိပ်၊ ပျောက်သွားရှုပဲ။

ဒီညာလည်း မှုပ်သာကျော်က အရှင်သောက်ပြီး ရုပ်ရှုပ်
မင်းသားတစ်ဆယ့်ဘက်နဲ့ စပ်ဆင်ဆင်တွေတဲ့ သူ့မှုပ်နှစ်ကို မှန်အထောင်

ထပ်ကြည့်ပြီး အရက်သောက်နေကြခဲ ကျွဲ့ကြီးနဲ့ စံညီကို...

“ဟောကောင်တွေ ငါကျောက်တစ်လုံးသွားလိုက်ရှိုးမယ်”

“လမ်းကြောင်းမို့လား ဆရာတကျ်ရာ။ သိန္တပြီးသားပါ အဟိုး...”

“သင်းကြည့်က ဖျော်နေ့မှာကျွဲ့ ဟိုကောင်အောင်ဖေ ရွှေခင်ပြန်သွားတယ်။ မနက်မှ ပြန်လာမယ်ကျွဲ့။ သင်းကြည့်က စွဲမက်စရာကျွဲ့”

အဲသည်စကားဆိုပြီး မော်သာကျော် မော်ဆရာဒိုက်တင် အပြည့်နဲ့ ထွေက်သွားခဲ့တယ်။ စံညီတို့လည်း ကျွဲ့င်းတဲ့မှာ အရက် သောက်ရင်း သွားဆရာတာကျော်က မော်သာကျော်ပါပီ မတစ်လုံးကော် တဲ့အကြောင်း။ စန်းပွဲတဲ့အကြောင်း အရက်မွှေးမွှေးနဲ့ ထောမနာပြု ကြတယ်။ အဲသည်ညာက စံညီတို့၊ မြှုအောင်နဲ့ ကျွဲ့ကြီး အရက် စိုင်းပွဲကာ ညာဉ်တောင်နက်တယ်တဲ့။ အဲ ...ထူးခြားတာကာ တစ် ကြိမ်မှ တစ်ခါမှ သွားတို့ကျွဲ့င်းတဲ့အနီးမှာ မအုပ်းတဲ့ ခွေးသုံးလေး ကောင်က တဆွဲတောင် လာပြီးအုပ်းလိုက်ကြော် နောက် မော်သာကျော် သွားတဲ့ ကျောက်တစ်လုံးမော်ထဲကျွဲ့တဲ့ တော့လမ်းတော်ကြား လမ်းတစ်လျောက် အုပ်းလိုက် ကြတာ ကြက်သီးမွှေးည်းထာရောဆိုပဲ။

အဲဒါနဲ့ စံညီတို့၊ ကျွဲ့ကြီးတို့လည်း စိုင်းသိမ်းလိုက်တာ။ တစ်ညာလုံး ကျွဲ့င်းတဲ့နား ခွေးအုသံတွေ ဆုတ္တံနေတာပဲတဲ့။ အဲသည် ညာက မနက်လင်းကြီးမှ ပြန်လာမယ်လို့ပြောတဲ့ မော်သာကျော်

ထမင်းထချက်တဲ့အထိ ပြန်ရောက်မလာဘူး။

မှောက် ဘယ်တော့မှလည်း မွှော်ဘကျို့ သူ့စိုင်တဲ့ ဈေး
မည်းကျိုး သုံးလေးကျိုးနဲ့ သူ့တဲ့ကို ပြန်ရောက်မလာနိုင်တော့
ဘူး။ လာနိုင်စရာလမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့
မှောက်တစ်နှုံး နှုံးလယ်မှာပဲ နားတောင် တောင်ကြားအမှောက်
က ဝါးရုံတောထဲမှာ မွှော်ဘကျို့အလောင်းကို တွေ့ကြရတယ်။
ရုပ်ပျောက်ဆင်းပျက် ယင်မည်းတလောင်းလောင်းနဲ့လို့ ဆိုကြတယ်။
အဆိုးရွားဆုံးက မင်းသားနဲ့တွေ့ မွှော်ဘကျို့ရဲ့မျက်နှာက
ဝါးစင်းရှိုင်းစားဓမ္မန်းထားသလိုပဲတဲ့။

မွှော်ဆိုတာက ရှိုးမတစ်ခွင် တစ်ပြင်ကြီးရယ်။ အနယ်
နယ်က လူစုံ စရိတ်စုံ ဝင်ချင်ရာဝင် ထွက်ချင်ရာထွက်မေ့ကြတာ၊
တော့လမ်းတွေက ဥဒုပို့။ မွှော်ဘကျို့ကို ဘယ်သူ့သတ်သွား
သလဲ ဘယ်သူ့မှုမသိကြဘူး။ ရဲ့ဆေးစာအရတော့ မွှော်ဘကျို့
သေတာ ညျဉ် ၁၂ နာရီဝန်းကျင်ကတဲ့။ စံညီတို့၊ မြှုအောင်တို့
လည်း မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့ရတာပေါ့လေ။ မိန့်းမမွှော်အောင်တဲ့
မွှော်ဘကျို့စာတ်သိမ်းခန်းက မရွှေ့မလျော့။

အသည်ထက် ပိုပြီးထူးစွားဆန်းကြယ်နေတာက မွှော်ဘ
ကျို့သေပြီးတဲ့ည့်ကစပြီး တဲ့နားဝန်းကျင်ကခွေးတွေက ညျဉ်သန်း
ခေါင်နိုးပြီဆိုရင် တဆုံးတင် အုံကြာ၊ လက်ပဲမွှေ့နဲ့ ကျောက်တစ်
လုံးမှုံး တော့လမ်းတစ်လျှောက် အုံသွားကြတာ ညျစဉ်လိုလိုပဲ

တဲ့။ ကျင်းသားဘဝကန္တ မှုံးဘဏ္ဍာတော် ထိပေါက်သလို၊
အမွှရသလို ဖက်စပ်ကျင်းဖြစ်သွားကြတဲ့ စံညီတို့၊ ဖြအောင်နဲ့
ကျဲကြေးတို့လည်း ညာဆို မူးပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ အပ်ပျော်အောင်
အရှက်ပသောက်နဲ့ရတယ်တဲ့။ လက်ပဲမှုံးတစ်စိုက် သိမ့်ကြတဲ့၊
မှားလည်ကြတဲ့ မှုံးသက်ရန့်လွှဲကြေးတချိုကတော် ပြောကြတယ်။

ဘာကောင်းမှုကုသိုလ်၊ ဘာကောင်းကံမှုလည်း မလုပ်ဖူး
တဲ့ မှုံးဘဏ္ဍာ အစိမ်းသေ အသေဆိုးနဲ့ ဥပဇ္ဈာဒကံထိုက်ပြီး
သေတာဖြစ်လို့ မကျွေတ်မလွှေတ်ဘဲ ညာတိုင်း ကျင်းတဲ့နဲ့ ကျောက်
တစ်လုံးမှုံးကို ကူးနေတာတဲ့။ အဲ...ဘယ်သူမှ အဖြေမသိတာက
သူ့ချွေမည်းကျင်းတွေကိုပဲ စွဲသွားတာလား၊ မျာောက်မ သင်းကြည်
ကို စွဲနေတာပလား မသိတာဘဲရယ်လို့ ခုထိ ပြောဆိုနေကြ
တုန်းရယ်။

မသာကန်ထရိက် ခင်ပိုက်

မြန်မာနိုင်ငံဆိတာ ရျှေးအစဉ်အဆက် ဘိုးဘေးဘိုးဘေး
တွေ လက်ထက်လောက်ကတည်းက အမွှဲဒီပါ လက်ယာတော်
ကျွန်း၊ ပြောနိမ့်တ်ထွန်းတဲ့ နိုင်ငံရုပ်လို့တော် သူတော်စင်သူ
တော်မြတ်တွေနဲ့ ပုံချွေဘာသာဝင်တွေသာမက ကမ္မာကပါ အသိ
အမှတ်ပြုထားရတဲ့ နိုင်ငံလို့ဆိုလို့ရတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့

သူ၏ကျမ်းမြတ်တွေ၊ လောကီဝိဇ္ဇာဓရ၊ ဂုဏ်ရကျမ်းတွေမှာရော
ဘိုးသားသိသင်ပညာရှိ ပညာရှင်တွေက တည်တူညွတ်ထဲ ဆိုထား
ခဲ့ကြတာ။ ဘုရား၊ ရဟန်း၊ အရိယာတွေ၊ ဘအစ် ပုဂ္ဂိုလ်တွဲ
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေတောင် အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း၊ ဘဝါ၊ တဘော်
ဆိုတဲ့ လောကီနှုန်းဆက်နှုယ်တဲ့ အတိတ်တွေး၊ နိမိတ်တွေးတွေနဲ့ မကင်း
လွတ်နိုင်ကြဘူး။ မကင်းလွတ်နိုင်ကြလို့လည်း လောကီက္ခန္တူရ၊
ဝိဇ္ဇာဓရလမ်းဝင် စခန်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေးတွေ၊ ဝါသမာအလောထုံကြတဲ့
ဘယ်သူမဆို ပြုပြန်တွေး၊ နက္ခတ်တွေ့၊ အသွားအလောပြောင်းလဲမှု
ကအစ ပစ္စက္ခလက်တစ်ကမ်းအကွား ဝန်းကျင်နှယ်မှာ မြင်ရ^၁
တွေ့ရတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေး၊ စနည်း၊ ဘဝါ၊ တဘော်တွေကစလို
လက်ခံယုံကြည် အားကိုးခဲ့ကြတာ။ ယုံကြည်ရအားကိုးရအောင်
လည်း ရှုံးအဖြစ်အပျက်တွေက တွက်ရေ့မရအောင် ဒုန္ခာဒေးကိုး။
ပညာမျက်စီမံကြည့်ရင် သိနိုင်ကြတာပဲကိုး။ အဲ ...အဲဒီမှာ
လောကီနှယ်ပဲယ်မှာ လွှဲရယ်လို့ ပည်တံ့ခိုယ်သားတွေ
အဖြစ် ကျွင်လည်နေကြပေမယ့် သမုတ်လည်းမယ့် ပုတံ့ခိုလည်းမယ့်။
သံသရာလည်းမရှိ အမှာကတံ့လည်းမသိ။ ဓမ္မာသောကလည်းမယ့်
ပညာ လောကလည်းမယ့်။ ဘုရားလည်းမသိ တရားလည်းမပိဋ္ဌာ
အဟားချုပ်းပဲ ညိုချင်နေတဲ့သုတေသနလည်း ဒုန္ခာဒေးပဲလို့ ဆိုရမယ်။
လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို တစ်ဘက်မှာ သောင်တွန်းလာရင်
ကျို့တစ်ဘက်မှာက ကမ်းပါးတွေ တရာ့န်းရှင်း ပဲပြုကျေတာတ်တာ

ဓမ္မတာပဲ။ ပွင့်လင်းမြင်သာတယ်ဆိုပြီး မပွင့်မလင်း မမြင်သာတဲ့
အတိကြီးထဲမှာ ရှုပ်ဝွှေ့သာင်တွေ ဒလဟောပွင့်ထွန်းလာနေတဲ့
အချိန်မှာ စိတ်ကမ်းပါးတွေ၊ စိတ်ကျော်ကျော်ကြီးတွေ ဘယ်
လောက် တရန်းရန်းနဲ့ ပြုကျေနေခဲ့ရပြီးပြီလဲ။ ငါစကားနားရ
ကျွေးရသမားတွေ။ ဘယ်သူပဲသေသေ ငတော်မာနေရင် ပြီးတာပဲဆို
တဲ့ ရှုပ်ဝွှေ့တွေနောက် ဒလဟော ရွှေလျားလိုက်ပါနေတဲ့ လူ
တွေထဲမှာ ခုသူပြောပြုမယ့် မသာကန်ထရှိက် ခင်ပိုက်လည်း
ပါတယ်။ ဘယ်သူသေသေ ငတော်မာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ လူတန်း
စားထဲ ခင်ပိုက်လည်းပါတယ်။ ပြောရရင် ရွာမှာ ခင်ပိုက်ရဲ့
အမိကလုပ်ငန်းက မသာကန်ထရှိက်ကိုး။ လူသေမှ ခင်ပိုက်
ဖြရှိက်ရဲ့ ဖကောက်ကောက်ရဲ့ ရွှေဝှေ့လွှဲ ငွေတွဲရွှဲ ဝတ်ဆင်ရတာ
ကိုး။ ခင်ပိုက်များ ရွာထဲလျှောက်လာပြီဆိုရင် သူ့မျက်စီအကြည့်
အောက်က အိမ်တွေ၊ တဲ့တွေက မျက်ခုံးခပ်လွှာပုံလွှာပုံလို့ ကွယ်
ရာမှာဆိုကြတယ်။ ခင်ပိုက်ကလည်း ရပ်ထဲရွာထဲ လမ်းလျောက်
ရင် ကျိုးကန်းတစ်ကောင်လို့ သူ့မျက်လုံးက ဂနာမြိမ် အိမ်ပေါက်
စွဲ လိုက်ကြည့်သွားတာကိုး။ ခင်ပိုက်များ ရွာထဲရော၊ ကြာနိအင်း
ကြီးရဲ့ ရေရွှေတ်ကုန်းမြှုပ်စိုးကြီးထဲ တောင်ယာခင်းတွေ၊ တာရိုး
စောင်းဘေးက တဲ့ဘုရားခရာတွေ ထူထပ်တဲ့ တဲ့အိမ်ဘုရားခရာတွေ
ဘက်လာရင် တော်တန်းရှုံး ခေါင်းကိုက်ဖျားနေလို့ အိမ်ရာထဲလဲနေတဲ့
လူမမာတောင် ကြာာက်လန့်တကားနဲ့ ကြမ်းပေါ် ငါးက်ခနဲ့

သထိုင်တာပဲတဲ့။ ခင်ပိုက်ကို အသလောက်ရှိနိုက်တယ်။ ခင်ပိုက်က မသာကန်ထရိုက်ကိုး။ နောက်ထူးခြားဆန်းကြယ်တာက အတိတ်ပဲလား၊ နိုဝင်တ်ပဲလားတော့ မသိဘူး။ ခင်ပိုက်များ ရွာထဲရော၊ ကုန်းကြီးပေါ်ရော လျှောက်လာလို့ အတော်လေး မကျန်းမာာ နာဖျားနေတဲ့သူနဲ့တွေ့လို့ ခင်ပိုက်ရဲ့ပါးစပ်ကနေ “ဦးကြီး...သက်သာရဲလား”လို့ ပဋိသန္ဓရ လူမှုပေးအရ မေးထွေးခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်သွားပြီးရင် အဲဒီလှမာ နောက်တစ်နှာ မကူးဘူး။ သေတတ်တာပဲလို့လည်း တရှုံးတွောက ဆိုကြတယ်။ သိပ်မကြာခင် အဲဒီမသာအိမ်မှာ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ ဇွဲလက်ကောက သုံးလေး ကွင်နဲ့ မသာကုလားဖျင်းတဲ့ကြီးရဲ့ထိပ်မှာ ဖဲရိုက်နေတဲ့ ခင်ပိုက်ရဲ့ အသံစာစာကို ရွာက ကြားကြရတော့တာပဲရယ်။ ခင်ပိုက် ဖဲရိုက်လာတာ အပျို့ဖော်ဝင်စ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သီးရွယ်ထဲကလို့ ပြောကြတယ်။ ရပ်ထဲရွာထဲ ဘယ်နေရာ ကျိုတ်စိုင်းရှိသလဲ မမေးနဲ့ ခင်ပိုက်ရဲ့အသံစာစာကိုကြားရင် အဲဒီအိမ် ကျိုတ်စိုင်းရှိနေပြီသာ မှတ်။ ပြောရရင် ခင်ပိုက်က ဖဲသမားမှု ဖဲသမားအစစ်။ အဲဒီကနော့ ဖဲရိုက်တာထက်လည်း ပိုပြီးတွေက်ချေကိုက်တဲ့ အမြတ်အစွမ်း မျိုးမျိုးမြေက်မြေက်ပိုရတဲ့ မသာကန်ထရိုက်လုပ်တော့တာပဲ။ အဲဒီက ဧ ခင်ခင်ပိုက်ဆိုတဲ့ လှတာပတာနာ့မည်လေးရဲ့ရှေ့မှာ အနိုင်ဆန်းတဲ့ ဘယ်သူမှုလည်း မမှည့်ခေါ်ရတဲ့ မဂ်လာကျက်သရေလည်း ကင်းမဲ့ တဲ့ မသာကန်ထရိုက် ခင်ပိုက်ရယ်လို့ ဘွဲ့ထူးသညာရခဲ့တာလို့

ဆိုကြတယ်။

လောက်ကြီးဆိုတာကလည်း စက်သားလားမို့လား။ သူ
ဘာဘာသူနေတဲ့ လောက်ကြီးထဲမှာ မွေးဖျားကျင်လည်ပြီး လောက်
ကြီးကို အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုး၊ အမည်အမျိုးမျိုး၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး
အပုံဖိတပ်ကြတဲ့ ပုထုဇ္ဈားလောက၊ ပုထုဇ္ဈားတွေကြားမှာ ကန်ထု
ရိုက်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးအစားစားမို့လား။ ခုလို ခေတ်ကြီးရဲ့
အပြောင်းအလဲ အရွှေတစ်ခုမှာ ခုန်ပြောခဲ့သလို ဘန်ဖူးသိုက်
တူးမဲ့ သိုက်တူးသမားတွေ၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေတုံးအမျိုးက
တော့ ဟမာပဲဆိုတဲ့လူတွေ၊ အများတကာက မိုးခါးရေသာက်လို့
ကောင်းမှန်းသိတော့ နီးရာလူစနစ်နဲ့ ငါလည်းမသေခင်လေး လူ
ဘဝခဏာလေးရတုန်း ဝင်သာက်ဦးမှဆိုပြီး ခါးခါးတူးတူး မိုးခါး
ရေမကလို့ မြောင်းရေ့၊ ရွှေ့ဖွားကြရေ့၊ ကျင်ငယ်ရေပုံဖြစ်ဖြစ် သာက်
ရရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး သာက်ရဲကြသူ ထောင်းလမောင်းထား
ထူထုပေါ်များနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကန်ထုရိုက်တွေလည်း
မို့လိုပေါ်များလာတဲ့အခို့မှာ ခင်ပိုက်လည်း မသာက်ထုရိုက်ဖြစ်
တာ ဘာများတူးဆန်းမှာလဲ။ ခင်ပိုက်လည်း ဒီလောက် ခွေးလျေး
ပျား တော့အနဲ့ပေါ်များနေတဲ့၊ ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ဆိုတဲ့ ခေတ်
ကြီးထဲ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျို့ဗာရေး၊ ချမ်းသာရေး၊ နိုင်ငံ
ရေး၊ လူမှုရေးကာစလို့ ဟိုကန်ထုရိုက်၊ ဒီကန်ထုရိုက်၊ ဟိုအကျိုး
ဆောင်၊ ဒီပွဲစားဆိုတဲ့ ကန်ထုရိုက်မြောက်မြားစွာထဲမှာ မသာက်

ထိုက်ဖြစ်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ အမြှေ့ဂုဏ်ယူနဲ့ကြွားပုံရတယ်။ မသာ
ကန်ထရိက်ခင်ပိုက် လက်သုံးပြောပြောနေတာက...

“အောင်မယ်...ငါကို မသာကန်ထရိက်ခင်ပိုက်လို့
နှာခေါင်းရှုံးရအောင် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကန်ထရိက်နဲ့ကင်းတဲ့
လွတ်တဲ့လုပ်ငန်း ဘယ်မှာရှိသလဲပြော။ အနီးရလုပ်ငန်းတွေ၊
ဝန်ကြီးလုပ်ငန်းတွေ၊ လမ်းပြင်တံတားဆောက်။ ဟိုတယ်တွေ
ပိုတယ်တွေကစပြီး ဟိုမင်္ဂလာဆောင် ဒီတရားပွဲကအစ ကန်ထ
ရိက်လက် အပ်ကြရတာပဲ။ ကုလားကြီးနဲ့ အရာကြီးဆိုတဲ့ အသုံး
အနှစ်းအခေါ်အစောပိပွဲတာ။ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊ အလှုံတို့မှာ
တောင် ကန်ထရိက်ယူပြီး လုပ်ကြတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ကန်ထ
ရိက်လုပ်တယ်ဆိုကတည်းက မြတ်ချင်လို့လုပ်တာ။ အံ့ဌံးပေါ်ရှင်
ဘယ်ကန်ထရိက်မှုမလုပ်ဘူး။ မသာဆိုတာ ကန်ထရိက်မဆွဲ
ကောင်းဘူးလို့ ဘယ်ဘုရား ဟောဖူးသလဲ။ ကဲ...ပြော။ သူ့ဘာ
သာသူ ဘယ်သူ ဘာရောကါနဲ့သေသလဲ အဲဒါ ငါကိစ္စမဟုတ်ဘူး။
ခင်ပိုက်ကိစ္စက အဲဒီမသာလောင်း ရွှာမှာမိတ်များသလား၊ အည်း
သည်လား၊ ပဲပိုင်းခိုင်ကိုင်ရင် ရွှေးသည်အကောက်ကောက်ရင်
ပုံးနှင့်သလား၊ မြတ်မလား ဒါပါစဉ်းစားတယ်။ ဟွှန့်... ဟိုတစ်
ပတ်က ရွှာလျယ်က အောင်တင့်မသာဘို့ သုံးသိန်းနဲ့ယူပြီး ငါးသိန်း
ရလို့ နှစ်သိန်းလောက်ကျွန်ုတ်ဘာကို ခင်ပိုက်တို့က မသာကန်ထရိက်
လုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးသလေး၊ လက်ကောက်တွေ ပိုများလာ

သလေနဲ့ ဟွှန်း...မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟိုရွှေဘုန်းက အရက်သမား ဘနိဂြီးသေတုန်းက နှစ်သိန်းနဲ့ ပုတ်ပြတ်ယူတာ ဖိုင်းလည်း မကောင်း၊ ရွှေးကောက်လည်းမရ။ ပြဿနာတွေချည်း ရှင်းရလို တစ်သိန်းခွဲလောက်ရှုံးတာကျတော့ လူတွေကာ မသိဘူး။ လူဆိတာ သေရင်ပြီးတာပလို ထင်မေါက်ပုံရတယ်။ သေစွာရင်း၊ ကျိုးမာရေး ကစလို ရုံးကိစ္စ၊ သုသာန်ကိစ္စတွေကာအစ မှောက်ဆုံး မောက်းတဲ့ စဏ္ဍာလကိပါ ပိုက်ဆံပေးမှ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ မောမော်းရတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် သေချင်တိုင်းသေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်လောကလုံး တစ်နှစ်င်ငြုံး ဒီလောက် ကန်ထရှိက်တွေ ပေါများ နေတာ မသာကာန်ထရှိက်ဆိုတာနဲ့ နှာခေါင်းရှုံးချင်ကြတယ်။ ဟွှန်း...ပြီးတော့လည်း ခင်ပိုက်နဲ့ ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်ကြဘူး။ သေရင် ခင်ပိုက်ဆီ ဒုံးထောက်ရောက်လာကြရတာပဲ။

အမှန်တော့ ခင်ပိုက်ပြောသလို တစ်နှစ်င်ငြုံး ဒီလောက် ကန်ထရှိက်လုပ်ငန်းတွေ ကန်ထရှိက်တွေ ပေါများနေတာ မသာ လည်း ကန်ထရှိက်ရှိတာ ဘာဆန်းမှာလည်း။ ခင်ပိုက်စကားအရ ဆို ဂျာနှယ်တွေထဲက တရာတ်နှစ်င်ကို အီမီအကျတွေတင်ပို့နေတာ လည်း အီမီဖော်ကန်ထရှိက်တဲ့။ ကုလားကြီးမခေါ်ချင်လို့ အရာကြီး ခေါ်တာပလိုပြောတယ်။ လင်ကွဲ မယားကွဲတွေကာအစ ကေတီပါ၊ မာဆတ်တွေထိ ကန်ထရှိက်နဲ့ မကင်းဘူးလို့ ခင်ပိုက်ကပြောတယ်။ လူလောက လူဝန်းကျင်နယ်ပယ်ကြီးထဲမှာ မချုစ်ကာမှ အောင့်

ကာနမ်းဆိုသလို ရွှေထဲမယ် မရှိဖွေ့မီးပါး ဆင်းရုသားတွေ ဘယ်သူ သေသေ သေချာတာက ခင်ပိုက်နဲ့မကင်းကြတာဘူး။ ခင်ပိုက်ရဲ့ လက်ထဲ မသာကို ဝက္ခက်အပ်လိုက်ရတာပဲ။ ခင်ပိုက်ကလည်း ရပ်ထဲ၊ ရွှေထဲက ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်ခေါင်းနဲ့ သေစာရင်းက အစ သုသာန်ကုန်းမှာ ပြောချုတဲ့အထိ ပေးတန်တာပေး၊ ကျေးတန် တာကျေးပြီး မသာဘို့ ကန်ထရိုက်ယဉ်လိုက်တာပဲရယ်။ မသာရှင်ရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မသာပုတ်ပြုတ်ဝယ်လိုက်တာပဲရယ်။ အဲ ထူးဆန်းတာက မသာကန်ထရိုက်ခင်ပိုက်ဆိုပြီးတော့သာ ရွှေတွဲလွှဲ ဓမ္မတွဲလွှဲ နာမည်ကြီးနေတာ ခင်ပိုက်ရဲ့အသက်က ရှိရှုမှ သုံးဆယ် ထိုးကျွမ်းရယ်။ ဆံပင်ကြီးကလည်း အပ်လုံးသိမ်း ကောင်းမှုကောင်း နဲ့။ မဟာဆန်တဲ့နှုန်းနဲ့ နှာတဲ့က စင်းစင်းပြောပြော၊ ရပ်ရည်ရပကာ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး။ အဲ...အဲဒီ အလုအပတွေနဲ့ ဒီလာ ဆုတ္တန့်ကျွမ်းကြွားပြားခြားနားနေတာက ခင်ပိုက်ရဲ့အလုပ်က မသာ ကန်ထရိုက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ခင်ပိုက်က သူရှုပ်သူ့ရည်နဲ့ တကယ်စီး ပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလို ကိုယ့်ရွှေတင်မက ရွှေအီးချုပ်စပ် မ သာကန်ထရိုက်ခွဲစားနေပေမယ် ယောက်ကျေးသမာမရှိ တစ်ကိုယ် တည်းအပျို့ကြီး ဖြစ်နေတာကလည်း အုံသွစ်ရာရယ်။ သူရှုစီးပွား ရေးတွက်ကိုန်းအတိုင်း...

“လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်း နှုတ်ကျွမ်းဝင်ရမယ်။ လူမှု ရေးကျော်ကိုရမယ်။ လူတစ်ယောက်က လူမှုရေးရာမှာ ဘယ်

လောက် အပေါင်းအသင်းများတယ်၊ ကျွမ်းဝင်သလဲဆိုတာ သူသေ
ရင် သိရတာပဲ။ ရပ်ထဲရွှေထဲ ငါတာကောက်ဖြီး ရွှေမူရေးအောက်
ကုစ်ပိုင်းသေနေတဲ့လူမျိုးများ ဘယ်တော့မှ ခင်ပိုက်ကန်ထရိုက်
မယူဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့မသာ၊ အည်သည်မသာဆိုလည်း ကုန်ထရိုက်
မယူဘူး။ အရှုံးကြီးပဲ။ နယ်လျည်ပြီး ဖဲရိုက်စားတဲ့၊ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး
ပဲလည်ရိုက်တဲ့ ဖဲသမဂ္ဂပိုင်းကြီးတွေမပြောနဲ့ ကျိုးနှင့် ကြက်ခြောက်
ပိုကာရိုင်းထောင်၊ ငါးမျှးတစ်မတ်ချယ်။ အဲဒီမသာ အရှုံးပေါ်တာပဲ။
ခင်ပိုက် ကန်ထရိုက်ယဉ်တဲ့မသာမှန်ရင် ဖဲပိုင်းကြိုတ်ကြိုတ်တိုးစည်မှ
ဒါမှလည်း ငါမြတ်မှာကိုး။ မွှေ...မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ငါ
သေရင်တောင် ဖဲပိုင်းတွေ အကြီးအကျယ် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ
ကြိုတ်ကြိုတ်တိုးမှ သိလား”

ပြောပြီးပြီ။ မသာကန်ထရိုက်ခင်ပိုက်က ရှင်ဇာတဲ့လွှဲကို
မပြောနဲ့ သေနေတဲ့ပိုညာည်မဲ့ မသာကိုတောင် သူ့မှ သူ့အကျင့်
သူ့စီးပွားရေးတွေက်ကိန်းနဲ့သူ့။ မသာဆိုတာ သူ့အတွက် အမြတ်
အစွမ်းရှုမယ့် ရောင်းကုန်အမည်ခံတစ်ခုပဲ။ သူ စောစောကပြောခဲ့
သလို အမျှေ့အြိမ်ပါ လက်ယာတောင်ကျော်တို့ အတိတ်တွေ၊ နိမ့်တ်တွေ၊
တောာင် ဘဝေါတွေ လာမပြောနဲ့ လူနှင့်တို့ အနိုင်တို့၊ မဂီလာ
တွေ၊ အမဂီလာတွေဆိုတာ သူ့အဘိဓမ္မာမရှိဘူး။ ယုံလည်း
မယုံကြည်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့ယုံကြည်တာ ပိုက်ဆဲနဲ့ အဲဒီမသာ
က သူ့အတွက် အမြတ်အစွမ်း ဘယ်လောက်ကျော်မလဲ။ တွက်

သုက္ပန်တဲ့ သူရဲ့နှီးနောက်ပတဲ့။ ကိုယ်ကကျူး ကိုယ်ဒုးတောင်
မဟုတ်လို ယောကျားတောင် မဟုတာကြည်တဲ့။ ဒါပေမယ့
လောကကြီးက အဂျာန်တရာဆန်းကြယ် ဂုဏ်ရသန်တယ်။ သူ
မတော်တဆသေခဲ့ရင်တောင် သူမသဘက် သူကိုယ်တိုင်မသာကန့်
ထရိုက်ဖြစ်လို မဲ့ပိုင်း ရုန်ရှုက် ရုန်လီ ပြောတွေပြောတိုးစည်ကား
မလို ပြောနဲ့ဖူးတဲ့ ခင်ပိုက်တစ်ယောက် စကားများကိုပဲ တရား
ကပါသွားသလား။ ပညာတိသွားရှာ စော်သက်ပဲပါသွားသလား။
တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ ရွှေက ဘယ်သူမမသီကြဘူး။ အဲဒီဇူးက
ခင်ပိုက် တစ်ဖက်ရွှေကာဇူ ရုန်ရှုက်ရုန်လီ မသာတစ်ခုကို
ကန်ထရိုက်ပျော်ပြီး ငွေထုပ်နဲ့ပြုအသေ ခင်ပိုက်စီးလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်
ကို ခရမ်းသုံးခဲ့ခွဲများတဲ့လိုင်းကားက ဝင်တိုက်မီတာ ခင်ခင်ပိုက်
မှာရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးသေတယ်။ ရုတ်ပြတ်လိုပော်မော်တဲ့
ဆိုင်ကယ်တစ်ခုကိုမှာ ငွေစွဲ။ တွေ့ဆုံးတာ ပလုပ္ပါန်တာပတဲ့။
ခင်ပိုက်ရဲ့ အွေးမျိုးသားချင်းတွေ့နဲ့ ရွှေကသတင်းကြားတော့
အွေးယူကောင်းနဲ့ ဥပဇ္ဇဌာကက်ထိုက်ပြီး ရုပ်ပျောက်ဆင်းပျောက် အသေ
သီးနှံသေရရှာတဲ့ ခင်ပိုက်ကို ရုတ်တသပ်သပ်နဲ့ရယ်တဲ့။

အေဒီလို ခင်ပိုက် အသေဆိပ္ပန္တသေပြီး တထူးတယ်နဲ့ ဖုန်း
ဘန်နဲ့ လက်ဖျားခါရုလောက်အောင် ဒီကာဇွန့်အထိ ပြောမဆုံး
ကာက ခင်ပိုက်ရဲ့ အသုဘရက်လည်တဲ့ဇွန့်အထိ လေးပြင်လေး
၏ ရွှေ့ချုပ်စ်ကာ ဖေသမားအကြော်အကြော် ဆိုင်ကယ်၊ လူည်း

တွေ တရီပိန္ဒာ ဖြစ်ရှိကြတာ။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလိုတဲ့။ ဈေးတန်းကြေး
ကလည်း ကျေပ်ပိတ်လိုတဲ့။ ခင်ပိုက်မသေခင်က သူကိုယ်သူ့
တင်ကြိနိမိတ် ဖတ်ခဲ့တာလား၊ စကားအောက်ပဲ တရားပြလေသ
လား ဘယ်သူမှ မဝေခဲ့မရိုင်းမြေးတတ်ပေမယ့် ခင်ပိုက် အထက်ရှုံး
တုန်းက မသားကန်ထိရှိက်ယူတိုင်း ဖုန်းလုမစည်ရင်၊ ဖုန်း
အကောက်ငွေ အိတ်ကာပ်ထဲ သိပ်မပြည့်ရင် သေတဲ့မသာခေါင်းရှုံး
သွားပြီး ထမင်းထုပ်တင်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းနဲ့ မသာမှာမည်။ အောင်
ပြီး ဖုန်းလုမစည်အောင်၊ အမြတ်ရအောင် လုပ်တတ်သတဲ့။ ဘယ်
တော့မှ သူအားခံလေ့မရှိဘူးတဲ့။ ရွာမှာ ခုနှစ်ရက်ခုနှစ်လီ ဆိုး
ကယ်တွေ ရွှေပ်ယူက်ခတ်နေအောင် ကြီးကျယ်တဲ့ ဖုန်းကြီး၊
ကြိတ်ကြိတ်တိုး ကြက်ပျော်ကျစည်အောင် မဏ္ဍာပ်ရှေ့က ခင်ပိုက်
တတ်ခုံတင်ထားတဲ့ လေးတိုင်စင်မှာရော မဏ္ဍာပ်ထဲမှာရော ခင်ပိုက်
ကြိုက်နှစ်သက်တတ်တဲ့ ထမင်းထုပ်၊ ဟင်းထုပ်တွေရယ် အမွှေး
တိုင်တွေရယ် ပလူပျော်နေသလို ခင်ခင်ပိုက်ရဲနာမည်ကို ။ အောင်
ဖုန်းကြတာများ ဝက်ဝက်ကိုကျွဲ့လိုရယ်တဲ့။ ရက်လည်ပြီး နောက်
တစ်ရက်မှာ ခင်ခင်ပိုက်ရဲစွာယန်ကုန်ကျငွေ တွက်ချက်သားဖော်
ပြီး ဖုန်းအကောက်ငွေတင် သိန်းဆယ်ချို့ရသတဲ့။

တချို့ကတော့ ပြောကြပါတယ်။ မသာကန်ထိရှိက် ခင်
ပိုက်တို့များ သူတစ်ပါးမသာကို မပြောနဲ့ ကိုယ့်မသာကိုတော့
ကိုယ် အားးမခံဘဲ တမဂျုံသာဝကနေတော် နီးပွားတွက်တွက်ပြု

အမြတ်သိန်းဆယ်ချိုကျို့အောင် မသာကန်ထရှိက်ရအောင် ဆဲ
သူ့သေးတယ်လို့ လူစုံတိုင်း မရှိတင်က ဒေါနဲ့မောနဲ့ ဒီကန္တထိ
ရွာမှာ ပြောစမှတ်ကို တွင်လို့ရယ်။ ပွင့်လင်းမြင်သာတယ်ဆုံးတဲ့
ဒီကန္တ မှာရာအနဲ့ ထောင်းလမောင်းတနောက်တဲ့ ကန်ထရှိက်ပေါင်း
ပြောက်မြှားစွာထဲက ရွာမှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မသာကန်ထ
ရှိက် ခင်ပိုက်ရဲ့အဖြစ်ကို ပြောပါတယ်။ အုံကိုသလွန်းလိုပါ။

ဧရာ၏က

လျှော်စီးကျိုးကြီး

လောကမှာ မသေခင်ပုပ်နေတဲ့သူနဲ့ သေပြီးမှ ပုပ်တဲ့သူ ရယ်လို့ လွှဲခိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိတယ်လို့ သူထင်တယ်။ အဲ... အဲဒီထဲမှာမှ တချို့စွာလေသာသူတွေက မသေခင်မှာလည်း မပုပ်တယ်၊ မနေတနဲ့ရယ်။ တချို့တွေကျာ မသေခင် အသက်ရှင်နေ ကတည်းက အချွဲယ်သုံးပါး ဝါစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ပုပ်ပြီးရင်းပုပ်၊

အကျောက်ကောင်းက်

နဲ့ပြီး ရင်နဲ့။ သေသွားတဲ့အခါမှာလည်း ရက်လည်ပြီးတဲ့နေ့ကနေ ရက်၊ လချို့၊ နှစ်တွေချို့၊ ရာအဝင်နှင့် သမိုင်းပါချို့ပြီး အဟည်၊ ဂုဏ်သတင်း၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဆိုတာ ပုပ်ပြီးရင်းဆက်ပုပ်၊ နဲ့ပြီး ရင်နဲ့မဆုံးနိုင်လို့ သံသရာအထိပါ ပုပ်တဲ့နဲ့တဲ့သွေးတွေလည်း မြောက် ပြားစွာရှိခဲ့ကြ၊ ရှိမေကြတာပဲရယ်။ အဲသလိုပဲ အခါတွေနဲ့ဆုံးကျင် ဘက် အတွေ့၊ ပရာ၊ လောက်၊ ဓမ္မာအရာမှာ မသေခင်ကလည်း အမည်သတင်းက မွေးပျော်သင်းထဲ့၊ သေသွားတော့လည်း နှင့်ဗျာ့ မှုရှုက်စရာမရှိအောင် ကျော်ရွေးတွေ၊ ဓမ္မာအစေတာနာ ကရာဏာတွေ၊ သွေးတော်ကောင်းနဲ့သားတွေ စွဲနဲ့လွှတ်ပေးဆပ်ရင်းနဲ့မှတွေ အထပ်ထပ်နဲ့ မွေးပျော်သင်းထဲ့ရနဲ့တွေ ကြိုင်လိုင်နဲ့တဲ့သွေးတွေလည်း ရှိခဲ့ကြ၊ ရှိမေကြတာရယ်။ နောက်ပြီး အသက်ရှုင်နေတဲ့ မသေခင်မှာ လည်း မမွေးတာမွေး၊ သေသွားတော့လည်း မမွေးတာမွေးတွေရှိကြ သလို၊ နဲ့လည်းမနဲ့၊ ပုပ်လည်းမပုပ်၊ မွေးလည်းမမွေးတဲ့သွေးတွေ လည်း ရှိတယ်။ အခါထဲမှာဖူးနဲ့ချင်လည်းနဲ့ပြီး တော်ကြာမွေးချင် လည်းမွေး၊ အ...ပုပ်ချင်လာပြန့်ရင်လည်း ဘာမဟုတ်ဘာလေးနဲ့ ပုပ်ပစ်လိုက်နဲ့ ထန်မလေးကြသွေးတွေလည်း တွေ့ကြရှိမှုးတယ်။ အော ကကြီးရဲ့ သဘာဝကိုက လူရယ်လို့ပည်တ်ခဲ့ စတ်ခဲ့လုံအမျိုးမျိုး စိတ်ကအတွေတွေ။ မနောတွေ၊ အသီတွေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ၊ ခံယူချက်တွေကလည်း ကွဲပြားခြားမှားနေကြတာ မဟုတ်လား ရယ်။ ပြောရရင် ရှေးက မှာမည်ကြီးဝတ္ထုခေါင်းစည်းအမည်လို့

ဘာတဲ့ *ကျောက်စရစ်တော့ မှာခေါင်ခေါင်မှာ အတောင်ကျော်
သော ကြီးကြာ ရွှေရွှေမရသက္ဗာသို့” ဆိုသလိုပို့။ လောက်ကြီးကို
က အတိတေ အနှစ်ရထဲက အပူအအေး၊ အလင်းအမှာင်၊
အကြာင်အကျား၊ အမှားအမှန်၊ တရားနှုံမတရား၊ ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ် အမြဲတစေ နိစ္စရှုဝွန်တွဲပြီး သန့်ကျင်ဘက်တွေနဲ့
ဓာတ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့လား။

မျက်စီတစ်ဆုံးမကတဲ့ ကျောက်စရစ်တော့၊ ကျောက်
တောင်တွေထူးပြုနဲ့ဖော်တဲ့ ကန္တာရကြီးထဲမှာ ရေကြည်တစ်စက်
တစ်ပေါက်လောက် သောက်ခွင့်ရရှိ သောက်ရွှေ့အစေး ချွေးတာဒီးဒီး
ကျား၊ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျေ ရှာဖွေနေရသလိုပဲ ရေကြည်လေးတစ်
စက် ရှိတော့ရှိရဲ့ ရှားတယ်ဆိုရမှာပဲ။ လောကမှာ မွေးလည်းမွေး
ထုံလည်းထုံး၊ သင်းလည်းသင်း၊ ပွဲလည်းပွဲ့၊ လူသေသွားပေမယ့်
လည်း အမည်သတင်း ကိုယ်ကျင့်တရား သိက္ဗာအလုံးစုံ ပြည့်စုံ
ပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြှုတ်ဝေး ရှားပါးလာတဲ့ခေတ်ကြီး။ အ...
သေချာတာတစ်ခုကလည်း ကမ္မားမြှုပြင်ပေါ်က သံကန္တာရတွေ၊
ကျောက်စရစ် ကျောက်တဲ့ေးကျောက်ခဲ့၊ ကျောက်ဆောင်ကျောက်
စွန်းတွေသာ ထူးပြုမဲ့ပေါ်များတဲ့အရပ်မှာ ရောဆိုတာ တန်ဖိုး
အနှစ်ထိုက်တဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မှရတဲ့ အသက်ရင်သန့်မှုတစ်ခုပဲ။ သံ
ကန္တာရဆိုကတည်းက ပုံပြင်းလောင်ပြောက်မှု၊ သွေ့ခြောက်မှု၊ အနိုင်
အဆင်သက်မှုမှုနှင့် ခြေဖဝါးအောက် ပါးတောက်မတတ် ကြွားရွှေ့

မှတဲ့ အပူပြင်ကြီးကလွှဲပြီး ဘာမှမရှိနိုင်တော်ပဲရယ်။ ဒါ တိကျသေ
ချာတဲ့ တရားတစ်ခုပဲရယ်။ ပြောရရင် ပုံသေနည်း၊ တွက်နည်း
သချိုာဖော်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းနဲ့အကျိုးဆိုတဲ့ မျဉ်း
နှစ်ခုစပ်ကြားက ကိစ္စတွေ။ အကြောင်းတရားဆိုတဲ့ မျဉ်းကြောင်း
အစပ်ကနေ မရပ်မနား လိုက်သွားလျောက်သွားရင် အကျိုးတရား
ဆိုတဲ့ မျဉ်းစပ်ကို ရောက်ရှိသွားနိုင်တော်ပဲ။ ဖျော်ခနဲ ရပ်တန်ဖိုး
သွားကြမှာပဲရယ်။ အဲဒါ ဂုဏ်ရပဲ။ အလွန်တစ်ရာ နက်နဲ့ဆန်း
ကြယ်ပြီး သိမ်မွေ့နှုံးညွှဲပါးလွှာလွှန်းတဲ့ စိတ်မျဉ်းနှစ်ခုရဲ့ ဆုံးတိုး
ဘဝရဲ့အဓိပါယ်ပဲ။ အသက်ရှုံးသံပဲ။ ဆိုရရင် စကြဝ္မာကမ္မာကြီး
ကိုက မျဉ်းတွေနှုံးစည်းထားတာ။ သူအပါအဝင် လွှာတွေဆိုတာက
လည်း မျဉ်းကျေး၊ မျဉ်းမတ်၊ မျဉ်းပြောင့်တွေနဲ့ ပွဲစည်းထားတာလို့
ပြောလို့ရတော်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒီထက်ပိုပြီး ရှိုးသားပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရရင် သစ်ပင်ယန်း
မသိတွေ့၊ ဝတ်မှုန်တွေ့၊ ပန်းရန့်လေးတွေကို ရင်ခို့တဲ့ မြှုတ်နှုံးယူယာ
စိုက်ပျိုးတဲ့သူက လွှာတွေကို သစ်ပင်တွေ၊ ဝတ်မှုန်၊ ပန်းရန့်လေး
တွေအဖြစ် စံစားမိမှာပဲ။ အသလိုပဲ ဂိတ်ကိုမြှုတ်နှီးဖက်တွယ်တဲ့
ပန်တိုးတတ်တဲ့ ဂိတ်သမားတစ်ဦးကလည်း ကမ္မာလောက်ကြီးနဲ့
လွှာတွေအရာဝဇ္ဈာတွေကိုမြင်တို့း သံစည်တွေ၊ ပါဒဝါကျေတွေ၊ စည်း
ဝါးနံရိတွေ ခိုးရေမီယာတွေလို့ပဲ မြင်မှာပဲရယ်။ ယန်းချို့သရာတစ်
ယောက်ကလည်း သူ့မျက်စိထဲ လွှာတွေကိုမြင်ရင် မျဉ်းကျေးမျဉ်း

မတ်တွေ၊ မျှိုးကောက်၊ မျှိုးပြောင့်တွေ၊ စုတ်ချက်အရောင်တွေ
 အနိပ်တွေ၊ ကင်းပတ်စကောက်ကြောင်း ဆေးစက်တွေအဖြစ် မြင်
 နှမှာသဘာဝပဲ။ အဲသလို ဝက်သတ်၊ စွားသတ်၊ အမဲပေါ်ခွင့်
 လိုင်စင်ရထားတဲ့သူကလည်း လူတွေကို စွားတွေ၊ ဝက်တွေလို့
 မြင်ချင်မြင်နိုင်ခွင့်ရှိယလို လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်က ပုံကျေစွေး
 သည်တွေကလည်း လူဆိုတဲ့သတ္တုဝါကို ငွေစွဲ။ ငါးရာတန်၊
 တစ်ထောင်၊ ငါးထောင်တန်တွေလို့ သူ့မျက်လုံးထဲမြင်နေမှာ
 သေချာတာယ်။ မြို့လယ်ကောင် လမ်းခုံလမ်းခွဲတွေမှာ ဂျာနယ်လက်
 လီလက်ကားရောင်းတဲ့ မိန့်မတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ခိုင်ရှုံး
 ကဖြတ်သွားကြတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို နေလက္ခို့ရဂျာနယ်လား၊
 မနှေ့မယလေး၊ အလဲဗင်း၊ အဲဗင်းဒေး၊ သံဓတ်ဆင့်၊ ရွှေနိုင်ငံသစ်၊
 သူ့နိယနေဝန်းလို့ တပ်အပ်မြင်နေမှာ ပြင်းကွယ်လို့ မရရှိနိုင်ဘူး။
 ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့သူက လူတွေကို ပန်းသီး၊ ပျားလီမွှေ့သီးလို့
 မမြင်နိုင်သလို ယန်းသီးရောင်းသွားကလည်း လူတွေကို နေလက္ခို့ရ^၁
 ဂျာနယ်လို့မြင်မှာ မဟုတ်ဘူးရယ်။ အဲဒါကိုက လောက်ကြီးရဲ့
 သဘာဝနိယာမှာ။ သူ့အမေတ္တာအကြုံ သူ့အလေ့အထားနဲ့သူ့ရယ်။ စကြ
 ဝို့ကဲ့ကဲ့ကြီးကိုက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ၊ ချို့ထောင်တွေ၊ ချို့ကုပ်
 ချို့လို့တွေနဲ့ တချို့လည်း တွေရာတွေရာတွေ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထား
 တာပဲရယ် မဟုတ်လား။ သူ့စာတ်နဲ့သူ့ပဲ မဟုတ်လား။

အဲခီထဲမှာသူ့ ခုနှင့်ပြောသလို့ မသေခင်ပုပ်နေတဲ့သူနဲ့ သေပြီး

မှုပ်တဲ့သူနဲ့ အဲဒီနှစ်မျိုးနှစ်စားထဲမှာ ကျော်ကြီးက ပထမအမျိုး
အစား၊ ပြောရရင် သူဘဝမှာ လူရယ်လိုအောင်ည်ခံယူလာကတည်း
က ကောင်းတာ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဖူးသလို မကောင်းမှုခုစရိတ်မျိုး
ခုကို ဘယ်သူကပဲ လေလဲတင်ဒါစော်စော် ပျော်ပျော်ကြီး အလည်
အပတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတဲ့သူ။ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း ဘနဲ့
ဘိုက်တွေးရမလား။ ဘယ်သူသော ငတောကတော်အလုံးအထည်
မလျော့သူးဆိုတဲ့သူမျိုး။ အရှက်ကိုလည်း မယားထက်ပိုကြော်က်နှစ်
သက်သလို ဖြရိက်၊ ကြက်၊ ဝက်သတ်၊ ဦးပေါ်ကစ္စြီး အဖော်
ကောင်းရင်လည်း အီမီကမယားကို ထင်ကြားထိုးညှပ်ခဲ့ပြီး လမ်း
ခုံလမ်းလေးခွဲမှာ အလန်းအယား အဆန်းအယားတွေ့နဲ့ ပျော်တာတိ
သူရယ်။ ကြည့်တော့သာ ရွာမှာ တဲ့စုတ်က ကြယ်မြင်လမြင်
ပုံဆိုးမြင်ရယ်။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိထည်လဲစီးပြီး ရှိုးစမိုးအပြည့်နဲ့
ဘိယာဆိုင်မှာ စီးကရှက်လက်ကြားညှပ်လို့။ ပြောလိုက်မှဖြင့်
ဟိုအဖွဲ့အစည်းကလိုလို၊ ဒီပါတီကလိုလို၊ ဖြန့်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး
သွေပဲလက်ဆောင်ရတား၊ အပိုင်ဝယ်ထားလိုလို။ ခွဲစားယောင်
ယောင်၊ ကန်ထရိက်ယောင်ယောင်ရယ်။ ဓမ္မတော်က ဒီလိုလူမျိုး
တွေကို အလေးခဲ့ပြီး ထမ်းထားရတော့။ ရှုန်ပြောသလို မသေစင်က
ပုပ်နဲ့တဲ့ လုတေန်းစားထဲမှာ လျော်ကြုံစီးကျော်ကြီးလည်း အပါအဝင်
ပဲပြောရမယ်။

အသက်အရွယ်ကလည်း ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့

ခေတ်အဆက်ဆက် ဝါဒအမျိုးမျိုးမှာ တွေ့ရှုကြုံရာလူနဲ့ပေါင်း၊ အလွမ်းသင့်အောင်လုပ်။ ဒုးထောက်ရမလား၊ မျက်နှာချို့သွေး ရျေးပြေးဝယ်ပေးရမလား၊ ဘယ်ရေစုန်မှာ ဘယ်လျော်လာရင် ဘယ်လိုစီးရမလဲဆိုတာ နှောကျေနေပြီလို့လည်း ဆိုလိုရတယ်။ လျှော့သတ်းကို လျေတွေ့ရှုပါးစပ်ကပဲ ဆောင်ကြတာဆို့လား။ လူ ကြုံစီးကော်ကြီးကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုဘွဲ့ပဲတပ်တပ် ဘာပဲ သမုတ်သမုတ် အယုတ်စွာဆုံးပြောလည်း မရှုက်မကြောက် မနာကျင်သလို တဟဲဟဲနဲ့ရယ်။ ရှုက်ကြီးနဲ့ချေက်ကြီး မှားဖြတ်ခဲ့တဲ့ သူလို့မျိုး။

“လောကမှာ ငါးစာရှိရာ ငါးလာတာပဲကွာ၊ ဟဲဟဲ...။ ငါးဆိုတာကလည်း ဘယ်ငါးမဆို ငါးစာမြင်ရင် ဟပ်တတ်ကြတာပဲ...အေး။ ကိုယ့်မှာ ငါးစာမျိုးစုံရှိထားဖို့ရယ်၊ ဘယ်မိုးဘယ်ရေ ဘယ်အနိုင် ဘယ်ကွင်းမှာ ဘယ်အချိန် ငါးရစ်ထချိန်လဲ၊ ဘယ်ရေ မှာ ငါးမြို့သလဲ၊ ငါးတွေ့ရှု သောာသဘာဝကို ကျွမ်းကျင်ပါနဲ့ပို့ ပလိုတယ်။ များတတ်ဖို့ပလိုတယ်။ အဲ...ဒါပေမယ့် တံငါသည် တိုင်း ငါးမများတတ်ကြသလို ငါးဖမ်းလည်း မကျမ်းကျင်ဘူးကွာ။ လျေတွေ့ဆိုတာ ငါးအပို့ ကွန်ထဲက ငါးတွေ့ကွာ...ဟဲဟဲ...ကဲ...သောက်ကြ...”

ကျော်ကြီးက တစ်ခါတစ်ရုံ ဘီယာဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်မှာ သူ့အော်ဓမ္မာကို အလိုဖွင့်ပြတတ်တယ်။ အမှန်တကယ်လည်း

ကျော်ကြီးကပဲ ငါးများ၊ ငါးဖမ်းကျေမ်းကျော်တာလား။ ငါးတွေကပဲ ငါးစာကို မက်မောတာလားရယ် မပြောတတ်ဘူး။ ကျော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြတ်း ရွှေသံငွေသံ တဆျွမ်းချွှင်ပဲ။ ခေတ်ကြီးက လည်း ခေါင်းစဉ်တွေ၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ စားနေကျ ကြောင်းားတွေဆိုပေမယ့် အစားမတော်ရင် အာခေါင်အရှိုးစုံး မှာပဲရယ်။

လျှကြုံစီးကျော်ကြီးရဲ့ အဖြစ်ကလည်း ခုန်ပြောသလို ငါးကြော်အစားမတော်တော့ အရှိုးစုံးဘွားရတဲ့အဖြစ်။ အရှိုးက လည်း သေးသေးရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဂုဒ္ဓရလည်းအရှင်းဆန်သလို သံဝေဂလည်း ရုစရာကောင်းသလို၊ ထိတ်လည်းထိတ်လန့်စရာ ရယ်။ အဲဒီညာက ကျော်ကြီး ငါးကြီးကြီးတစ်ကောင် မိလို့ဆိုပြီး အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ရွာထိပ်လမ်းဆုံးကဆိုင်မှာ စိုင်းဖွဲ့ကြသတဲ့။ စိုင်းသိမ်းလူစုစွဲတော့ပဲ ညျဉ်နက်စပြုနေပြီ။ သိတဲ့အတိုင်း ကျော်ကြီးတို့လို့ ပုရိုသတွေကလည်း ဘီယာလေး၊ ဝိစကိုလေး ယစ်တစ် တစ်ဖြစ်လာရင် အပျော်စယား အဖော်စယားလေးတွေလည်း ကြုံရင်ကြုံသလို လျှကြုံစီးတတ်တာကိုး။ နာမည်ကိုကလည်း လျှ ကြုံစီး ကျော်ကြီးပါဆို။ အဲဒါနဲ့ ကျော်ကြီးလည်း အောင်ချုမ်းသာ ကုန်းဘာက် ဆိုင်ကယ်နဲ့တက်ခဲ့တာပေါ့။ အဲမှာ ကျော်ကြီး မရည် ရွယ်ဘဲ ငါးကြော်လေးတစ်ကောင်တွေတယ်။ ကျော်ကြီးမှာ ငါးစာ ရော၊ ငါးများချိတ်ရော်တယ်လေ။

“ဘယ်ပြန့်မှာလည်းမှ အစ်ကိုကြီးလိုက်ရှိမယ်လဲ...”

“ကျွန်ုင်မ ကယ်ရဲစောင့်နေတာ ...”

“အဟဲ...အစ်ကိုကြီးလည်းကယ်ရှိပါ၊ ကဲ...တက်တက်”

ကောင်မလေးက ကျော်ကြီးရဲ့အီမံက သုမ္မားအချေယ်လောက်ပရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီယာရှိနိုင်၊ အရက်ရှိနှင့်ကျော်ကြီးက သူမျှားပြီးစားစားနေကျေ ငါးလို့ပဲထင်နေတာပေါ်လေ။ သူက ဒီအသက်အချေယ်ထိ ဘယ်လေ့ဖြစ်ဖြစ် လျှကြုံစီးတတ်တဲ့အကျင့်က အရှိုးခွဲနေပြီဆိုတော့ တွေ့တဲ့လေ့ကို သုမ္မားလို့ရတဲ့လေ့လို့ ထင်ပုံရတယ်။ ကျော်ကြီး အဲဒီညာက ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်တော့ သွားတွေ့တဲ့သူကို ဖွင့်ဟာဝန်ချုပ်တဲ့။ ကဗျာပေါ်မှာ သူ့လောက်မိုက်လုံးကြီးတဲ့သွား၊ ယုတ်မာတဲ့သွားမရှိလို့ သမ္မာဒေဝန်တဲ့ ကောင်းနှစ်မြတ်တွေက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာဆုံး ခေါင်းငါးနှင့်စိုက်နဲ့ ပြောသတဲ့။ အဲလည်းအဲသွေ့ရာကိုး။ လူရယ်လို့ ပြန်လာတဲ့အချို့က ပြီး ဘဝတစ်လျှောက် မကောင်းမွှေ့စရိတ် အုပ်နှင့်တာသင်းသင်းနဲ့ မသေခင်ထဲကပ်နေခဲ့တဲ့ ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ပစ္စက္ဂတင်မက သုသရာထိပ်ရတဲ့အဖြစ်က... အဲဒီညာ သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို အရက်ရှိနှင့် လူပြတ်တဲ့နေရာမှာ ကျော်ကြီးက မဟားဒယားကြံ့စောင့်သတဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးက အော်ဟန်ရှိန်းကို လို့ရပ်ကွက်ထဲကလွှဲယ်တွေ ပိုင်းရှိက်ကြလို့ ထိပ်ပေါက် ခေါင်း

ကွဲနဲ့ အချုပ်ထံရောက်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။ ကြားကြတဲ့လွှတွေရော၊ သူနဲ့
သောက်ဖော်သားဖက်ထွေကပါ ကျော်ကြီးကို တံတွေးထာက်တောင်
ချုပ်သွားကြတယ်ပြောတယ် ပြောတာပဲ။

လျှော်စီးကျော်ကြီးရဲ့အမှုကို တရားရုံမှာ စီရင်ချက်ချုပဲ
ဖွေက အမြားလွှတွေက ဒီလောက်ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို
အန်းအရှင်းကျော်ကျော် လာကြည့်ကြပေမယ့် ကျော်ကြီးရဲ့ မယာနဲ့
သားသမီးတွေက ခြေတောင်မကျူးကြဘူးတဲ့။ ကျော်ကြီး တစ်
သက်လုံးပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေက ကျော်ကြီးကို စီရင်ချက်ချုပိုက်
တာလိုလည်း ပြောလို့ရတယ်။ ကျော်ကြီးဆို ချုပ်စာက်ဆုပ်ဖွယ်
အကြည့်မျိုးစုံအောက် ခေါင်းတောင်မဖော်စုံဘူးတဲ့။ အဖြစ်ကာလည်း
တစ်သက်မှာတစ်ကြမ်းပဲ ကြားဖူး မြင်ဖူး ထွေဖူးကြတာကိုး။

သူ့ကိုယ်သူ တဲ့ဒါသည်လို့ထင်ထားတဲ့ ကျော်ကြီး ငါးစာ
နဲ့ ငါးများချိတ်ပါတပ်ပြီး များဖို့ကြော်စည်းတဲ့မိန္ဒားကလေးက တော်
ကြီးရဲ့ မကောင်းသတင်းအပုပ်နဲ့တွေ့ကြောင့် အွာမျိုးစာရင်းက
ပယ်ဖျက်ထားတဲ့ ဆယ်လေးငါးနှစ်ကျွမ်းမှတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်မကမွေးတဲ့
တူမရယ်တဲ့။ ကဲ ...ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။
သူစကားစစချင်းပြောခဲ့သလို မသေစင်ကတာည်းက လွှာအသိုင်း
အထိုင်း လွှာနဲ့ကျော်မှာ ပုပ်စော်နဲ့ဟောင်နဲ့တဲ့သူတွေအတွက် ထူးပြီး
ပုပ်စော်နဲ့ရာမရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ကျော်ကြီးရဲ့အဖြစ်က သံဝေဂ^၁
ဟူစရာပဲရယ်။

အမှာင်ဆိတာ နက်ရှင်းတယ်။ အချို့လည်း အမှာင်ထဲ
မှာ ဟိုချောင်တိုး ဒီချောင်တိုးပြီး ရရာခိုးရက်စားသောက်ဖူးကြရင်
တစ်ခါတစ်လေ ထမီနဲ့ပုံဆိုးနဲ့ မှားခြုံမိတာလည်း လူလောကမှာ
ရှိတတ်တယ်။ ခု...ကျော်ကြီးအဖြစ်လိုပေါ့။

သံသရမိညာ

လောကမှာ လူမှန်ရင် အထူအပါးရှိတယ်။ အသလိုပဲ
ယူသွားတဲ့သူလည်းရှိတယ်။ ခုံသွားတဲ့သူ၊ လူဗျားတဲ့လူ၊ အယူ
မူးတဲ့သူလည်း ရှိတာတ်ဘာပဲ။ လောကရုံသဘာဝကိုက ရှုံးကာမျှ
ဦးကတည်းက လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေ၊ မန္တာအပြားပြား
ရှယ်မဟုတ်လား။ သံသရမြိုးက အလဲတစ်ရာ အပြန်တစ်ရာ
မက ရှည်မှရှည်မို့လား။ သစ်ပင်များလိုပေါ့။ မြို့ပေါ်က စည်ပင်
သာယာဝန်ထမ်းတွေလို အညွှန်တက်လိုက် ခုတ်လိုက်၊ အကိုင်း

အခက်တွေ တိုထိတိုထိ ညျပ်ဖြတ်လိုက်၊ ဓာတ်ကြီး၊ ဖုန်းကြီးမှ
မလွှတ်ရင် ပြန်ခုတ်လိုက်။ မိုးတွင်းမှာ ပြန်တက်လာလိုက်၊ ဇွဲမှာ
ကြီးတွေးလိုက်။ ဟိုတစ်စီတစ်စ အလုပ်ရှုပ်ခံ ငွေကန်ခံ အားအေး
လျားလျား ပြန်ခုတ်လိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေရော။

သံသရာကြီးကို ဝေးဝေးသွားကြည့်မဖော်နဲ့ မြို့ထဲအသွား
ကားပြတင်းပေါက်ကမ္ဒ လမ်းဘေးပဲယာ အသိ၊ သတိနဲ့ကြည့်
တတ်ရင်ပဲ သံသရာကို သိနေပြီ။ ဘဝတွေ အစဉ်ဆက် ချားရဟပ်
စက်ရိုင်းကြီးလို စိုက်ခြင်း၊ ပျိုးခြင်း၊ မျိုးစွားခြင်း၊ မျိုးကွုးခြင်း၊
ခုတ်ခြင်း၊ ထွင်ခြင်း၊ တိခြင်း၊ ပြန်စိုက်ခြင်း ရှုပ်ပွဲပေတဲ့နဲ့တဲ့
အေဒါကိုကြည့်တာနဲ့တင် သံသရာရှုံးသဘော စောက်ကြာသိနိုင်ပဲ။
အ ... ခုနှင့်ပြောခဲ့တဲ့ အထူးအပါးတော့ ဂွာချင်ဂွာမှာပေါ့။ ခက်
တာက လွှဲကြီးဆိုတဲ့ လွှဲကြီးတွေကပဲ အသိညာတ်မကြီးကြတာပဲ
လား။ နောက်ဖြစ်မှ နောက်လျား ရေစုနှင့်လျှကြုံစီးတဲ့ သဘော
လားတော့ မသိဘူးရယ်။ ရှေးမူလနှင့် မြို့သစ်တွေ အကွက်တွေ
ပလျှင်ဆဲ့၊ စီမံကိန်းဖောကတည်းက သူတို့အထေးထဲမှာ နှစ်ပေါင်း
ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ် ဘယ်နေရာ မြှေအောက်ကြီး၊ ဘယ်နေရာ
ဓာတ်တိုင်၊ ဖုန်းတိုင်၊ သစ်ပင်စိုက်ရင် လွှတ်မလွှတ် တွက်ချေက်တဲ့
အထိ မပါဘူးထင်တယ်။ ဝေးလွှန်းတဲ့အတိတ်တွေ၊ သံသရာတွေ
မဆိုနဲ့။ ဒီဇွဲတို့အောင် လမ်းနဲ့ကပ်လျှက် ဓာတ်ကြီးအောက်၊
မီးကြီးဖုန်းကြီးအောက် မျိုးတွေပွားနေတုန်း။ နှင်းတရှုတွေတို့ကို

နှုတုန်းရယ်။ မှာက်လွှာတွေအတွက် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာရမယ်။ ခေါင်းစဉ်မရှိ ခေါင်းစဉ်ရှာရယ်။ သစ်ပင်မှန်ရင် တစ်ကဗျာခုလုံးမှာ ကြီးတယ်။ နှစ်ကြာလေ မြင့်လာလေပဲ။ ဟိုတုန်းကတည်းက အသိကြီး ဥက္ကာကြီးပြီး လမ်းနယ်၊ ရပ်ဘွက်နယ်၊ မြေအောက် လိုင်း၊ မီးကြီးလိုင်း ရှောင်ရှားပြီးနိုက်ခဲ့ရင် ခုလို ဘယ်အချိန်ကုန် ငွေကုန် အလုပ်ရွှေပ်တော့မလည်းရယ်နော်။ အူမြင်တွေနေရတာတင် သူ့တစ်သာက်ရှိနေပြီ။ ခုထိ မလှမပ ခုတ်ထွင်ဖြတ်တော့က်ရတုန်း။

သံသရာလေးနေတာပေါ့။ ခု သူမပြာပြ မယ့် သံသရာမိညားကလည်း အသလိုအဖြစ်နဲ့ ထူးမခြားမို့လို ပုံဆောင်ပြာလိုက်ရတာ။ သိပ်ပြီး ပြာချင်လှရယ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အသလိုလှတွေကိုလည်း သူက သိပ်အထင်တကြီး ခေါင်းထဲ သူအချိန်တွေထည့်သားနေတာ မဟုတ်ဘူးရယ်။ သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက ဦးခေါင်းနဲ့ အမိုက်ပုံ့နဲ့ ကွဲပြားတဲ့သူ။ တောင် မှန်းမြောက်မှန်းလည်း သိခဲ့တာပဲ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်လာပြီ။ ခု...သံသရာမိညားနဲ့အဖြစ်က ဆန်းကြယ်လို့ ပြာပြမလိုပါ။

သံသရာနိုင်း အမျိုးကလည်း ကိုယ်က အမြစ်တင်မက ရေသောက်မြှုစ်ပါရှာပြီး ဖြတ်လိုက်မှ အညွှန်တက်တာမျိုး။ အကိုင်း အက်အလက်တွေ ဟိုယုရှိ၊ ဒီယူကို မတက်စော့တာမျိုးရယ်။ ဥပမာပြာရရင် လူတွေရဲ့ အကတိလိုက်စားတဲ့ စိတ်လိုမျိုး။ တစ်စက်စနဲ့ မောင်ကျို့တစ်တိုက့် မှာ မျိုးကိုပြုတဲ့ရော့။ လမ်း

နဲ့သေးက နှုံးချုပ်ထွေလိုရယ်။ ရစ်ပတ်ခွေလိမ့်ပြီး ကြောလာ
တော့ ခြေစည်းရိုးတွေပျက်၊ အဖိုးတန်တဲ့ သစ်ပင်တွေကိုပါ နှယ်
ယူက်လိမ့်ပြီး အပင်ကိုပါ ဖုံးလွမ်းဝါးမျိုးတတ်တာမျိုးရယ်။ ဇား
ကောင်းကောင်းတစ်ချောင်းပဲလိုတယ်။ အမြစ်သောရင် ဘယ်နှယ်
မြှက်သစ်ပင်မှ ဆက်အသက်မရှင်တော့တာ ဓမ္မတာ့ပဲ။ ပြတ်တတ်
ဂို့တော့ လိုတာပေါ့။ လောကဗြီးထဲမှာ ဘယ်အရာ အကြောင်း
အကျိုးမဆို ပြတ်တတ်ရင် ပြတ်တယ်။ သတ်တတ်ရင် သေတယ်။
ဘယ်တော့မှ မရှင်တော့ဘူး။ အသိနဲ့ပြတ်ရတယ်။ သတိနဲ့သတ်ရ^၈
တယ်။ အနိုယာသူတော်စင် သူတော်ကောင်းကြီးတွေတော် ပြတ်
လိုမရှု၍။ သတ်လို့သေ့ခဲ့တာချဉ်းရယ်။ အ...ပါးစပ်ဖျားနဲ့သတ်
နဲ့လို့တော့ မသေ့နိုင်ဘူးရယ်။ ခု သံသရာမိညာရဲ့အဖြစ်ကလည်း
အဲသလိုခုံလို့ရတယ်။ သံသရာမိညာရဲ့တဲ့မှာမည်ကိုက ဆန်းလည်း
ဆန်း လန်းလည်းလန်းတယ်လို့လား။ အဲဒီမာမည်ကစပြီး ကြား
လိုက်မိကတည်းက သူအဲညာသွားမိတာရယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။
အဲသလို နှာမည်တူမရှိနိုင်ဘူး။ ဒါက မိညာရဲ့တဲ့ဆိုပဲ။ ဒီသောပဲ။

အမှန်တော့ မိညာ့နဲ့သူက ခင်လည်းမခင်မင်။ ရင်းလည်း
မရင်းနှီးပါဘူး။ သူ ဒီရွာကလေးကိုရောက်လို့ နေထိုင်လို့ သုံးလေး
လကြောမှ မိညာ့ဘို့လင်မယားက ရောက်လာခဲ့တာ။ သူနေတဲ့အိမ်
ကလေ့နဲ့ တစ်ခေါ်က သာသာလေးဝေးတဲ့ တာရှိုးနဲ့သေးမှာ
ရှားနေကြတယ်။ ရွာအိတ်တာက သိတဲ့အတိုင်း ရှုံးက ရွာခွဲ၊ စလေ့

ထွေအစိုင်း ရွှေထဲလွှာစိမ်း မျက်နှာစိမ်းရောက်လာရင် ဝတ်ပုံဆင်ပုံ
ထူးခြားရင် ဆန်းကြယ်ရင် ဟိုတိုးတိုး ဒီတိုးတိုးနဲ့ တစ္ဆေတစောင်း
ကြည့်ကြတာရော၊ လက်တို့မေးငြောရတာရော၊ တိုးတိုးတိုးတိုး
သဖန်းပိုး လုပ်ရတာရော ထမင်းမချက်နိုင်၊ ထင်းမခွေနိုင်ရပ်ပေါ့။
မြို့ညာကလည်း အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ရယ်။ ဝတ်ပုံစားပုံနေပုံ
ထိုင်ပုံကလည်း အလန်းဖယ်တော့ လွှေတွေ အလုပ်ပျက်အကိုင်
ရှုက် နိတ်ဝင်စားကြတာ ဘာဆန်းလို့လည်းရယ်။ ခေတ်ကြီးက
ကမ္မာကြီး ဒီလောက်ကျွဲ့ဝင်သွားတာတောင် ရှုံးကုန်ဖြူးလယ်
ကောင် လမ်းဘေးမျက်လျည့်ပြတဲ့ မြှုံးအလွှာမယ်ပြေားမှာတောင်
အုံအနေကြတာမှုဟုတ်လား။ မြို့ညာတို့လင်မယား ရွှေတာရှိုးအုံဘေး
ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်းပြည့်သေးပါဘူး။ ရွှေပါးစပ်ဖျား အုံအချေးခါး
ပြန့်ရော့။ သံသရာမြို့ညာရဲ့အဇာုံး အချို့အဝက်ကိုလည်း ရွှေ
မယ် သူကို တူလိုသားလိုချစ်စင်တဲ့ ဒေါ်လုံးတင်ကြီးက သယ်
ဆောင်လာခဲ့တာရယ်။ ဒေါ်လုံးတင်က ရွှေစပ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်သေး
သေးလေး ဖွင့်ထားတော့ သတင်းခဲ့၊ အတင်းအဖျင်းစုံတယ်ပဲ
ပြောရမှာပေါ့။ သူက ရွှေမှာ သူ့စရိတ်နဲ့ သူ့အလွှာနဲ့ ခပ်အေးအေး။
ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတော့ သိတဲ့သူလည်း ယောကျားချင်းတော်
မေးထူးခေါ်ပြောရှိလှ သုံးလေးယောက်ရယ်။ အဖျိုးသမီးတွေနဲ့
ဆိုတာ လွှဲပျို့ပေါက်အချွေယ်ထဲက ခုပ်ကင်းကင်းနေတတ်ခဲ့သူဆို
တော့ ရွှေမှာ ရင်းနှီးတာဆိုတော့ ဒေါ်လုံးတင်တို့မိသားစုံပဲ ရှိရာယ်။

သံသရာမိညာရဲ၊ သံသရာအကြောင်းလည်း သူတစ်ရက် ခြင်ဆေးခဲ့၊ ကော်မီမစ်သွားဝယ်ရင်းနဲ့ ဒေါ်လုံးတင်ကြီးက ပပ်တော်းစပ် ဆော့နဲ့...

“ဟဲ...ဟိုမျှက်ဗောင်းထိုးကို ပြောင်းလာတဲ့လင်မယ်၊ က ကောင်မလေးနာမည်က သံသရာမိညာတဲ့သိလား”

“ဘယ်လို ဒေါ်လုံး၊ နာမည်ကလည်း သံသရာမိညာတဲ့လား၊ တော်တော်ထွေးဆန်းတာပဲ”

“အမယ်လေး နာမည်တင် ထူးဆန်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လူရော၊ ဘဝရော ထူးဆန်းတာမောင်ရင်လေးရဲ့၊ ဒီလိုတော်ရော..”

အဲသည်မှာ သံသရာမိညာရဲ၊ ဂါဌ္ဌရာသနတဲ့ အချိုးအစောင့်အပြောင်းတွေ သူတစ်ခုနဲ့စ အမှတ်မထင် ကြားသို့ရတာပါ။ သံသရာမိညာက ရိုးရိုးသာမန်မိန်းကေလးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဆိုတော်၊ အတ်သမ။ ပြောရရင် သာကေတပြီးငယ်လေးထဲက မြန်မာပြည်အနဲ့ သိပ်မထင်ရှားလှုတဲ့ အတ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ရှုံးပိုင်း ပနိသတ်တွေကို ဖျော်ပြုရတဲ့ အဆိုတော်။ အတ်ထဲစတင်ပြီးလိုက် ခဲ့တာ ဆယ်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြားကိုနှစ်ရွယ်ထဲကဆိုစတော့ အတ်သမ သက်ကပဲ ဆယ်နှစ်နှီးပါးရှိနေပြီ။ အဲသည်မှာ ထူးဆန်းတာက အမြိုမြိုအနယ်နယ် ရှင်ပြုနားသာ၊ ရပ်ပွဲစွဲဘူးရားပွဲကစလို့ အတ်ထဲလိုက်ကတဲ့ သို့ချင်းဆိုတဲ့သက်ထက် လင်ရသက်က နှစ်ဆုံးတယ်ဆိုရဲ့။ နှယ်ကျော်းကလည်း ညားတာ နှစ်လလောက်ပဲရှိ

သေးတယ် ပြောတာယ်။ သူအမှတ်မထင် တွေ့မြင်နေရတာကတော့
မိဉား အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝိုးကျော်။ ဒိန့်ပိန့်သွယ်သွယ်
မော်ဒယ် ဂဲလ်စတိုင်လို့ ရုပ်ကလေးက လှုတာဟတုရယ်။ နံပါတ်
ဘယ်လောက်မှန်းမသိတဲ့ သူ့ယောက်ရှားဆိုတဲ့သူက အသက်လေး
သယ်ကျော်။ မျက်နှာက ဖောသွေ့သွေ့ပဲ့။ အရက်သမားလို့ပြော
တယ်။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်။ ရောက်တာမှ သုံးလ
ခြားပြုသေးဘူး။ ရှိဖြစ်ကြ၊ ဆဲဆိုပွဲက်လောရှိက်ကြဆိုတာက
အကြိမ်တစ်ရှာမကတော့ဘူး။ မိဉားရဲ့ယောက်ရှားဆိုသွားက တစ်နေ့
ကုန် ဘာအလုပ်မှလုပ်တာ မတွေ့မြင်ရဘဲ သံသရာမိဉားဆိုတဲ့
ကောင်မလေးက မနှက်ဆို ဝတ်ကောင်းစားလှ ကိုရှိယားဖက်ရှုပဲ့
တွေက်သွားပြီး ညာနေမောင်ရှိဖူးဖူးဆို ပြန်လာတာပဲ့။ တစ်ခါ
တစ်ရုံတော့ တစ်ပတ်ဆယ်ရှုက် မတွေ့ရပြန်ဘူး။ နယ်စာတ်က၊
တွေက်သွားတယ် ပြောတာပဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မိဉားကလွှဲလို့
ဘယ်သွားသိနိုင်မှာလဲ။ ရွာမှာလည်း မိဉားက ရောက်ပြီး တစ်ပတ်
ခြားပြုခြင် တာရိုးကုန်းပေါ်က တဲ့ရွှေတွေတင်မက ရွာလယ်ရွှေဆိုင်
ကအစ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတာပဲလေး။ မြန်မာနိုင်ငံအန္တာ လွှဲည့်ပတ်
ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ လွှာအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြောဖူးတဲ့ မိဉားပဲလေး။ စာဆို
ဃာတောင်ရှိရဲ့ မဟုတ်လား။ “ရွှေးသည်အစ အတ်သမအလယ်”
ဆိုတာရယ်လေ။

“အဲဒီ သံသရာဆိုတဲ့ဘူးက သွာက စတိတဲ့ရှိုးတွေဆိုရင်

ဟိုသီချင်းလေ။ သံသရာစွဲဆန့်လို့ ဘယ်လောက်ပင်ရည်ရည် ဆိုတာလေ။ အဲဒီသီချင်းကို အဆိုပိုင်ပိုင် အဆိုပိုင်ပိုင်နဲ့ ဆိုလေရှိလို့ ဖြို့တွေနယ်တွေမှာ သူ့ကို သံသရာစိညာလို့ တင်စားခေါ်ကြတာတဲ့။ အဲဒီသီချင်းနဲ့ သူမှာမည်ကြီးတာဆိုပဲ မောင်ရော့။ အမယ်လေး လည်ချက်ကတော့ မွတ်နေတာပဲ။ စကားပြောတာအား ကျောက်ရှုပ်တောင် စကားမဆုံးခင် ခေါင်းညီတ်သွေးမယ်။ ခု ဒီယောကုံးကြီးကိုလည်း သူက ချွစ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ကို အပျော်ကြံလိုက်လို့ ဒီသံသရာကြီးထဲ နစ်နေရတာဆိုလို့ အော်လုံးတောင် မျက်ရည်နှို့ရသေးတယ်”

သူကတော့ ပြုးရုပြုးပြီး သိပ်မယ့်လုပါလူး။ သံသရာစိညာက ခုနှင့်ပြောဆိုခဲ့သလို အရာပုံ၊ နယ်များ၊ လူစုံဆိုတော့ အဆိုကောင်း အင့်ကောင်း သရှုပ်ဆောင်အစာတ် တစ်ဖက်ကမ်းခင် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တာကိုး။ အော်လုံးတင်ကတော့ ရုပ်နဲ့ သူက ကော်ပီမ်း၊ ဆေးလိပ်ဝယ်တိုင်း သံသရာစိညာရဲ့ အတွင်းရေးစုံစိန္တာရယ်ဘယ်ဖြို့က ဘယ်သူငွေးသားနဲ့တုန်းက ဘယ်လို့။ ဘယ်သူ့ရဲ့ယောကုံးကြီးနဲ့တုန်းက သူ့မယားကြီး လိုက်အရှက်ခွဲလို့ ဘယ်ပုံဆိုပြီး စာတိုးလုပ်းတွေ ခင်းခင်းပြုလေရဲ့။ သူကတော့ ဘာသာရေးသမား၊ ဂုဏ်ရသမားဆိုတော့လည်း စနေ၊ တန်ကိုနွေ့လို့ အားလပ်ရက်မျိုး၊ ဗြာလမ်းကံနေ ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ကိုစိုးယားစတိုင်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျေပျော်တုပ်လို့ သူ့အိမ်လေးဘက် ဇွဲခဲ့

ခွဲစောင်းကြည့်ရင်း မားသန်သီးလေး လှပ်ခါသွားတတ်တဲ့ သံသ
ရာမိဉားရဲ့ ရင်ဘတ်အတွင်းသားကိုပါ အကျိုးမဖွင့်ပြခင်ထဲက
အလို့ဂိုလိုနိမ့်တတ်သွားကိုး။ စာမျိုးဆရာဆိုတာ တို့စွဲသုတေသနများ
မဟုတ်ဘဲ။ လုပော်ရဲ့ အရွယ်တွေ့ကြမှုလဲ။ ခုလည်း သွာက မိဉား
အကြောင်းကို ချိုးချိုးဖို့ပဲ၊ နှစ်နှစ်မျိုးချုချုသော်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

သံသရာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရဆန်လွန်းတဲ့ ပညာတ်သွားရာ စာတ်
သက်ပါပုံလေးကို ပြောပြချင်တာပါ။ တချို့က မယုံကြည့်ကြဘူး
မဟုတ်လား။ သံသရာဆိုတာကလည်း သွာစောစောကပြောခဲ့သလို
ရမ်း။ ဖြတ်မှပြတ်တတ်တဲ့ အရာဖျိုး။ မဟုတ်ရင် ချုံစွမ်းပိတ်ပေါင်း
ထောင်းလမောင်းထပြီး ကြာလေရှုပ်လေ၊ မြှုပ်လေပဲ။ သတ်ရင်
လည်း ရေသာက်မြှစ်ပါသေအောင် သတ်မှရတာမျိုး။ နှီးမဟုတ်
ရင် သံသရာရေယဉ်ကြာမှာ ပက်လက်မောက်ခဲ့ မျောရောပဲ။
ချေးထဲကလောက် ဆိုတာ ချေးမကြာက်ဘူးမို့လား။ ပုထုဇူး
လောက...သမှတ်လောကကြီးကိုး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။
လောကကြီးရဲ့ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးတွေဆိုတာ
လုတင်ပါလို့ ကျားကိုက်တာချေည်းပဲ။ အတိတ်ကဲ၊ ဆုတောင်း၊
အကြွေးအမြှေတွေလည်း ပါတာပေါ့။ စေတ်ကြီးက ရပ်ဝ္မားတွေ
ဒလဟောပွင့်ထွန်းပြီး ကဲလုပိုစွာက် ပြခုန်ကျို့နေကြတဲ့လုတွေက
အများသားမို့လား။ ဘုရားစကား ဘယ်မှားယွင်းပါမလဲရယ်။

က...ကလေ။ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို မစာဖာ အယနှာပကဲရှုဖူးရင်
ကိုယ့်ရှုတင်ရော ကိုယ့်ကျယ်ရာပါ ကိုယ့်အတင်းအဖျင်းလည်း
လူတကာက မစားရ ဝခမန်းဆိုကြမှာရယ်။ ခက်တာက ရွာက
မိန္ဒာမသားအတော်များများ က သံသရာစိညာကို မေးထွေးခေါ်ပြော
ဆက်ဆံကြသလို မိညာများ အိမ်လည်လာပြီဆို အိမ်ရှင်မက သူ
ယောကျားမား တစ်ဖဝါးမှမခွာတော့သလို ဟိုစကားလွှာ၊ ဒီမျက်း
စောင်းထိန္ဒေရယ်။ သံသရာစိညာရှု နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေနဲ့ မျက်တန်း
စိနိလေးတွေကလည်း မြေမြေချင်းမှ ခြေမဖြင့်ရင် ကိုယ့်ဝက်သူ
တုံးလေး သူတစ်ပါးမှာက် ပါသွားမှာကိုး။ ကာကွယ်ကြ၊ စောင့်
ရှောက်ကြ၊ ချောင်းဟန်ကြ၊ မျက်ထောင့်စွဲကြရလဲ့လေ။ မိညာက
ရှိုးသားပါတယ် သစ္စာရေသောက်ပြု။ ဘယ်အိမ်ရှင်မကမှ ယဉ်ကြမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ကာလည်း အသားလိုလို အရိုးတောင်းတဲ့ခေတ်း
အမြီးကျက် အမြီးပဲ ကိုက်ရကိုက်ရဆိုတဲ့ခေတ်း။ ကျို့တာနောက်
ဘဝ မှာက်မှုကြည့်ရှင်းပဲ။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲမပြော
ကုဋ္ဌေဆောက်ရမယ့်မြေကြီးခဲတွေတောင် ရှားပါးလာတဲ့ခေတ်ကြီး
လေ။ မြေမြေချင်းတွေဆိုတော့ ခြေထောက်တွေပြင်နေကြတာပဲပေါ့။
အဲဒီမှာ သံသရာစိညာရှုသတင်းကို မနှေ့တစ်နှေ့က
သူကြားရတာပဲ။

သူက ရုဖန် သူအစိုးာန်ကိစ္စတွေနဲ့ ဟိုတော့ဒောင်း
ရောက်နေတတ်တာ။ ရွာကိုပြန်ရောက်ပြီး မှာက်နှစ်ရက်သုံးရက်

အကြာ ဒေါ်လုံးတင်ဈေးဆိုင်ကလေးမှာ ကော်မီမစ်ဝယ်ရင်း
ရောက်သွားတော့...

“ရူး...ကြားပြီးပြီးလား”

“ဟင် ...ဘာကိုလဲ ဒေါ်လုံးကြီးရ။ အရင်းမရှိ အဖျား
မရှိ”

“သံသရာမိည္ဗာလေ မိည္ဗာအကြောင်း။ အမယ်လေး...
ဟိုးလေးတကျုပ်ရယ်”

“သံသရာမိည္ဗာလား...ဘာဖြစ်လို့လဲဒေါ်လုံးကြီးရ။
အမှန်တော့ အဲဒီနာမည်ကြီးကျွား ကောင်မလေးမို့ မှည့်တယ်။
သံသရာက ရှည်ရှုံးမယ်။ ဒီကြားထဲ အညှာလည်းမနိုင်တော့”

“အဲဒါပြောမလို့ ပြောပြီမလို့။ ဒီလို...”

အသည်မှာ မိည္ဗာရဲ့ သံသရာအကြောင်းသီရတာပဲ။ ဒါ
ပလေး။ ကံဆိုတာ အသက်ကြီးတယ် ငယ်တယ်ရယ် ပညာတတ်
ရယ် မတတ်ရယ်၊ ချမ်းသာသူရယ်၊ ဆင်းရဲသူရယ်၊ မိန့်းမာ
သောကျေား၊ ကလေး၊ လူကြီး ဖွဲ့စွားပါဘူး။ အူအြေးမည်းမည်း
ပုံပုဂ္ဂကွ ဝဝပိန်ပိန်ရယ်လည်း မရှိပါဘူး။ ကံက ကံချွဲအလုပ်
လုပ်တာပဲလေး။ မိည္ဗာနဲ့ ရွှေလယ်ပိုင်းက ငွေယားလေး နည်းနည်း
အဆင်ပြေတဲ့ ဘမောင်နဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို သတင်းထွက်နေတာ
ကြောပြီတဲ့။ ဘမောင်တင်ပလားဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိသမား
ကောင်လေးနဲ့ရော့။ ဟိုတာဝထိပ်က ငွေတိုးဈေးစားတဲ့ အသိုးကြီး

နဲ့လည်း ဟိုမှာတွေ ဒီမှာတွေဆိုတာပဲရယ်။ မိဉာရဲ လက်နှု
ယောကျုံး အရှက်သမားကြေ့နဲ့လည်း စကားများရန်ဖြစ်ပြီး မိဉာ
အိမ်ပြန်မလာတာ သုံးလေးရက်ရှိနေပြီတဲ့။

အဲဒီနွှက ဘမောင်နဲ့မိဉာကို ချာအနောက်ဖျားကုန်းထို့
က ဝါးရုံပင်အောက်မှာ ဘမောင်ရဲမယား မိုးမိုးခိုင်က လက်ပူး
လက်ကြပ် ပက်ပင်းသွားမိတာတဲ့။ မိုးမိုးခိုင်ကလည်း ဘမောင်ရဲ
တတိယုန့်ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ထက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အယုဇ္ဇာ
အန္တာတွေ နှိုကာချုပြု။ နောက်ဆုံး ဆံပင်ဆွဲ၊ ထဘိမနိုင် အကိုး
မနိုင်တွေ ဖြစ်ကြတာဆိုပဲ။ ဝက်သားတုံးလုကြတဲ့ သဘောပါ။
အမောင်တကော့ အမောင်ထဲမှာ ဒီအမောင်က အမောင်ဆုံး၊ အဆိုး
အပြင်းဆုံးကိုး။ နောက်ဆုံး မိုးမိုးခိုင်ရဲအော်သာအမောင် ဝါးဆောင်
တုတ်အောက်မှာ သံသရာမိဉာ ခရီးသွားလက်မှတ်ရသွားတာပဲ
တဲ့။ သူတောင် နားထောင်ရင်း ကြက်သီးဖျော်းဖျော်းထလို့ရယ်။
ကိုရိုးယားကားတွေထဲကလို့ ဆိုရင်တော့ ဒါတွေက ဆိုးလုပြုတော်
ကြီးထဲမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိနေတဲ့ မရှိးအောင်တဲ့။ မဆုံးတော့တဲ့
အဖြစ်ပါ။ အ...ထူးဆန်းတာက ခုဖြစ်တာက ဟားတစ်ပိုင်း
ငါးတစ်ပိုင်း ဆိုးလုပြု့ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ရွှေလေးမှာဖြစ်နဲ့တာ
ရယ်။ *

ပြောရရင် သံသရာမိဉာလည်း ပည်တ်သွားရာ ဓာတ်
သတ်ပါတယ်ပဲပြောမလေား။ နားလည်နဲ့လိုက်အောင် နိမိတ်ဆိုး ပြုဟန်

တွေ ဝင်သွားသလားတော့ရယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ဝါးရုပင်အောက်
သဲ သွေးသံရှုရှုနဲ့ သံသရာရတားလက်မှတ် ယဉ်သွားတယ်တဲ့။
သိရရင် သံသရာမိညာ ပွဲချင်းပြီးသေတယ်။ အကောင်းကံတော့
ဘုတ်ဘူး။ ဥပဇ္ဈာဒကံနဲ့ ဘဝကူးရတာ။ နောက် ကာမေသူ
ပြောတရကံတွေ။ သိမ်းမွေးသယောင်ထင်ရတဲ့ ရုပ်လေးနဲ့မလိုက်
အောင် ခြေကျူး လက်ကျူး အကုန်ကျူးလို့ သူနှစ်က်ခဲ့တဲ့သစ်ပင်
ဘုပြန်ခုတ်သိမ်းသွားရတာလိုလည်း ဆိုချင်ဆိုလိုရတယ်။ ခက်တာ
အမှားကြာရင် အမှုန်ထင်တတ်တဲ့ လောကမာယာကို နား
လည်လိုက်တာပဲ။ သူလည်း ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းပြစ်စိပေ
ဖယ့် သရက်စွေက ဒုးရင်းပင်ပေါက်ပြီး ဝက်မကြီးက နွားမွေး
တယ်ရယ်လို့ မကြားဖွဲ့မိတာရယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။
သမင်အသက် ခုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မှန်က်ခို့တဲ့ စကားကိုပါ။

ရေကို လူတိုင်း အသက်ရှင်ဖို့ သောက်ကြရတာချည်း။

ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ အမည်မျိုးစုံနဲ့ ရေ
သန့်ဘူးတွေက ပေါမှုပေါ့။ ခေတ်မြှင်သွားတိုင်း ရေသန့်သောက်ကြ
တယ်ဆိုပေမယ့် ရေသန့်တိုင်း ရေမသန့်တတ်ဘူး။ သူက ရေသန့်
ဝက်ရုံတစ်ခုနား နေခဲ့ဖွူးသေးတယ်။ အဲ...ရေခို့တဲ့အမည်ပညာတ်
ချင်းတွေတာတောင် ပင်လယ်ရေခို့တာက သောက်မိရင် ဘဝတင်
မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာပါ အင်တ်မပြနိုင်ဘူး။ အားတော့နာပါရဲ့။
ခုပြာပြန်တဲ့ သံသရာမိညာခုံမျိုးပေါ့။

ကြက်တစ်ခုနှင့် လုပုံ

သူမှာမည် အမေမျိုးတုန်းက ရှိုးရှိုးလှပုပဲ။ အဲ ...ဒါလဲ
မယ့် သူမှာတဲ့ ရွှေဘကရော သူနဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော သောက်ဖော်
စားပက်တွေကရော၊ သူအောမျိုးဥာတိတွေနဲ့ နှာက်ဆုံး ကုန်ကုန်
ပြောရရင် သူမျှေား မြို့ပြားကပါ သူကို 'ကြက်တစ်ခုနှင့်လုပုံ'လို
ခေါ်ကြတယ်။ ဒီနာမည်ကု သူအသက် ဆယ်နှစ်ရွယ်လောက်ထဲ

က ရခဲ့တာလို့ဆိုတယ်။ ပြောရရင် ကြက်က သူဘာသာသူ ခုံ
ချင်လို့ ကြက်တစ်ခုနဲ့ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်က
ကလေးရွယ်ငယ်ဘဝတည်းက ကြက်ကနဲ့ လူဘဝ ပြောင်းလဲ
ရောက်ရှိလာသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြက်သမားသေလို့ပဲ သံသရာ
အစုနှင့်အဆင့်မှာ လူပြန်ဖြစ်ရမယ့် ကုသိုလ်ကံအထောက်အပုံ
လေးကောင်းလို့ လူဝင်စားပြန်ဖြစ်လာလေသလားလို့ပဲ မေးခွန်း
ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ လုပ်က မျှေးကတည်းက ကြက်နဲ့ လည်ပင်း
ပက်၊ ကြက်နဲ့ထမင်းအတွေစား၊ ကြက်နဲ့ဖက်အိပ်တတ်သလို၊
ရွာမှာတုန်းက ကြက်တပိုက်ပိုက်နဲ့ ရွာကျောင်းတက်တာတောင်
ကြက်ပိုက်ပိုက်လာတတ်လို့ မကြားသာ ရွာဘုန်းကြီး ကြမ်တုတ်
ထိတဲ့ကောင်း။ နောက်ဆုံး အတန်းပညာနဲ့ကြက် ဘယ်ဟာကို
ရွှေးမလဲဆိုတော့ မိဘတွေက ဆုံးအောင်ငောက်၊ ညီအစ်ကို
မောင်အားတွေက ဆူရိုက်နဲ့ ကြက်တို့ချိစုစုပွဲတဲ့ လုပ်က အသက်
ဘယ်နှစ်သား စတုတွေတန်းလောက်မှာပဲ ရာသက်ပန်ကျောင်းကို
ကျောနိုင်းထွက်နဲ့တာလို့ပဲ ဆိုတယ်။ ပြောရရင်လုပ်က အတန်း
ပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ရွာဦးကျောင်းမှာ လေးတန်းပဲအောင်ခဲ့တယ်
ပြောရမယ်။ အတန်းပညာသာ လေးတန်းရယ်။ ကြက်ပညာ၊
ကြက်လောက်မှာတော့ လုပ်က တစ်ဇက်ကမ်းခတ် ပညာစုံတယ်။
လုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ရှေ့က ကြက်တစ်ခုနဲ့လုပ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နှာမဝိသော
သနကို ကလေးအရွယ် ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက ရခဲ့

တာကိုပြကည့်။ အပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

ရှိုးရှိုးလှပုံကအေ ဆန်းဆန်းကြက်တစ်ခုနဲ့ လှပုံရယ်လို့
ခေါ်ကြလို့ တွင်အနဲ့လို့ လှပုံက ကြက်သမားမျိုးရှိုးရှိုးလား ဆိုတော့
လည်း မရှိပါဘူး။ ကြက်ဘိုးဘေးဘီဘင် အစဉ်အဆက်ရှို့လို့
လှပုံက ကိုင်းဖျားကိုင်းနား ကြက်သမားဖြစ်လာရတော်လား ဆို
တော်လည်း လှပုံတို့မျိုးရှိုးအစဉ်အဆက်မှာ အညာကျေးလက်
တော်ချာတွေရဲ့ အစဉ်အလာအရ ပေပါ့၊ ကိုင်းပေါ်လေးတော်
ဦးကြီးဦးလေးတွေက ဟိုခြံခိုင်းမှာ ဝါသနာအရ တစ်ပွဲတစ်လမ်း
အပျော်သော တိုက်တတ်ကြတဲ့ သဘောပရှိတယ်။ စားကောင်း၊
သောက်ကောင်း ငါးရာ၊ တစ်ထောင်ကြေး လောင်းကြေးပါတဲ့
သဘောပါ။ ပြောရရင် လှပုံရဲ့ ဖောင်ကြီးနဲ့ မိခင်ကြီးကိုယ်ဝိုင်
က အညာကျေးလက် တော်ချာတော်သား ပိဿာ ဘာသာရေး
ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းတယ်။ မွေးချင်းပေါက်ဖော် ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ
လှပုံက တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်တွေနဲ့လို့ ဆိုရမယ်။ ခုနပြောသလို
လှပုံက ဆယ်နှစ်သားအော်ယောက်တည်းက ကြက်နဲ့ လည်း
ပင်းဖက်၊ အတူအီပါ၊ အတူစီပါ၊ အတူစီပါ၊ သွေးသားရင်းချာလို့ ကြက်ကိုချုပ်၊
ကြက်ဝါသနာပါခဲ့တာရယ်။ လှပုံငယ်ယောက်တည်းက ရွာမှာ
ဘယ်ခြားဘယ်နိုင်း ကြက်ပွဲရှိသလဲ၊ လှပုံငယ်တွေတ်ရောက်အဖြေား
ရွာက ဘေးခြား၊ ဘယ်နိုင်း၊ ဘယ်တော်စပ်မှာ ကြက်နိုင်းဖြစ်
ဖြစ် ကလေးတစ်ယောက်ပါနဲ့တယ်ဆိုရင် ဖေဒင်ပြေးမေးမနေ

နဲ့ အဲဒါ လှပုံပဲ။ ပထဗတော့ လူကြီးတွေက နှင့်လွတ်၊ ဆူပူ
မာန်မဲတတ်ကြပေမယ့် မောက်ဆုံး လှပုံရှုဝါသနာဖွဲ့ကို ဂုပေကွာ
ပြုပြီး ပေယျာလကန်ထဲလိုက်ကြရတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီ
အချေယ်ကတည်းက လှပုံက စွာနီးချုပ်စပ် ကြက်သမားကြီးတွေဆီ
က ကြက်သီအိရို၊ ကြက်အဘိဓမ္မာ၊ ကြက်သင်ရိုးချွှမ်းတမ်းတွေ
ကို တတ်မြောက်ခဲ့တာလို့လည်း ပြောလိုရတယ်။ လှပုံ လူပျိုး
ပေါက်အချေယ်လောက်ကြတော့ သူမိဘနှစ်ပါးကလည်း လက်
မြောက်ထားလိုက်ရပြီ။ ပြောရရင် သူတို့ အထက်အညာကျေး
လက်တွေဆိုတာ ကြက်ပိုင်း၊ စွားပိုင်းဆိုတာ အဆန်းတကြယ်
ကြီးကျယ်တဲ့ဟာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မွေးကတည်းက မျက်စိနား ယဉ်
ပါးမောက်တဲ့ သာမန်ပျော်ခွံခွင်ပွဲပဲ။ တစ်စွာ့မှာ တစ်နွေးကြက်တစ်
ပွဲလောက် ရှိတတ်တာကိုး။ လောကမှာ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါမှန်ရင်
လူတစ်ကိုယ် အကြောက်တစ်မျိုး၊ စရိတ်နဲ့အမိုက်လည်း တစ်မျိုး
စိရုယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်သူသာတယ်၊ နာတယ်ရယ်လို့ ပြောလို့
မှ မရတာရယ်။ လှပုံ စွာနီးချုပ်စပ် ကြက်ပိုက်ပြီး ကိုးကျင်းကိုး
ခိုး လျှောက်နေတော့ ပြောမရတဲ့အတွတ် မောက်ဆုံးမီဘတွေက
လက်လျှောပေးထားရတာပေါ့။ ဒါကလည်း လှပုံက ကြက်တစ်
ခုနဲ့ လှပုံဆိုပြီး စွာလှည့်ကြက်သမားသာ လုပ်နေတာ တစ်ခု
တော့ရှိရှု့။ လှပုံမှာ ကြက်ပွဲမှာ လောင်းပွဲပနိုင်နိုင်၊ သူပဲရှု့းရွှုး
အများတကာတွေလို့ အရုက်သေစာသောက်စားမွဲးယစ်တာ မရှိ

ဘူး။ လုပိက ဒီအသက်အဆွယ်အထိ အရှက်ကို လျှော့ဖျာနဲ့မတို့ခဲ့
ဖူးသူးလို့ ဆိုတယ်။ ဆိုရရင် လုပိက တစ်လမ်းမောင်းသမား။
လိုင်းပေါင်းစုံ မထသ မဟုတ်ဘူး။

လုပိကို သူဖစ်ကြီးမဆုံးပါးခင်က ပြောဖူးတယ်။ ဆူး
တယ်ဆိုပါတော့။

“ဒီမှာ လုပိ... ငါတိမျိုးရှိုးမှာကော်၊ ငါကိုယ်တိုင်ကော
မြှုပ်မှာ ကြက်ဖွေး၊ ဝက်မွေးလုပ်ပေမယ့် ကြက်စိုင်းတကာ
ရောက်တဲ့ ကြက်သမားမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ငါသားသမီးတွေထဲမှာလည်း
မင်းလိုင်ယ်စဉ်ကတည်းက ကြက်ဘစ်ကိုင်ကိုင်နဲ့ ကြက်စိုင်းတကာ
ရောက်တဲ့ ကြက်သမားလည်း မရှိဘူး။ အေး... လုပိတာ ကိုယ့်
ဝါသမှန့်ကိုယ်ဆိုတော့ ငါမတားဘူး။ တားလို့လည်း မင်းက
ရမှုမရတဲ့ဘူပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကသာ ဝါသမှန့်သတ္တဝါနစ်
ကောင်ကို တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ကို အပြုးတကြီးနဲ့ သေကျေ
တဲ့အထိ သွေးရှုရ သံအပိမ်းလိမ်းနဲ့ မညှာမတာ ရက်ရက်စက်
စက် ကိုယ့်လိုဘာ ကိုယ့်လောဘအောရမွှုက်တစ်ခုနဲ့ ကရာဏာမဲ့
တိုက်ခိုက်ခိုင်းနေတာ။ ရုံးသွားတဲ့အခါကျတော့လည်း မှာရာမှာ
တင် ခြော့ရှိက်သတ်လိုက်ကြရော။ အမှန်ပြောရရင် အကုသိုလ်
တွေပဲကွာ။ အေး... အကုသိုလ်ဆိုတာ သူအကျိုးပေးချိန်၊ သလ္း
ပြန်ချိန် မရောက်ရင်သာ ပုံးလျှိုးကွယ်ငုပ်နေတာ။ အဲ... တကယ်
အကျိုးပေးလာတဲ့အချိန်၊ အစွမ်းပြလာတဲ့အချိန်ဆိုရင် ပင်လယ်

သမုဒ္ဒရာအောက် ကိုယ်ပျောက်အတတ်နဲ့ ရေဆင်းငါ်နေလည်း
အရှား ဟောကောင်။ ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံပေါ်ရတဲ့။ ဇားကိုပြီး
ဝို့မှာအမြဲ ငရဲမှာအပေါ်တဲ့။ ဝင့်ခို့တာလည်း ဘဝမက္ခာဘူး။ ပြန်ခံရ
တတ်တယ်။ ဇားကိုပြီး မင်းက ကြက်ကိုသာ ဝါသနာပါလို့
ကြက်သမားဖြစ်ရတာနဲ့ မတတ်သာဘဲ ခွင့်ပြုထားတာမှတ်။ အေး
...ကြက်အပြင် အခြား အဲ၊ အရှာက်၊ မိန့်မပါ ဒုန်စွဲပြီးပါလာရင်
ဘော အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနှုန်းဆုံးရပြီသာမှတ်”

အဲဒါ လုပုံရှုအဖော် မသေခင်က ပြောခဲ့တဲ့စကား။ လုပုံ
ကလည်း သူရဲ့ဘဝမှာ ကြက်ကလွှဲရင် အခြားသာကိုမှစိတ်
မဝင်စားပါဘူး။ ဝင်စားရင်လည်း ခေါင်းနှုန်းရမယ် ဆိုတာကိုး။
သူအဖက ဘာသာရေးသမား။ ဘူးဆိုရင် ဖရံမဖြစ်မှန်း လုပုံက
သိတယ်။ တကာယ်လည်း လုပုံအတွက်က တိုက်ကြက်ဖတွေရဲ့
အရှန်အပျို့၊ အလွှာ၊ ခွပ်လက်တွေ၊ ခြေနက်ခြေသိမ်းကအစ
အရောင်အသွေးနဲ့ အမွှေးအတောင် လည်ဆုံး၊ လည်ရှစ်ကအစ၊
နှုံကောင်း၊ မကောင်း၊ အသည်းကောင်း၊ မကောင်းကလွှဲရင် ဖတို့
အကုက်၊ မိန့်မတို့ဆိုတာ သူရဲ့ကြက်ကုသန်ည်းလောက် စိတ်မဝင်
စူးပါဘူး။ လုပုံက ကြက်ကုကောင်းသလို ဘယ်စွာမှာ ကြက်ပိုင်း
ဖြစ်ပြီလဲဆို ကြက်ပွဲရဲ့ပထမရော့ မကုန်ခင်မှာဘဲ ဘယ်ကောင်က
ရှုံးမယ်။ ဘယ်ကောင်က နိုင်မယ်ဆိုတဲ့အထိ ကြက်ကြည့်တော်
တယ်။ ကြက်အကဲခတ် ကျွမ်းတယ်။ လုပုံမှာ သူနဲ့ တစ်ခြင်းထောင်

ထဲသိပ်တဲ့ ရွှေနီဆိုတဲ့ ကြက်ဖတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ရွှေနီဆိုရာ
တရှိနှောက ဂိုင်းထဲအထည်မဲ့ဘူး။ ဒီလောက်ထိအောင် နာမည်
ကြီးတယ်။ ရွှေနီကို လှပုံက ရွှေနီအဖော်အမေ ကိုယ်ဝိုင်ပေးစေ
ပြီး မျိုးကောင်းလို့ ငယ်စဉ်တည်းက တယုံတယမျှးခဲ့တာ။ လှပုံ
အသည်းဖွဲ့လို့ ပြောလို့ရတယ်။ သူဖစ်ငါးပါးပြီး လှပုံလည်း
အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျပြီး ရွာကမဲ့ မြို့တက်လာပြီး ဒေါ်
ဘက်မှာ ရှားနေတယ်။ လှပုံရဲ့မယား ခင်ခင်တန်ကလည်း လှပုံက
ကြက်ဝါသမားဆိုတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ လှပုံကလည်း တာမူ
မရဘူး။ ကြက်သမားဆိုတာ ကြက်နဲ့ပဲ စီးပွားရှာတာ ဝါသမား
ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကလည်း သာကေတတို့ ဒေါပုံဝါး၊ ကျွေး
သိမ်ချောင်းဝါးဆိုတာ ကြက်ပွဲတွေက တရှိန်းဆိုန်း။ တစ်ခါတယ်
သန်လျှင်တို့၊ မြော်ဘိဝါးထိအောင် လိုက်တိုက်တယ်။ လှပုံရဲ့ကြက်
ရွှေနီကလည်း နာမည်ကြီးတယ်။ လှပုံအတွက် ငွေတွင်းပဲ။ ငွေ့
ရှားဖျော်လို့ လှပုံနေရာ၊ ခင်ခင်တန်ပါ မတော့မတ မကြော့မကြော့
နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုလို့ရတယ်။ လှပုံရဲ့အလုပ်က မနက်ပိုးလဲ
မျက်စိန်လုံးပွင့်တာနဲ့ မျက်နှာအရင်မသစ်သေးဘဲ ရွှေနီကို ၁
တိုက်၊ အစာကျွေး၊ အညာင်းအညာပြအောင် လုပ်ပေးတာ၊
သူမယား ခင်ခွင်တန် မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား၊ မှန်စားပြီးပြီလာ
ဆိုတာကိုတော် ရွှေနီလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ပြောရရင် ၆၇
ကို မယားထက်တော် ပိုချော်၊ ပိုပုံယာတတ်တယ်လို့ ပြောလို့

တယ်။ အဒါကြောင့်လည်း စင်စင်တင့်က -

“အမှန်က ရှင် ကျွန်ုမန္တညားရမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ပဲ။ အဒီဇိုင်းအမေ မိန့်နှုန်းခဲ့ရမှာ။ ဘယ်နှယ့်တော်...ရှင်မှာ မိုးလင်းကမိုးချုပ် နေရှိသရွှေ့ ခွဲနိကိုပဲ တယုယု တယုယ်။ တဖွေဖွေ တပိုက်ပိုက်နဲ့။ ကိုယ့်မှာ မယားရှိသေးတာတောင် သတိမှရသေးရဲလား မသိဘူး။ ကြက်ဆမာတော့ ကြက်သမား ပေါ့တော်။ အခြားကြက်သမားတွေလည်း မယားနဲ့ကြက်တော့ ခွဲခြားတတ်ပါတယ်။ ရှင်ကျုမှ...ဟန်း”

“ဟေ့ ...ငါလည်း အသလောက်တော့ ခွဲခြားတတ်ပါ တယ်။ ခွဲနိက ငါနဲ့မင်းရဲ့ ထမင်းရှင်ကွဲ။ သွားကြောင့် မင်းရွှေ တွေတွဲ၊ ငွေတွေတွဲ ဖော်ဝိုင်တာလည်း မမေ့နဲ့။ မင်းနေထိုင်မကောင်း ရင် အေးခန်းသွားပြလို့ရတယ်။ ခွဲနိတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းရော ငါပါ ထမင်းကတ်မယ်။ ခုလတ်တလော ခွဲနိက - ငါအတွက် ငွေတွင်းပဲ။ ဒီပြင် မှန်တိုင်းတို့၊ ဘာမထိတို့က ခွဲပ်လက်ခွဲပ်သား ကျွန်ုပေမယ့် အတွေ့အကြုံခွဲနိလောက် မရင်ကျုက်သေးဘူးကွဲ။ ခွဲနိက ပွဲပေါင်းများစွာ ခွဲပြီးပြီး။ ခုတလော ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းလို့ ဂရုစိုက်နေရတာကွဲ”

“စိုက်...စိုက်။ ကျွန်ုမပြောသလို ရှင်ကလူနဲ့မညားဘဲ ကြက်နဲ့သွားရမှာ။ ဘယ့်နှယ့်တော်...လွန်ကိုလွန်တယ်”

အမှန်က စင်စင်တင့်က မယားပို့ပို့ လွှဲပုံနဲ့ စီးပွားရေး၊

ကြီးပျားရေးအကြောင်းဆွဲးနှေး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လင်သားရဲ့ အပြု
 အစုအယုအယကို ခံယဉ်ချင်တာပေါ့။ လူပုံက မိုးလင်းထဲက ကြက်
 တိုက်ပိုက်နဲ့ ကိုးကုန်းကိုးကျင်း နှုံးရော့။ ခင်ခင်တင့် နေမကောင်း
 ရင်တောင် လူပုံက အနားမှာမရှိဘူး။ ကြက်ပိုင်းမှာ။ ဟိုတစ်လော့
 ကလည်း အညာကိုပြီးပြီး မျိုးဝိုင်းနဲ့ ဘာမထိခို့တဲ့ နှစ်ကောင်း
 ထပ်ဝယ်လာသေးတယ်။ လူပုံ ချွေးနှုံးအပြင် အဲဒီနှစ်ကောင်နဲ့ပါ
 မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်ကိုရွှေ့နေရော့။ ချွေးနှုံးနည်းအချွေးလှယ်
 ရုလာပြီကိုး။ နောက်ထပ် ပိုင်းကြီးသုံးပိုင်းလောက် ကစားပြီးရင်
 ချွေးနှုံးကို အနားပေးတော့မယ်လို့ လူပုံက စိတ်ကူးထားတယ်။
 ချွေးနှုံးလို့ချုပ်လို့ သုံးသိန်းလာပေးဝယ်ပေးမယ် သူကမရောင်းဘူး။
 ချွေးနှုံးတို့က သုံးသိန်းမှုမကဘဲကိုး။ တစ်ခါခါတော့ လူပုံ ကြက်
 ပိုင်းမှာ ချွေးကြီး မျက်စိတ္တာ၊ နှာခေါင်းတွေ ဖူးရောင်ပြီး သွေးရဲ့၊
 သံရဲရဲ့နဲ့ သေလှမကတ်ဖြစ်ဖောက်၍ ကျရတိုင်း သူအဖေမသေခင်က
 ဆုံးမခဲ့တဲ့စကား ဖျေတ်ခဲ့ ကြားကြားမိတယ်။ အဲဒီအခါတိုင်း
 လူပုံ တွေအနဲဖြစ်ဖြစ်သွားရဲ့။ ဒါပေးမယ် အဲဒါကလည်း မျက်တောင်
 တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက် တအော်ပါ။ ပြောရရင် လူပုံက လက်တွေ
 သမား။ ဝင့်တွေ၊ ငရဲတွေနှုံးတာထက် ကြက်ပိုင်းမှာ ချွေးကြီး
 သူကိုဘယ်လောက် ရှာကျေးမလဲ။ သူအဲတ်ကပ်ထဲ ကြက်ပိုင်းပြီး
 ရင် ငွေဘယ်လောက်ရမလာမလဲပဲ စိတ်ဝင်စားတာ။ ချွေးနှုံးက
 သူ့အဲပြားရေးပဲ။ နောက်ပြီး သူသိထားတဲ့ချွေးနှုံးက တိရှုံးသုံး၊ သူက

လူ။ သူတို့လူတွေ စားဖို့သောက်ဖို့၊ ကြက်တို့က်ဖို့ သူဘာသာ
ကြက်ဖြစ်သွားရတဲ့ ဥစ္စာ။ သူအဖော်ပြောသလိုခိုရင် ကြက်တွေ
သူဘာသာသူချွှမ်းမှုကြတိုင်း လူတွေကပါ ပြုခွှမ်းမလိုဖြစ်မှုပြီလို
တွေးတယ်။ ကြက်သမားတွေ ကြက်ခွာပ်သလို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ခွဲပ်တာလည်း လုပ်မတွေမှ မတွေ ဖူးဘဲ။ အဲ ... စကားအချေအတ်
ပြင်းခုန်ကြတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ နောက်လုပ် အသိထဲမှာက
ဝိုင်ကင်ရုက္ခဏာက်မှ လတ်တာလော လူဘဝမှာ ရှုတာန်းစွဲ နောက်
ဘားနိုင်ဖို့ အရေးကြေးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ။

အဲဒီနွေက လုပ်တို့ သန်လျင်ရောက်တယ်။

အဲဒါကလည်း သန်လျင်က ကြက်သမား ကျော်မင်းနိုင်
တို့က ပွဲတိုင်းကျော်တဲ့ ရွှေနိုင်းကြေးကြေးပိုင်းချေမှုပ်လို့ ကျွဲ့ခဲ့
တဲ့သုံးလေးရှုက်က လာပြီးခို့နဲ့ လုပ်အပါအဝင် ဒေါ်ပုံအပ်စုက
သန်လျင်ကို သွားကြတာ။ သူတို့ကြက်ပိုင်းလုပ်မယ့်ခြေက အောင်
ချုပ်းလာကုန်းနောက်က ခြုံကျော်ကြေးတစ်ခြေထဲမှာပါ။ သူတို့ ရွှေ
နိုင်အပြင် အမြှားကြက်နစ်ကောင်၊ သုံးကောင်လည်းပါတယ်။ မနက
အောင် သူတို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာစင် လွှာ့လာတယ်။ ပိုင်းက
ကြတိုင်း၊ လက်သိပ်တို့ပိုင်းဆိုပေမယ့် နာမည်ကြေး ရွှေနိုင်း
သန်လျင်ကွဲဆိုတဲ့ နာမည်ကြေးကြက်နဲ့ ပိုင်းကိုပိုစိတ်ဝင်စားလို့
ရောက်လာကြတဲ့ ကြက်သမားချုပ်း သုံးဆယ်လောက်ရှိတာယ်။
ခြုံကြေးက အခွန်အသျေားမှာပါ။ ကြေးကကြေးတော့ မဖြစ်စွဲး လုပ်

တောင် စည်းနည်းစိတ်ထင့်တယ်။ နေမမြင့်ခင် ကြက်စိုင်းစပ္ပါ
စီစဉ်ကြတယ်။ တစ်သောင်းတစ်ထောင်က စတယ်ဆိုပါတော့။
ဒေါပုံကနာမည်ကြီး ရအေနည်နဲ့ သန်လျှင်က ပွဲတိုင်းကော်ဆိုတဲ့
ကောင်။ ရှစ်ကောင်စလုံး လုံးတူ ဒေါက်တူ၊ အသွေးတူ အမွေးတာ
စိမ်းတွေချည်း။ ပွဲက သိပ်မကြာလွပ်ပါဘူး။ သုံးရေမှာပဲ ခြေသာတဲ့
ပွဲတိုင်းကော်က နိုင်သွားတယ်။ သန်လျှင်သားတွေ လက်မထောင်
ကြတာပေါ့လေ။

“မင်းဝိုဒေါပုံက ကြက်တွေနာမည်ကြီးတာ သန်လျှင်
ကို ဘယ်ကော်လို့ ရမလဲကွာ...ဟဲ့ဟဲ့”

“အပြောမကြီးစပ်းပါနဲ့ကွဲ။ ရွှေနိန္ဒုတွေရင် မင်းတို့
သန်လျှင်က ဘယ်ကြက်မှ မတွေ့နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားမယ်”

“ကဲ...ကြေးခေါ်၊ ကြေးခေါ်”

နောက်တစ်ပွဲ စကြတယ်။ ကြက်စိုင်းကလည်း ခရက်
အတွင်း သိပ်မဖြစ်တော့ ကြိတ်စိုင်းဆိုပေမယ့် လောင်းကြားငွေက
ပလွှာပျော်တာပဲ့။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးတာပဲလား၊ ဒါမှုမဟုတ် လှပုံတို့
ပြုဟောမြို့ပြုဟန်း ဝင်တာပဲလား မပြောတတ်ဘူး။ ခုတိယပွဲမှာ
လည်း သန်လျှင်ကကြက်ကြောင့် လှပုံတို့ဘက်ကကြက် မျက်စီ
နှစ်လုံးထွက်သွားပြီး ပွဲသိမ်းသွားတယ်။ သန်လျှင်သားတွေ လက်မ
တထောင်ထောင်၊ ရင်တာကော့ကော့ပေါ့လေ။ လှပုံ စည်းနည်းတော့
စိတ်ထဲခံပြင်းနေပြီး ဒေါပုံသားတွေလည်း မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်

မကိုက်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ကြက်သမားလောကမှာတော့ အဆင့်
မဟုတ်ဘူး။ ကြွေးဆိုတာ တစ်လျဉ်းတည်းရယ်။ အသလိုပဲ ကြက်
ကလည်း တစ်ခုနှင့်တည်းပဲ။ လောင်းကစားလောကမှာ ကြွေးတစ်
လျဉ်း၊ ကြက်တစ်ခုနှင့်ဆိုတာ ခုသူငွေး၊ တော်ကြာခွေးပဲ။ ခုမောက်
ဆုံးပွဲက ရွှေ့နဲ့မြဲ့ဆိုတဲ့ ကြက်ရဲဖူး။ နာမည်ကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့
ပွဲဆိုတော့ လောင်းကြွေးငွေ့နဲ့ ရွှေ့နာက်က ကြေးများနေတယ်။
ရွှေ့နိုတာ လုပုံရဲလက်ထဲမှာ အတင်းရှိန်းကာန်ပြီး တွေ့နဲ့
တကြော်ကြော့နဲ့။ တစ်ဖက်က တိုးမောင်ရဲ့လက်ထဲက နဲ့ ကြီး
ကလည်း တောင်ပဲတခတ်ခတ်ရယ်။

“လွှတ်မလား”

“အားလုံးပြီးရင် လွှတ်မယ်လေ။ က ...လွှတ်ပြီဟဲ”

“အောက်...အီး...အီး...အွှတ်”

“ပြောင်း”

လွှတ်လွှတ်ချင်းလေထဲမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြတယ်။
နှစ်ကောင်စလုံး ခြေနှတ်၊ ခြေသိမ်းသွာက်တယ်။ မြှုပ်တယ်။ နဲ့ကြီး
က ဖောင်း၊ ဒါပေမယ့် အရောင်အသွေးက မစိုဘူး။ ညှစ်တစ်
တစ်ရယ်။ ရွှေ့က အတွေ့အကြော့နဲ့ ခြေသာတော့ နှစ်ရေလောက်
မှာတင် ရွှေ့နာက်က ကြေးတက်လာတယ်။ သုံးရေလောက်မှာ
ရွှေ့ရော နဲ့ကြီးပါ ခြေတွေနေတယ်။ သန်လျှင်သွားတွေကို မခံချင်
တော့ပဲ လုပုံလည်း ပါလာတဲ့ငွေးတွေအပြင် လက်ထဲက လက်ခွဲ

ပါ ရွှေနိဘက်ထည့်ထားတယ်။ စတုတ္ထအချိမှာ ဖွဲ့ကြီး သိမ်မဟန့်
တော့ဘူး။ ရွှေနိကတော့ ရသမျှခွဲပဲတာပဲ။

“ရွှေနိက...ဟေး ...”

“ဖြောင်း...”

“ရွှေနိဘက်က ဆယ်လေးတစ်လေး ရှိတယ်”

ပွဲက ကြည့်မကောင်းဘူး။ ရွှေနိကသာ လွှတ်တဲ့နေရာ၊
ရတဲ့နေရာ တရာ့နှဲ့ဖုန်းခွဲပဲနတာ။ ဖွဲ့ကြီးက ဘာမှမတဲ့ပြုနိုင်ဘူး။
ဂိုယ့်ဂိုယာမှ ပြုနိုင်တဲ့သူကို ဂိုယ်က တစ်ဖတ်သူတ်
ချောင်းပိတ်ရှိက်နေသလိုပဲ။ လည်းချိုင်းမိုင်းဝိုင်း ရွှေနိကဖြောင်း
ခဲ့ပဲ။ နှစ်ကောင်စလုံး သွေးသံတွေက ကြည့်မကောင်းဘူး။
တစ်ပိုင်းလုံးပြီးနေကြတယ်။ ခက်တာက ဖွဲ့ကြီးဆိုတဲ့ကြက်က
ငူငူပေပြေးနဲ့ ရွှေနိခွဲပဲသမျှ လည်းစ်းခံနေပေမယ့် စည်းအပြင်
တွေက်မပြီးဘူး။ လုပုံစိတ်ထဲ နည်းနည်းထင့်သွားတယ်။ အ...
အဒီ တဒံဂဲမှာပဲ -

“ကွပ်...ကရော်”

“ဝေး...ဖွဲ့ကြီးက”

“တောက်”

ဒါမျိုးက ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါ။ ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်
လို့ ဖြောလို့ရတယ်။ ကြက်မှာအသည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကောင်းတဲ့
ကြက်ကလည်း ရှိတယ်။ တစ်ဖက်က ဘယ်လောက်ပေခွဲပဲခွဲ

အကုသိုလ်ကံကြေးကို ထူးဆန်းစွာပေးဆပ်ကြရသူများ ၂၅ ၁၇၃၆

ပြေးခံတယ်။ ပြေးလည်းမပြေးဘူး။ မှာက်ဆုံး တစ်ဖက်က
ဗျာရေးကြောင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားရော်။ ဘယ်သူမှ မမျှော်
လှုပ်တဲ့ မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်က ရွှေ့ကချုပ်ရင်နဲ့ သွေကို ဘာမှမတဲ့
ပြန်နိုင်တဲ့ နဲ့ကြီးရဲအသည်းကြီးတာကို သွေးလျှော့ပြီး ချာခဲ့ ပိုင်းထဲ
ကထွက်ပြေးသွားတာပါ။ လှပုံရဲတစ်သက် ပါသမျှကုန်တာပဲလို့
ပြောလို့ရတယ်။ အဲဒီမှာတင် စိတ်မထိန်းနှင့် ဒေါသထွက်သွားတဲ့
လှပုံက -

“ငါကို အရှင်ခွဲတဲ့ကြကို၊ ကဲကွာ”

ရွှေ့ကော်တောင် မအော်နိုင်လိုက်ပါဘူး။ မြန်မာ့ကိုင်ပြီး
အနီးကသစ်ပင်နဲ့ ကိုင်ရှိက်လိုက်တဲ့ လှပုံရဲလက်ထဲမှာပဲ ဦးခေါင်း
တစ်ခုလုံး ကြောမှုပြီး သွေးသံရဲရဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖိုဝင်ချုပ်သွား
တယ်။ အားလုံး အံအားသင့်သွားကြသလို လှပုံကိုလည်း ပိုင်း
အပြစ်တင်ကြ၊ ပြောကြခိုကြနဲ့ သန့်လျှင်ကေဇ် ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။
လှပုံကတော့ ဒေါသမပြောဘဲ တက်တာခေါက်ခေါက်နဲ့။ အဲဒီနွေး
က လှပုံဘဝမှာ ပထမဆုံးတစ်ကြိမ် ချမ်းသာသမျှ ငွေဆယ်သိန်း
အပြင် ရွှေငွေပါ ပါသွားလို့ မသောက်စပုံး အရှင်ဝင်သောက်
သတဲ့။ သူငယ်ချင်းရဲအိမ်မှာ ရွှေ့ကို ခံပြင်းဒေါသထွက်ထွက်နဲ့
စားတော်ပွဲတည်ကြသတဲ့။ လှပုံအလိုက် ဆယ်ခါလိုက်ပြီး၊ တစ်
ကြိမ်တစ်ခါ မလိုက်မိတဲ့အတွက် လှပုံအတွက် ရွှေ့က ရန်သူပဲ။

ရွှေနိုင်ကျေးဇူးတရားတွေကို လုပုံ သတိမရတော့ဘူး။

ကံဆိုတဲ့အရာက သိပ်ဆန်းကြယ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ သူအလိုအလျောက် တိုက်ဆိုင်မှုပါလို ဆိုလာခဲ့ရင်လည်း အရမ်းအံ့သူဖွယ်ကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲလို ဆိုရမယ်။ ဘာပြုလိုထဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးကိုး။ အရမ်းလည်း ဂုဏ်ရဆန်းအံ့သူ ထူးဆန်းဖွယ်ရာကိုး။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၊ အကြောင်းတစ်ခုက ရက် လည်းမကူးဘဲ ချက်ချင်း ဒီနှစ်မွှု ထပ်တွေထပ်မှု၊ ပြန်လည်တွေ ကြုံရမည်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို အဲသလို ဝေးမီစဉ်းစားမီမှာပဲ။

ရွှေနိုင် တယုယု တယုယ ပိုက်ထွေးပြီး ပိုးမွေးသလို မွေး။ ရွှေနိုင်ယုံလို အကုန်ပုံခဲ့ပါပြီးမှ စိတ်ခံပြင်းမှ ဒေါသရိုင်းကို မထိန်းနိုင်လို ခြော့ကိုင်ပြီး ရိုက်သတ်ခဲ့တဲ့လုပုံး။ တို့ရွှေဘုန်ပေမယ့် သားသမီးတစ်ဦးပမာ သွေးသံရဲရဲ၊ ဒေဝါရာအနာတရ ၁၇၅၂ ပွဲတိုင်းကော်အောင် ငွေကြေးရှာဖွေပေးပေမယ့် ခံပြင်းဒေါသနဲ့ သတ်ဖြတ်ပွဲတော်တည်ပြီး မစာမနာ စားသောက်ရက်ခဲ့တဲ့လုပုံး တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ သောက်ပြီး မမူးစမွေး မူးရုံးပြီးအိမ်ကိုဖြို့ ဖို့အထွက် ကားလမ်းမဖြတ်အကူးမှာ ဘာရိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့ ဆယ် ဘီးကားအောက်မှာ လုပုံသွေးသံရဲရဲ ရွှေနိုင်လိုပဲ ဦးခေါင်းစီစီည်း ည်က်ကြလိုတဲ့။ မိန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အတွေတကွ အရက် သောက်ခဲ့ကြတဲ့ ကြက်တိုက်ဖော် ကြက်တိုက်ဖက်တွေက လူပဲ

အဖြစ်ကို ကြားပြီးတဲ့အခါ ထိတ်ထိတ်ပျော်မှ အံသုသူက အံသု၊ ခက္ကာက်သူက ကြောက်နဲ့ အဲဒီမှာ အသက်အကြီးဆုံး ကြက်သမားဖိုးငွေက -

“ဒီကောင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားလို ချက်ချင်းဝင့်လည် ဘာဂျာ။ လောကမှာ စားကောင်းတာရှိသလို၊ မစားကောင်းတာ လည်း ရှိတယ်ကျား။ ရွှေ့နံကြာင့် ဒီကောင်ဒါဘဝနဲ့ နေရတာကို”

တရှုံးကလည်း တိုက်ဆိုင်တာပါလို နှစ်အတင်းငြင်းကြတယ်။ ဝင့်ပုဖြစ်ဖြစ်၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးပုဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်ဆိုင်တာ ပုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲပြောပြော ရွှေ့နံလည်းသေပြီ။ လူပုံလည်းသေပြီ။ သေပုံကသာ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး ဂုဏ်ရသန်နေတာ။ ရွှေ့နံက လည်း ဥပဇ္ဇဌကကံ၊ လူပုံကလည်း ဥပဇ္ဇဌကကံ။ သေခြင်းလည်းတူသလို၊ သေရပုံခြင်းကလည်း တစ်ပုံစံတစ်ထပ်တည်း ကျေနေတာပဲရယ်။ အချိန်လေးရယ်ပဲ ကွာတယ်။ ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ ကြက်တစ်ခုနဲ့လူပုံဆိုတဲ့ ကြက်သမားလုပုံရဲ့ အဖြစ်ကို သံတော်ယူ လဲ့ ယူလို့ရအောင် ဘာရယ်မဟုတ် စကားစပ်လျှည်းမိလို့ ပြောပြီ၊ ကောရယ်ပါ။ ဘဝဆုံးတာ ကြွောတစ်လျည်း ကြက်တစ်ခုနဲ့ပဲရယ်။

လောကမှာ အသလို အဖြစ်အပျက်တွေ့ ဒုန့်ဒေးရယ်။ ရှုံးကြည့်ပါဦး။

အပိုင်တား ဘက္ဗား

ပြောရရင် ဒီအသုံးအနှစ်း၊ ဒီအခေါ်အဝေါ်၊ ဒီဝေါဟာ
က လောကရဲ့ကောင်းသော၊ မြင့်သော၊ မြတ်သော နယ်ပယ်
နေရာ၏အတွေ့ဗျာ သုံးခွဲတဲ့စကားလုံးမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံ၊
ထက်အောက်အနှစ်အပြား တောကျုးလက် ရွာငယ်အပုံးမြောက်
အနည်းအကျဉ်းလောက်ကလွှဲရင် အခို့ မြို့မကျာ၊ တောမကျာ

ရွှေလေးတွေနဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ အကြားရည်ဝန် တဲ့ လူတွေအလွယ်တက္က သုံးနှစ်းပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားလုံး လို့လည်း ဆိုချင်ဆိုလို့ရတယ်။

ပုံထူးအောက် နယ်ပယ်မှာ လူတွေ ဇူစ်ထည်လဲ၊ ရေလဲသုံးနေကြတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ စကားတွေထဲမှာ အမြတ်စေ ပါရှိတတ်တဲ့စကား။ ဒါပေမယ့် ဓမ္မ သူပြောခဲ့မိသလို အထူးသဖြင့် ဒီစကားလုံး အသုံးအနှစ်းဝေါဟာရကာ မြင့်တဲ့၊ မြတ်တဲ့၊ ကောင်း မွန်တဲ့ ရပ်ဝန်နဲ့နေရာဌာနတွေမှာ သုံးခွဲတဲ့စကားလုံးတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ မညှာမတာ၊ မထောက်မကွယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ မြင်မြင် သာသာ မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်၊ ရှင်းရှင်းပြက်ပြက် ထင်သာမြင်သာ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မကောင်းမှ ဒုက္ခရိုက် နယ်ပယ်နဲ့ လူတွေမစည်ကားအပ်ရာ ဒွာနထဲမှာပါဝင် တဲ့ အချုပ်၊ အကျဉ်းထောင်လောက်နဲ့ ဒုက္ခရိုက်နယ်ပယ်မှာ ခေါ် ဝေါသုံးခွဲကြတဲ့ ဝေါဟာရရယ်။ အပိုင်စားဆိုကတည်းက အဲဒီ နယ်ပယ်၊ အဲဒီဝန်းကျင်၊ အဲဒီရပ်ဝန်း၊ အဲဒီလောကာ၊ မြို့၊ ရွှေ၊ လမ်းအစိန်တဲ့နေရာကို ပိုင်ရအိုင်ရ ကြေးနှီးချယ်လှယ်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင် ခွင့်တွေရထားလို့ အပိုင်စားရယ်လို့ အန္တတ္ထသညာ သမုတ်ကြတာ။

လုပ်ဦး၊ သဗ္ဗာဝါတိုင်းတော့ အပိုင်စားမဖြစ်ဘူး။ မရနိုင် ဘူး။ လူကောင်းလူမြတ်တွေနဲ့ သမ္မာအာမိဝ အသက်မွေးမှုတွေ နဲ့ ရှာဖွေစားသောက်ကြတဲ့ လူတွေနဲ့ အတော်လေးကွာလှမ်းတဲ့

မရောက်ရှိနိုင်တဲ့အချုပ်တိ၊ အကျဉ်းထောင်၊ ဟိုစခန်း၊ ဒီစခန်းတွေ
မှာ ခုန်ပြောခဲ့တဲ့ မိဇ္ဇာစိဝလို့ ဘုရားရှင်ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု
ခုစရိတ်နယ်ပယ်ထဲက မကောင်းမှုနဲ့ အသက်မွေးကြတဲ့ နေရာရွှေနှင့်
အချုပ်၊ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ လူကြီးအပ်တို့၊ ထောင်ပိုင်အပ်တို့၊
ထောင်မှူးအပ်တို့၊ ဝန်ထမ်းအပ်တို့၊ ယုတ်စွာအဆုံး၊ တန်းစီးအပ်၊
အခန်းလူကြီးအပ်တဲ့ အပိုင်စားတွေကို၊ လူတွေကို ခေါ်ဝေါ်သုံးဖွဲ့
ကြတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာတည်းက အဲဒီလောကုနယ်ပယ်
ထဲကာလို့ လူကောင်းသွေကောင်းတွေရဲ့ လောကုနယ်ပယ်ထဲ ဆင်း
သက်ပေါက်ဖွားလာတာ။ ပျော်ကူးလူးလာခဲ့တာ။ ကူးစက်လာခဲ့
တာရယ်။ မြင်သာအောင် ပြောရရင် ကပ်ရောဂါတွေဖြစ်တဲ့
ဆားစ်ရောဂါတို့၊ ဝက်နားရွက်ပြောရောဂါတို့၊ ကြက်နှင်တုပ်တွေး
ရောဂါတို့၊ ကင်ဆာရောဂါတို့၊ ရုရက်ပိုင်းလပိုင်းမှ ကမ္မာကျော်နေ့
တဲ့ အီဘို့လာရောဂါတို့လို့ လူအသိုင်းအစိုင်းနယ်ပယ်ကြီးထဲ လျင်
ဖြစ်စွာစိမ့်ဝင် ပျော်ကူးစက်လာခဲ့ကြတာ။

လောကမှာ ဘယ်အယူအဆ၊ အဘိဓမ္မ၊ အတွေးအခေါ်၊
အကျို့စရိတ်ဟူသမျှ မူလတန်းဖတ်စာထဲကလို့ ဘုရားရှင်တွေ
သက်တော်ထင်ရှား ပွင့်တွေ့နဲ့စဉ်က ကျေးညီဖော်ပုံပြင်လို့ ထော
ကန္တဝန်းကျင်က၊ ဒါမဗုံဟုတ်ရင် ခေတ်နဲ့စနစ်က အရောင်ပြောင်း
ပေးလိုက်ရင် စက္ကာနှစ်တော် မဆိုင်းဘဲ အရောင်းပြောင်းကြတဲ့
ပုထုဇူးလောကမဟုတ်လား။ ဘုရယ်၊ ကိုးရယ်၊ သုညရယ်

ဝိဇ္ဇာရယ်၊ သိပ္ပါရယ်၊ နိဗ္ဗာရယ်လည်း သိပ်ကျွဲ့ပြား ခဲ့ခြားနိုင်ကြတာ ဖြောင်းပါဘူး။ အနာမခံ၊ အသာစံချင်တဲ့ ကိုယ့်ဖိန်၊ သူဖိန် သိသိကြီးနဲ့တောင် ဘုရားကျောင်းကန်၊ အလျှေအိမ်တွေမှာ သိသိကြီးနဲ့ရော၊ မသိတာသိနဲ့ရော၊ ပျော်နာ တရော်နဲ့ဆပ်ပြောပွဲတဲ့ပြီး ပုံတည်တည်နဲ့ အတိတ်မေ့သလိုလို၊ ရွှေးချင်ဟန်ဆောင်သလိုလို နဲ့ အျေပ်သွားတတ်တဲ့သူတွေ ဒုန်းအေးပေါ်များလာတဲ့ အော်ကြီးထဲမှာ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ “အပိုင်စားဘာကြွား” အဖြစ်ကို ကြားသိခဲ့ရ၊ ကြုံတွေခဲ့ရတာရယ်။

မှာမည်ကိုက ဘကြွားဆိုတာ ပညာတ်သွားရာ စာတ်သက်ကပါနေပြီ။ မှာမည်ရှုံးက ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးက(ဘယ်သူပေးထားသလဲတော့ မသိဘူးရယ်) အပိုင်စားဆိုတော့ ပွဲကပြီးနေပြီ။ ပွဲပြီးတာမှ မာတ်ရှုံးမန်နေဂျာ၊ ပွဲကန်ထရှိကိုက ဖျာရောင်းရွေး၊ ကုလားထိုင်ရွေး၊ ရှုံးဝင်ခကြား၊ လွှာကြီးနာယ်လောက်၊ ကလေးဘယ်လောက် အောင်ဖွံ့ဖြိုင်ရွှေ့ကြေညာလို့ မသူတော်လုပ်လို့ ကောင်းတုန်း၊ ပွဲမကရခင်မှာပဲ မိုးကသည်းကြီးမည်းကြီးရွာလို့ မကလိုက်ရဘဲ ပြီးသွားတဲ့ပွဲမျိုးရယ်။ အပိုင်စားဘာကြွားအကြောင်း ဂါးရဆန်ပုံပြောပါတယ်။

ခုနာပြောသလို ကပ်ရောက်တွေလို ကူးစက်ပုံးနှုံးစိမ့်ဝင်မှု မြန်ဆန်တဲ့အောင်၊ စနစ်ကြီးထဲမှာ အပိုင်စားတွေ မြောက်မြားစွာ ဒုန်းအေးထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရွာင်ယ်အုပ်လို့ နေရာမှာ ဘကြွား

လိုကောင်တွေကလည်း အပိုင်စားဖြစ်ကြတာ ဘာများအဆင့်
တကြယ် ရှိရွိလဲရယ်။ ပြောပြီးပြီး လူကောင်းလုမ္မာန်တွေနဲ့ သမ္မာ
အာစိဝသမားတွေ မကျင်လည်း၊ မရင်းနှီးမကျမ်းဝင်တဲ့ မကောင်း
မူးစရိတ်နယ်ပယ်နဲ့ အချုပ်၊ အကျဉ်း၊ ထောင်၊ ပို့ရာဘက်၊ ဒီဇုံ
ဘက်စခန်းတွေ မဆိုထားနဲ့။ ပိုးရှေးကံစပြီး ဒီကန့် ပစ္စက္ကထိ
ရုံး၊ ဌာန၊ ကုမ္ပဏီတွေ၊ ဘဏ်တွေ၊ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တွေမှာအတောင် လူကြီးအပ်တို့၊ ခွေ့မျိုးအပ်တို့၊ တပည့်အပ်တို့၊
ပတ်သက်ရာအပ်တို့ ဆိုတာအတွက် ကျောင်းတွေ၊ ကျော်း၊ စိုင်းတွေ
အဆုံး ပေါ်ထောနောက်တာမဟုတ်လား။ အပိုင်စားတွေချည်းပဲ၊

အဲ...သူက ပို့တော့ ဒီတောင်တွေမှာ ရှေးကံစပြီး မမေ့
တစ်နှောကထိတိုင် ဘွားလာနေတဲ့သူဆိုတော့ ဖြူးပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊
ကွင်းပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေဆိုတဲ့ နာမ်လောက် အပိုင်စားပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တွေနဲ့လည်း ကြုံတွေရဖူးပါတယ်။ သက်ရှိလောကရဲ့ အပိုင်စား
ဘြေးတို့လို့ အပိုင်စားတွေရဲ့ အခွမ်းကိုသိပ်မသိရှိ မခွန့်မှန်းတတ်
ပေမဟု တော့တွေ၊ တောင်တွေထဲက နယ်မြေအလိုက်၊ ပရိုဂုဏ်
အလိုက်၊ ဒေသအလိုက် အပိုင်စားတွေရဲ့ ကမ္မမိမိ တန်ခိုးအချို့
ကိုတော့ မြင်တွေကြုံဆုံးဖူးပါတယ်။

အချို့အို့ သွားမစမ်းနဲ့ ပါးတစ်ခြမ်းရွှေ့သွားမယ် ဆိုသတိ
အခွမ်းထက်မြေက် ခက်ထန်ကာတွေလည်း ကြုံဖူးတယ်။ အစေ့
မတော်လို့ တောင်ပေါ်ကမ္မ၊ တစ်လိမ့်ခေါက်ကျွေး ပြုတ်ကျျှ၊ လို့

ကျေ၊ ကျေမဲ့ပြန်ကျေတာထွေလည်း ကြုံဖူးပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် လွှဲလောကာ၊ လွှဲဝန်းကျင်၊ လွှဲနယ်ပယ်ကြီးထဲမှာလည်း
အပိုင်စားတွေက တောာအန္တာ၊ တော်အန္တာရှိကြသလို နှစ်ဘုံ၊
နှစ်လောကာ၊ လောက်ယဲ စိန္တာစရု သိဒ္ဓါစခန်းတွေး မဟိုဒိုလမ်း
ထွေနဲ့ ဂန္ဓာရှိလောကပါရမိရှိ အစိုးကျင်ရှင်တွေ လောကမှုလည်း
သူဇ္ဈာရနှင့်သူ၊ သူဇ္ဈာသပိုင်ဆိုင်ရာနှင့်သူ၊ အပိုင်စားတွေ သိဒ္ဓါရှင်
ကမ္မာမိန္ဒိရှင်တွေ အမျှားကြီးရေတွက်မရအောင် ရှိကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓစာပေတွေနဲ့ ကျေမဲ့ထွေထဲ၊ ပေတွေထဲမှာရော၊ လက်
ထွေကန္ဓာရှိလောကနယ်ပယ်၊ အစိုးကျင်နယ်ပယ်ထွေထဲမှာရော ဘူး
အထူးထူး အမည်နာမ အစုံစုံ အပုံးစုံမရေ့မတွက်နိုင်အောင်
အများကြီးရှိနေကြပါတယ်။ စာထွေလောက မဟုတ်တဲ့ ငါတွေ
လောကာ၊ လက်ထွေလောကဆိုတော့ အကျင့်စေန်း ပါရမီလမ်း
တွေပေါ်က ပုံးပုံးဘက် ပိုအလေးထားအားသန့်တဲ့ ပုံရှိလိုသူ
မြှုတ်ကြီးတွေကအော့ ရိပ်စာများလည်း သိရှိကြပါတယ်။ ကိုယ်
တိုင်လုပ်ကြည့်မှ၊ ကိုယ်တိုင်သိအပ်လှတဲ့ နာမ်လောကာ၊ နာမ်ဘုံ
သို့ကြီးထဲက အဖြစ်အပျက်တွေဆိုတော့ သူခုခုလို စာနဲ့ပြောပြန်
လော့ သိပုံနည်းကျဆိုသူတွေက ယုံကြည်မှယုံကြလိမ့်မယ်။ လောက
မှာ တရားကိုတောင် ကိုယ်ရှုရှင်နားဖို့ဖြာ အရင်းအနှီးပြုပြီး
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စန္ဒာအသီး ဉာဏ်အသီး ရွှေမှုတွားများ ထိုး
ထွင်းရှာဖွေမှ ကိုယ်တိုင်သိအပ်တဲ့တရားကို သိကြရမှာဖို့လား။

လောကမှာ ဆိုရှိုးရှိတယ်။

အဲဒါက ဘယ်နှယ်ပယ်၊ ဘယ်လောကမဆို လေထိုး
လေလျှော့၊ ဘေးပြာ ဘေးလျှော့ဆိုတဲ့ ဆိုရှိုး။ ဘယ်အရာ ဘယ်
ကိစ္စမဆို ပါးစပ်ဖူးမှာ လမ်းမဆုံးနေနဲ့လည်း သူတော်စင်တွေ
က ဆုံးမသွန်သင်ဖူးတယ်။ တစ်ခါစာစ်လေ လောကမှာ သဘော
တရားနဲ့ လက်တွေ့ဆိုတာ စာပြာငါပြာက စက္ကန့်မိန်လေးမျှ
လောက် ဆိုပေမယ့် ရှာဖွေရ၊ ရင်းနှီးပေးဆုပ်ရ၊ ဖြည့်စွမ်းရတာ
တွေက ကျယ်ဝန်းနှစ်နဲ့ သဘောတွေ အများကြီး။ ပွင့်မွင့်
လင်းလင်း၊ မြင်မြင်သာသာ၊ ထင်ထင်ရှားရှား ညွှန်းဆိုရရင်
ကြည့်ညွှေရရင် သူတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အလွယ်တက္က ဥာဏ်နဲ့
နဲ့ရှာန်နဲ့ တတ်ကြတာ။ စကားက လျှပ်တပြတ်စက္ကန့်မိန်လေး
တော် မကြာတဲ့ လက်မထောင်ရင်ကော့ ပြလို့ရပေမယ့် ပါရဲ့
အနုအရင့်ကို မူတည်ပြီး လေးသချို့၊ ရှစ်သချို့၊ တစ်ဆယ့်
မြောက်သချို့ ပါရမိဖြည့်စွမ်းရတာ နည်းရောလား။ ဆုပ်ချုပ်
လည်း မဟာပုဂ္ဂိုသပံဖြစ်ဖြစ် မဟာကူးတွေ့ယပ်ဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်နှစ်
သက်ရာ ဆုတွေ့ ပန်သလို့ရပါတယ်။

အ ...ဒါပေမယ့် သဘောတရားနဲ့ လက်တွေ့ကလည်း
မျဉ်းကြောင်းတွဲနဲ့ကြောင်းတည်းလို့ ထပ်တွေကျမှ တစ်ထပ်တည်း
တစ်သားတည်း မယိမ်းမယိုင်၊ မတိမ်းမစောင်းမှ လုကြည့်ညွှေ့
နဲ့ကြည့်ညွှေ့မယ့်ကိစ္စ။ အပြာကတော့ ပါးစပ်ပါ ကလေးတော်

ပြောတတ်တဲ့အမျိုး။ အပြောနဲ့လက်တွေ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ တွေ့
ဖူးမှ သိကြရတဲ့ကိုစွာ။

လွှဲလောက၊ လွှဲနှယ်ပယ် ဝန်းကျင်ထဲက အပိုင်စား
ဘကြားအကြောင်း ပြောနေရင်း နတ်လောက၊ နတ်ဘုံ၊ နာမ်လော
က၊ နာမ်ဘုံ၊ ပရဲလောက၊ ပရဲနှယ်ထဲက အပိုင်စားတွေ၊ ကွင်းပိုင်၊
နယ်ပိုင်၊ ပယ်ပိုင်တွေ၊ မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင် အပိုင်စားတွေ
အကြောင်း ပြောပြမိတဲ့သောာပါ။ အချို့က ကိုယ်ကသာ သံ
ပြောင့်အောင် မရှိက်တတ်၊ မရှိက်နိုင်ရှိရမယ်။ တွေ့သူမျှ တိုက်
တာအိမ်၊ ဆိုင်တွေ၊ မြင်မြင်သူမျှ မေမဂိုက်၊ မူးမဂိုက်၊ ပေမကျာ
များမကျ လွှတ်လွှတ်ပြောတတ်တဲ့ သူတွေက ပေါ်ထောဇာတာ
ကိုး။ သံနဲ့တွေ့လည်း ရှေ့ချေပေးရော သံတော်ရှောင်းရှိက်တာ ရှိသူမျှ
သံဆိုင်တွေ သံကုန်ရောဆိုသလိုမျိုး။

ဘုရားဝတ်ပြု၊ ဘာဝနာပြား၊ အချေအတန်းများ ဝင့်တဲ့
အခါ တော့စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ သာသနာစောင့်နတ်၊
လောကပါလနတ်မင်းကြီးတွေ၊ စေတီစောင့်နတ်၊ ဘုရားစောင့်
နတ်၊ ဘုမ္မာစိုး၊ ရှုက္ခစိုးတွေ၊ နယ်စောင့်နတ်၊ ပယ်စောင့်နတ်ကြီး
တွေအစ အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ နတ်ဒေဝါတွေဆိုတာ အဲဒါ
အပိုင်စားတွေပဲရယ်။ သာသနာကို သာသနာစောင့်နတ်တွေက
ပိုင်တယ်။ အကြီးအမျှူး၊ အကြီးအကဲတွေ အဆင့်ဆင့် ဝန်းရုံ
တယ်၊ ကာကွယ်တယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်။ တိုင်း၊ ဒေသ၊ ဓရိင်း

ပြုခြားတွေကာအစ သူသက်ဆိုင်ရာ၊ သူအပိုင်စာနဲ့သျုပါ။ ဆိုလိုတာက အပိုင်စားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ ရှုံးနှစ်ရာထောင်ချီကတည်းက ဘယ်ဖော်၊ ဘယ်လောကဗမဆို သူအပိုင်နဲ့သူ၊ သူခဲ့ရိုင်နဲ့သူ၊ ပိုင် ဆိုင်ရာ၊ အောင်ရှောက်ရာ ကြီးမှုးအနီးရတာငွေ တွက်ရောမရအောင် ရှိတယ်ဆိုတာကိုပါ။ ဒါက သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ သူတော် ကောင်းလောကကြီးထဲ ရာစုနှစ်တွေ အစဉ်အဆက် စိုးပိုင်အနီးရတဲ့ အပိုင်စားတွေကို ရည်ညွှန်းပြတာ၊ မြင်အပ်တဲ့ နာမ်လောက၊ နာမ် ဘုံထဲက အပိုင်စားတွေကို ပြောတာ။

ခု အပိုင်စားဘြွားက မသူတော်နယ်၊ မသူတော် လောကထဲက လွှာဘုံ၊ လွှာခြား၊ လွှာပြည်လွှာရပ်စခန်းက အပိုင်စား ဘြွားရယ်။ အထက်ဘုံ၊ အထက်လောကမှာလည်း ခုနဲ့ သူပြော ပြောသလို ပိုင်ဆိုင်စောင့်ရှောက်ရာ အပိုင်စားထွေ အနုမတရ တည်ရှိ နေသလို အောက်ဘုံအောက်လောကမှာလည်း ဝေမန်က ပြောွာ၊ တမ္မား၊ သရုံး၊ သူသနဲ့စောင့်ကြီးအတွက်လို့ အပိုင်စားတွေ ဒုက္ခ ဒေး ရှိတတ်ကြတာပဲရယ်။ ဘြွားက အဲဒီအောက်ဘုံလောကနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပိုင်စားလို့ ပြောရင်ပြောလို့ရတယ်။ ဘာပြုလို လည်းဆိုတော့ သူရဲ့အတွေ့အကြံ၊ ပြုမှုစောင်ရွက်ခဲ့သမျှ ဟူသမျှ ဘယ်သူသေးသေး ဝတေ့မာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သူဘုံး တစ်ဘုံသာ ကြည့်တတ်တဲ့ အပိုင်စားကိုး။ သူရားရှင်လက်ထက်တော်က သူ နယ်ပယ်ထဲ၊ သူစည်းပိုင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ဘယ်လို ပုံပုဂ္ဂကွာ၊

အကုသိလ်ကဲကြေးကို ထူးဆန့်စွာပေးဆပ်ကြရသူများ ၉၁

နှစ်ချိမ်ဆို စားသောက်ခွင့်နှိုတဲ့ အပိုင်စားရထားတဲ့ ဘီလူး၊ ရက္ခိုသ်တွေလိုကိုး။ အဖြေးကျေက် အဖြေးစား၊ ခေါင်းကျေက် ခေါင်းစား၊ ဘာနှမကျေက်လည်း အစိမ်းဝိုင်းစားချင်းစားတော်တဲ့ မြှမ်ဖို့ ပြီဖွား ဘီလူးတွေလိုမျိုး။

ဘီလူးဆိုလို့ အပိုင်စားသာကြွားခဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဘီလူးသာက်လို့ အသားမည်းမည်း၊ သွားကျေကျွဲ့မှု မလိုက် မျှက်လို့ကကျော်းပြောင်းမြောင်း၊ နှိုးဆုံးတဲ့ ဘီယာအသောက် လွန်လို့ ပုတ်လောက်ရှိတဲ့ ဝမ်းခိုက်နှုန်းမြို့မြို့မှာ သွေအသက် (၆၀)နှုန်းမလိုက်အောင် ကွာတားပင်ချို့ဖွား နိုင်အောက်နဲ့တင်ပါးချို့တိ မိရို့ ခြေလှမ်းကွကွနဲ့ ဆိုင်ကယ်တာဝိုင်းစားကိုင်ဖုန်း တတိတိ နဲ့ သွေနေ့တဲ့ဖြောလေးရဲ့ ရုံး၌အတွက် ပုဂ္ဂိုရောရော၊ ဒီရောရောနဲ့ တွေ့တွေ့နေရတာကိုး။ အပိုင်စားသာကြွားခဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ် တဲ့သွေတွေက တိုးတိုးပြောပြီလို့ သာကြွားကို အပိုင်စားရယ်လို့ သိရတာ။

မှာမည်ခေါင်းစဉ် အမျိုးမျိုးနဲ့ နှိမ်သွေအွဲအစည်း အစတ်းများများများလည်း အပိုင်စားသာကြွားအား အပိုင်စားပဲရယ်တဲ့။ တစ် ဖြို့လုံး၊ တစ်နှယ်လုံးကို ပိုင်တဲ့သွေခိုးတော့ ဖြို့ပိုင်၊ နှယ်ပိုင်ဆိုတဲ့ အပိုင်စားအဆင့်လောက်တော့ နှိမ်သွေပဲ့လို့ သွေကတွေးမိတယ်။ ပြောပြီးပြီး။ သွေက လွှာလောကာ၊ လွှာနှယ်ပယ်၊ လွှာပြည်၊ လွှာအရှုံ စခန်းက အရှုံပဲ၊ အကျိုးထောင် ၃၁နှုန်းရာမျိုးစံက အပိုင်စား

တွေတင်မက သူ့အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ အလေ့အထုံအရ လည်း တော့ပိုင်၊ တောင်ပိုင်ကြီးတွေကအစ မမြင်အပ်တဲ့ နှာမဲ လောက၊ နာမ်ဘုံနယ်ထဲက အပိုင်စားတွေနဲ့လည်း တွေ့ကြုံဖူးခဲ့တာရယ်။ တစ်ခါတစ်ရုံ လမ်းဆုံးလမ်းလေးခွဲမှာ အသားမဲမ ပိုက် နှိမ့်နဲ့ သူနဲ့ဘယ်လို မလိုက်ဖက်အောင် ဖုထစ်နေတဲ့ လည်ကျပ်ပေါ် မှာ လက်ညီးပမာ တုတ်ခိုင်တဲ့ ရွှေခွဲကြုံကြီးနဲ့ လက်ဖျုံမှာလည်း ရွှေဟန်းခို့းပြားကြီးနဲ့ အဲဒီ အပိုင်စားဘာကြွားကြီးကို မြင်တွေ့မိ တိုင်း တော့တွေတောင်တွေထဲက အပိုင်စားဘီလူး သဘက်ကြီး တွေကို သွားသွားမြင်မိတာရယ်။ ဘာကြွားရဲနာမည်ရှုံးမှာကိုက အပိုင်စားဆိုတဲ့ ပညာတ်ကြီးက ကပ်နေတာကိုး။ နိမိတ်ကြီးက ပါနေတာကိုး။ စကားကြီး၊ တရားကြီးက ပါနေတာကိုး။ အပိုင် စားဘာကြွားကတော့ အသလို အတိတ်တွေ့၊ နိမိတ်တွေ့၊ ပညာတ် တွေ့၊ ဓာတ်တွေကိုလည်း အယုံအကြည် ရှိပိုမပေါ်ပါဘူး။ သူကို တစ်ယောက်ယောက်က -

“ဟာ ... ဆရာဘာကြွားရာ၊ ခင်ဗျား နာမည်ကြီးရှုံက အပိုင်စားဆိုတာကြီးက စီးလွန်းတယ်ဗျား။ တစ်ခါခါ ခေါ်ရတာ ကြက်သီးမွေးည်းတောင် ထတယ်။ ဟိုမြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တွေ လိုလို”

“အေး... ဘာလဲ ခင်ဗျားပြောချင်တာက ကျေပ်ကို မြို့ပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်ကြီးလိုလို ပြောမလိုလား... အေး။ ဒီမှာ ကိုအွေ

လှကော်...ခင်ဗျားက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူငွေးဆိုတော့ ခင်ဗျားကို
လွှဲတွေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးလို နှုတ်ဆက်ကြ၊ ခေါ်ဝါးကြသလို
ပေါ့ဗျား၊ ကျူပ်က အရာရာကို ပိုင်လို့၊ ပိုင်အောင်လုပ်ထား၊ ပေါင်း
သင်းကျွေးမွေးထားလို့၊ လက်ဆောင်ခြင်းလေးယူပြီး အညွှန်း
ပေါက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဖော်ပါးမှိုချောင်ပေါက်ကပဲဖြစ်ဖြစ်
ဝင်လို့ထွက်လို့ရလို့ ကျူပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတွေက အပိုင်စားလို့
ဘွဲ့ပေးထားတာ့ဗျား...အော့။

ကျူပ်ဘာသာ ကျူပ်မှည့်ထားတဲ့ အပိုင်စား မဟုတ်ဘူး
ဗျား၊ ဆိုင်ရာ၊ ပိုင်ရာတွေကို ပိုင်လို့ အော်အပိုင်စားဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးရ¹
လာတား။ ဘွဲ့ထူးရက်ထွေးဆိုတာ ထင်ပေါ်မှ ကျော်ကြားမှ ရတာ
မဟုတ်ဘူးလား...အော့။ ခု ခင်ဗျား ဟိုတောကာ အခက်အခဲဖြစ်
နေတဲ့ လက်မှတ်ကိုစွဲ ခုကျူပ်ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်လို့ အောင်မြင်
သွားပြီ မဟုတ်လား။ လောကမှာ ငွေလိုချင် ငွေလမ်းခင်းရတယ်
ဗျား၊ အိုဗျား...ဟိုပါမစ်၊ ဒီပါမစ်၊ ဟိုလုပ်ကွက်၊ ဒီလုပ်ကွက်ကစလို
ဘယ်ရာထွေးပါဝါထိ ငွေကိုပဲ တံတားခင်း၊ ဒယားခင်းရတာပေါ့
ဗျား။ အော့...ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာတော့ ဒယားခင်းကြီးပေါ့ဗျား...
ဟဲဟဲ...ခြင်း...ခြင်း”

အပိုင်စားဘကြားရဲ့မှာက ငွေး ငွေးရှင် ဘာမဆိုပြီးတယ်။
ငွေသာအစိုက်၊ ငွေသာပဓာနဆိုတဲ့ ဝါဒ်။ သူကို ဘုရားတွေ၊
တရားတွေ၊ ပြဒါးတွေ လာမပြောနဲ့။ သူဘာမှမသိဘူးတဲ့။ စိတ်

မဝင်စားသူးတဲ့။ လောက်ြီးထဲမှာ သူအာရုံအကျဆုံးနဲ့ အတပ်
မက်ဆုံးက ငွေနဲ့သူရဲ့ကိုယ်လက်လျပ်ရှားမှု အညာင်းအညာ
ကောင်းတာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ ပလီပတာ၊ တိတိတာ
တာ၊ ချွဲတတ်၊ ჟုတ်တဲ့ အလန်းအယား၊ အဆန်းအယားလေး
တွေပဲတဲ့။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆက်နှုယ်သူတွေကိုတော့ တိုးတိုး
တိတိတိတိ ဝန်ခံတယ်ပြောတယ်။ အပိုင်စားသာကြွားက ဖြူတွင်း
ဖြူပြင်အနဲ့ သူချေးချောင်ရင်၊ ပိုင်ရှင်မိုက်နာရင်၊ ပိုက်နာသလို
အပေါင်အနှစ်ထားတဲ့၊ ဝယ်ထားတဲ့ခြုံတွေ၊ အိမ်တွေလည်း ရှိမတာ
သူအိမ်ချင်တဲ့အိမ်၊ အိမ်ချင်တဲ့ အလန်းအယားနဲ့ အိမ်တာပဲရယ်တဲ့။

ဖြူစွန်းက သူမိန့်းမကြီးနဲ့ သူသားသမီးလေးယောက်ဆီ
တောင် မူးလောက်မှ တစ်ခါပြန့်တာတဲ့။ ပြန်လည်း ဖင်ပူအောင်၊
မနေဘုံးလို့ ပြောတယ်။ သာကြွားမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီး
သုံးယောက်ရှိတယ်။ အငယ်ဆုံး သမီးနှစ်ယောက်က တာတွေသို့လို
ပထမနှစ်နဲ့ ဒုတိယနှစ်မှာပဲ ရှိသားတယ်တဲ့။ အပိုင်စားသာကြွား
ရှာဖွေဆင်ယင်ပေးထားလို့ ရွှေတွဲလွှဲ၊ ငွေတွဲလွှဲ ကိုရိုးယား
ဖက်ရှင်ထည်လဲနဲ့ ကြွေရပ်ကလေးလို့ လန်းနေဆန်းနေကော်များတဲ့
နေတာပဲတဲ့။ နောက်ဆုံးပေါ် တုက်ပလက်ပြားဖုန်းနဲ့ အျို့ရှိယျွေ
ကောင်းကင်ပေါ်တက်ပြီး လူမှုကွန်ယက်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေကြ
တာတဲ့။ အချို့ တို့တို့ဝိုင်းဝိုင်း သတင်းကတော့ အဖော်ကောင်း
ရင် ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကလပ်တွေဘာတွေတောင် တက်တယ်

လို ရပ်ထဲရွာထဲမယ် ပြောဆိုနေကြတာပဲရယ်။ လောကမှာ အမေ
မအုပ်တော့ နှုတ်ကြမ်း၊ အဖေမအုပ်တော့ ကိုယ်ကြမ်းဆိုတဲ့ ဆိုတဲ့
လည်းရှိရှိမဟုတ်လား။

သူက ဒီပြိုမကျု၊ တော့မကတဲ့ မြို့နယ်လေးမှာ လာမော်
တယ်ဆိုပေမယ့် သွေ့ရဲ့သာသာရေး၊ သာသနရေးဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ
နဲ့ ခရီးမကြာခဏ ထွက်လေ့ရှိတော့ အပိုင်စားသာကြွားကို သူနှင့်
တစ်ခုမသွားခင် မနောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့လိုက်ရတာပဲ။
လောကမှာ ကံ - ကံ၏အကျိုးနဲ့ တချို့သော အကြောင်းအကျိုး
ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ရုပ်နှစ်ခြေသံမကြားရတဲ့ ကိုရှာသိတယ်လို့ သူ
ပြောပြောပြနေတာ အကြောင်းမှုမဟုတ်ဘူး။

နယ်မှာ သူဘုရားထိုးဘော် တင်ပွဲတစ်ခုနဲ့ တစ်လကိုး
သီတင်းကြာပြီး ပြန်ရောထိုးရောက်ချင်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ထိ
အပိုင်စားသာကြွားအကြောင်း သတိမရပါဘူး။ ဝက်တစ်ကောင်ကို
ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပစ်တင်ထားသလို သွေ့ရဲ့ဝိုင်မည်းပြောင်နေတဲ့ ဓမ္မာ
ကိုယ်ကြီးနဲ့ သာကြွားကို ဆိုင်ကယ်တစိတိ၊ ဟမ်းဖုန်းတရိုက်နဲ့ တွေ့
မြင်နေကျု အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မဖြင့်ရတဲ့အခါ စိတ်ထဲတာအုနွေး
ငွေးနဲ့ ဟာတာတာရယ်။ တစ်ရက် မမျှော်လင့်ဘဲ သွေ့နှုန်းလည်း
ရင်းနှီးတဲ့ အပိုင်စားသာကြွားနဲ့လည်း ပတ်သက်ဆက်နှယ်နေတဲ့
အသိုင်းအဆိုင်းထဲက ကိုမင်းထိန်းဆိုတဲ့လွှဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
အမှတ်မထင်ဆုံးမိတေသူမှု သူက ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို ထိတ်လည့်

သံဝေါယျွှုပ်ယ် ကြားသီရတာရယ်။ ဘဝရဲအတူအလှည်း၊ ကဲက်စိုအကျိုးဆိုတာ အဂျိန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ဂုဏ်ရလည်းဆန်ဂွန်းလှတယ်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုလို့ရတယ်။ ကိုမင်းထိန်ကိုယ်တိုင် မျက်မြှင်ကိုယ်တွေ ပြောပြတာ။ အော်ညာက သူလည်းပါတာယ်တဲ့။

အပိုင်စားဘက္ကား သူအပိုင်စားတွေနဲ့ ဆင်ထားတဲ့ ခွင့်ကြီးတစ်ခွင့် တည်သွားလို့ ငွေသိန်းရာချိအထူပ်ပိုက်ပြီး ပျော်ပွဲကြီးကလပ်တစ်ခုမှာ ခွားနဲ့ကြသတဲ့။ နဲ့ဘေးမှာ သူရဲအလန်းသယားလေးတွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ကိုမင်းထိန်က -

“အပိုင်စားက ဆရာတို့ကြားသီမြှင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူက အပိုင်စားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ငွေရှာကောင်းတယ်။ အိတ် ဖောင်းတော့လည်း အပိုင်စားဘဝမှာ လိုတရပြည့်စုံနေတာပေါ့ ဆရာရယ်။ တစ်ခုရှိတာက အပိုင်စားက ဘယ်ကိုခွဲ၊ ဘယ်အရာ မဆို ဘီလူးစည်း၊ လွှဲစည်း သိပ်မရှိတာပဲရယ်။ မကောင်းမှ ဒုစရိတ်ဆိုတာလည်း လက်ထပြည့်စုံနေတော့ ဘာကိုမှ မရောင်ဘူး။ အဲ၊ မိန်းမ၊ အရက်စုံတကာနေရယ်။ သူပြောပြနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။”

လောကမှာ ငွေရှိမှ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်တယ်။ လူရာ ဝင်ဆုံးတယ်။ ငွေဆိုတာ အရှင်သခင်ပဲတဲ့။ လွှဲလောက၊ လွှဲစည်း စိမ်ဆိုတာ ငွေနဲ့ပဲစိမ်ဖို့တိုးလို့ ရတယ်တဲ့။ ကျွန်းတော်တို့က နည်းနည်းပါးပါး မကောင်းတတ်လို့ အာဆွတ်ရုံပဲသောက်တာ။ အပိုင်

ဘာက အတော်မူးနေပြီ။ အဲဒီကလပ်မှာလည်း သီးသန့် ကာရာ ခိုကာခန်းတွေကရှိတော့ အပိုင်စားက သူဇာက်ဆုံးဝယ်ထားတဲ့ သူသမီးအင်ယ်ဆုံးအရွယ် ကောင်မလေးနဲ့ သီချင်းဆုံးဖို့ သွားတာ”

“တိုက်ဆုံးလွန်းလှတဲ့ ကံကြွေးကိုပဲ အပြစ်တင်ရှုမှာ လား။ ကြုံပဲကြုံတတ်၊ ဖြစ်ပဲဖြစ်တတ်တဲ့ လောကရဲ့အလူည်း အပြောင်းပဲဆုံးရှုမှာလား။ ကံအကျိုးပေးတွေရဲ့ ဂုဏ်ရသန်တဲ့ ဂုဏ်ပဲ လိုပဲဆုံးရမလား မဆုံးနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ အမှတ်မထင် အပိုင်စား ဘြေားရဲ့ သမီးအင်ယ်ဆုံးလေး၊ အပိုင်စားတောင် ပြောဆုံးမ မရလို့ လက်မြှောက်ထားတဲ့ သူသမီးငယ်ကို သီးသန့်ကာရာအို ကေခန်းထဲကအဲ ယိုင်ထိယိုင်ထိုး အကျိုးဖျိုးပဲနဲ့ ထွက်လာတာ ဖြင်လို့ အပိုင်စားပေါက်ကွဲသွားတာ။

သူသမီးငယ်နဲ့ အတွေပါလာတဲ့ ဘဲဘဲကြီးက အပိုင်စား နဲ့လည်း လုပ်ငန်းအချို့ တွဲလုပ်ကိုင်စွဲးတဲ့၊ သူအိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်လေ့ရှိတဲ့ သူမိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးနဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လည်း အပိုင်စားတို့လောကမှာ မ၊ တစ်လုံးမကြပြီး အပိုင်စားတို့ ထက်တောင် လက်စွမ်းထက်တယ်လို့ ဆုံးထားရတဲ့လူ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဘီယာမူးနေတဲ့ သူသမီးအင်ယ်ဆုံးလေးက ခိုးခိုးခစ်ခစ် အပိုင်စားကိုတောင် မမြင်နိုင်အောင် အရှိန်တွေတက် နဲ့တာဆိုတော့ အပိုင်စားဒေါသက ဘယ်ချွှန်းနိုင်တော့မလဲ ဆရာ ရယ်။

တိုဝင်ပြောရရင် အပိုင်စားရဲအေါသခံပြင်းစိတ်၊ ရှုက်စိတ် ကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကလပ်ထဲမှာတင် သွေးသံရဲနဲ့ ဘဝကူးသွားတယ်။ ခုအပိုင်စားက ထောင်ထဲမှာ သူသမီးငယ်လည်း အပိုင်စားရဲအေါသကြောင့် ဆေးရှုံးပေါ်မှာ ပတ်တိုးအဖွဲးသာနဲ့ ရူးသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်ကြားတယ်။ အပိုင်စားဘကြွားကို ဘယ်သွာ့မှ မသုန္တာ၊ ကရဏာမသက်ကြသလို သတင်းတော်မေးမယ့်လူ မရှိတာပဲ”

ကိုမင်းထိန်ကတော့ အပိုင်စားပြုဟ်ဆိုးဝင်တာလို့ ပြောတယ်။ ပြုဟ်တွေ နာမ်တွေ၊ ကံတွေ အဆင်ပြေကောင်းမွန်အောင်လည်း သူကြားသံရုသလောက်ဆိုရင် အပိုင်စားဘကြွား ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ငွေရယ်မှတစ်ပါး ရာရာမရှိအောင် ပျက်စီးကျိုးပဲနေတဲ့ ကံတွေရယ်။ အလိုလောဘ၊ လူသာမစွဲရှိယောပဲ ရှိတာရယ်။ သိကြားမင်းနဲ့ ကမ္မာစောင့်၊ လောကပါလစောင့်နတ်တွေက ကမ္မာလောကြီး ပျက်စီးလို့ လူမဲတွေ အကျင့်သီလတွေ တစ်ပါးမကျို့ ပျက်စီးလို့ ကမ္မာပျက်စီးကြီးတွေချွာပြီး နတ်ဘုံနတ်နန်းတွေမှာ နတ်ဘုံစ်မယ့်လူမရှိလို့ ဈေးလျှော့ပြီး နိကုပ်ဆွဲတင်ရင်တောင် အဲဒီလူတွေထဲ အပိုင်စားမပါနိုင်ဘူး။

ဒါပဲလော့ လောကမှာ ဆိုရှိုးရှိတာယ်ဆိုတာ။ သူတစ်ပါးကိုလက်ပြီးတစ်ချော်းထိုးရင် ကိုယ့်ထံလေးချောင်း ပြန်လာနိုင်တယ် ဆိုတာရယ်။ လူဆိုတဲ့ ပုထိစဉ်တွေရဲ့ လူလောက၊ လူနယ်

ပယ်၊ လွှာဝန်းကျင်ထဲမှာ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ဉာမ ဥရုယ်လို့ ထင်မြင် ခံစားတာတိကြတာကို။ ဇေတ်ကြီးက ဆုတ်ကပ်ကြီး။ မမြင်ဖူးတော့ မူးကိုတာကယ့်မြှစ်ကြီးရယ်လို့ ထင်မြင်နေကြတာ။ ဇေတ်ကြီးထဲမှာ ကောင်းတာတွေကို မယုဘဲ မကောင်းတာတွေ ဆီမှာသာ အာရုံ အောငွေက ကပ်ကပ်နေကြတော့ အကြော်ဝါဝေး၊ သတိတွေအောက် ကနေအပေါ်ကို မတက်ကြတော့တို့အဖြစ်။ အသိတွေ သတိ တွေဆုတ်၊ သူဇေတ်ကောင်းတရားတွေဆုတ်၊ ပို့ရို့ကြတယ့်တွေ လည်းဆုတ်။ ကံတွေ၊ သံသရာဓတ္ထဲ ဘုရားအခုံခုံပုံင့်တဲ့အထိ ဆုတ်သွားကြတဲ့သောာရယ်။ အပိုင်စားဘကြွား ဥစ္စာမန်၊ ငွေကြီးအရှိန်အဝါတွေနဲ့ သူအပိုင်စားထံယ်ထားခဲ့တဲ့ သူတစ်ပါး သူတော်ကောင်းသုမီးတွေနဲ့ ပြန်ရောက်ရေး ပွဲတော်တည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာအဲဒီဘတွေ ရင်ထဲမှာ၊ ရင်ကွဲပက်လက်ခံစားနေကြတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဘကြွားကိုယ်တိုင် ပြန်ခံစားပြုလိုက်တာ။

ပြောပြီးပြီ။ ဇေတ်ကြီးက ဆုတ်ကပ်ကြီးပါဆို။ အပိုင်စားဘကြွားတို့များ သူကြားသိ တွေ့မြင်ရသေးလောက် ငွေကြီးဥစ္စ မန်အရှိန်အဝါတွေနဲ့ အသိနဲ့သတိနဲ့ သားသုမီးချင်းမ ကိုယ်ချင်း လောမမှာရယ်။ ကာမေသုမီစွာရကံတွေခင်းကြမ်းနဲ့။ ပြောပြီးပြီးယ်...အချို့ကံတွေက အနာဂတ်ဘုရားအခုံခုံ ပုံင့်တဲ့အထိ အောင့်ဆိုင်းသဲ လက်တွေဒီဇိုင်ဓမ္မ ပစ္စက္ခားပဲ ပြုပြုပြီး ပြတတ် ကာတွေရှိတယ်။ မြေလျှိုးမှိုးပုံးတောင် လွှတ်ချင်မှလွှတ်တာရယ်။

အိပိုးရှိတယ်မြို့ဟား။ ကိုယ့်လက်သည်းမှ ကိုယ့်လက်သည်း။ ဆိတ်
တော့ နာတတ်လိုက်တာ ဆိုတာရယ်။

၉ အပိုင်စားဘကြားရဲ့အဖြစ်က လက်သည်းတင်မဟုတ်ဘူး။ ဘဝနဲ့သေရာကြီးပါ အဆိတ်ခံရတာ။ မှာမမှာ၊ အဆိပ်တက်မတက်တော့ ဘကြားကိုယ်တိုင်မှုပဲသိမယ်။ သူအကြောင်း သူအသိဆုံးကိုး။ ကျွဲ့ထဲ့ ပြောပြီမိတာရယ်..၄။

ရတနာဒီပံ့ မြဟန်

မြဟန်က ရွာကရော အနီးစုံကျင် ရွှေခါးအုပ်စု၏ ခရုစွဲ၊
သုံးချာ၊ ကျောက်တန်း အစရိတ် မြစ်တွေအောင်းဖျာ ရွှေခါးအနီးကျင်
တွေက ရတနာဒီပံ့မြဟန်လိုပဲ ခေါ်ကြတယ် ပြောတယ်။ နာမည်
ရင်းက မြဟန်ရယ်။ ဒါပေမယ့် နာမည်ရှုရှုမှာ ရတနာဒီပံ့လိုတဲ့
ဘွဲ့ကတပ်ထားသလို အချို့တွေတလည်း မြဟန်နဲ့နာမည်ရင်း

ဒါမှ မင်းပွင့်သွားမယ်။ အမြင့်တက်သွားမယ်။ လာသိတွေပိတ်နေကာကွာ”

“ဟာ...ရ...ရတယ်။ ဘိုးတော်...အ...ဆရာမြှု၊
ခို့ပြုဖော် အလုပ်အရေးကြီးလို”

အခါန္တပဲ ပျော်ပျော်သလဲပြော်း၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး လစ်
သွာက်ခဲ့ရသူတွေ များပြီဆိုကြတယ်။ မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေဆိုတာကလည်း လွှဲလွှဲချင်းဆုံးတွေရင်တောင် ပဋိသန္တာ
ရခို့ပြီး လာက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းတော်ကြတာမဟုတ်လား။ ရတနာ
ဒီပံက ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေတော့ အရင်စတဲ့သွာကပဲ အားမာပါးနာနဲ့
အိတ်ကပ်ထဲ ပါတာ၊ မပါတာ အသာထား။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ရှင်းသွားရတော့တာပဲ။ ရတနာဒီပံက အဲဒီလမ်းဆုံးလမ်းခွက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကျော်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီလမ်း
ဆုံးလမ်းခွက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့စားပွဲတော်လုံး အပိုင်စား
ရသားတယ် ပြောလို့ရတယ်။ အဲ...ထူးခြားတာက သုတေသနသားမှာ
သွားယ်သွားသွား ပါတော်တဲ့ ဟိုဆရာ၊ ဒီဆရာ၊ ဟိုဘိုးတော်၊
ဒီဘိုးတော်တွေ လွယ်လေ့လွယ်ထရှိတဲ့ အဝါရောင် ရဟန်း
တွေလွယ်လေ့ရှိတဲ့ ပိုးလွယ်အိတ်တစ်လုံး ပါလာစမြဲပဲ။

သစ်သစ်လွင်လွင် ဝါတောက်တောက်တော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးတဲ့။ လွယ်အိတ်က ယိုးခယားဖြစ် လွယ်အိတ်။ စာသင်စာချု

ထက် ရတနာဒီပဲလိုပဲ လွယ်လွယ် အဖျားဆွတ်ခေါ်လိုက်ကြတာပဲ။ ကြည့်ရတာ မြဟန်ကိုယ်ဝိုင်ကလည်း သူကို လွှဲလောကထဲ ကိုးလဂ္ဂယ် ဆယ်လဖူးပြီး အရောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ မိစင်ရင်း ကြီး အမြတ်တနိုင်း ဖောင်ယတူ ကိန်းခန်းတွေနဲ့ မှည်ခေါ်ပေး ခဲ့တဲ့ မြဟန်ဆိုတာထက် ရတနာဒီပဲလိုခေါ်ရင် မျက်နှာကြီးက မို့ရသလို ပြုးဖြီးဖြီးကြီးရယ်။ ခေါင်းတည်တံ့ညိုတံ့ရယ်။ အဆင် ပြုအခန့်သင့်ရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲများ ခေါ်မိရင်တော့ ဟုတ်သော်ရှိ၍ မဟုတ်သော်ရှိ လက်ခွဲအတင်းခေါ်ပြီး လက်ဖက် ရည်အတင်းတိုက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲ...ဟောင်လိုများ သူတိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို အားမှာပါးနာ သောက်မိပြီဆိုရင်တော့ ဘယ် ခုမွေးတာလဲလို စတင်မေးပြီး အောင်လဲတူစစ်သူကြီးကို လက်နှစ် ဖက်ထောင် ခေါင်းညိုတ်၊ ဘင်း၊ မရှာတာ၊ သိုက်တို့၊ အတွန်းတို့ကဲ စပြီး သူသိသမျှ။ ဖတ်မှတ်ပူးသမျှ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောတော့တာပဲရယ်။ အဲသည် ဒဏ်တော့ ခံရလိမ့်မယ်။ ဒါတင် ပလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲသည်လွှဲက နားသောင်းလာ လို့ အင်းအော့ဖော်လိုလိုက်ရင်းကနေ သွားစရာ၊ လာစရာ ချိန်းထား တဲ့ကိုစွဲရှိလို့ ထမယ်ဆိုရင် ရတနာဒီပဲမြဟန်က သူမျက်လုံးပေမျှး မမှုးနဲ့ -

“ဟေ့...ဟေ့၊ မင်း ရတနာဒီပဲ ထွန်းဖို့လိုအောင်တယ်ကွဲ။ မနက်ဖြစ် ငါလာထွန်းပေးမယ်။ ဘယ်လောက်မှ မကုန်ပါဘူးကွဲ။

ရဟန်းသံယာတွေပဲ အဆွယ်အပြုများတာကိုး။ ပြောရရင် ရဟန်း
သံယာတော်ဝတ္ထာာ စိန်ညျှေးနဲ့အညီ အပ်စပ်ရာကိုင်ဆောင် သုံးနွှေး
တဲ့ ပစ္စည်းကိုး။ ရတာနာဒီပဲမြေဟန်က ရဟန်းမှုမဟုတ်ဘူး။ လူရမ်း

လူတောင်မှ ဥပမာဏီးပါးထဲမှာ ပျက်နေတဲ့ သူလို့ပြော
ရတယ်။ မှာမည်းကာသာ ရတာနာဒီပဲမြေဟန်။ လူက အသားမည့်
မည်း ငါးကျည်းမြောက် ကျပ်နိုးစင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ဥပမာဏီး
မျက်လုံးကလည်း ဇွဲတိဇွဲစောင်းရယ်။ ဒီအပြင် သူ့သာယ်ဘူး
ပါးပြင်မှာ တစ်လက်မလောက်ရှိတဲ့ ဓားခုတ်ရာ အနာဂတ်က
လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီထက် ပိုထူးဆန်းတာက ဘယ်အခို့ကြုံ
ကြည့် ယောက်အညီဝတ်နဲ့ အစရာင်ညာစ်ည့်နဲ့ အမြဲတွေ့ရတာ၊
အများအစောင်းရဆိုရင် ဘိုးတော်ပေါ့။ သူ့ကတော့ အေသာ
လူတွေကို ဘုရားစေတီ၊ ကောင်း၊ ကန်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရေး
မှာ မကြာခဏ တွေ့မြင်ဖူးနေပါတယ်။ လူတူတူဆုံး ပြောလိုက်
ရင် အာခေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ခုပဲ စိုးပေါ်ရာချုံအဘို့ညာဉ်ရပါး
ပျောက်တော့မယ်၊ လိုလို။ ဆင်ဖမ်းဖူးတယ်၊ ကျားဖမ်းဖူးတယ်
ချည်း။ အမိုက်ပုံမှာ ဝါးကိုင်းပြား ပလပ်စတစ်ခိုက်စွဲပြီး ယော
ကောင်ဖမ်းပြနိုင်းတော့ မဖမ်းပြတတ်ဘူး။

လောကမှာကလည်း ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်လောကများ
အစိတ်က တစ်ခုရယ်။ အတူတွေ၊ အယောင်ဆောင်တွေ အပလို့
အနှုံတွေက အများသားမဟုတ်လား။ ဘုရားကြီးကန်ည်းနည်း

မယားကြီးက မျှားများထော်ချုပ်းပါ။ ခုလည်း ရတနာဒီပိုက ရဟန်
လွယ်အိတ်နဲ့ဆိုတော့ သူမျှကိုစိတ် နိုးလို့ခုလု ဖြစ်နေတာအရှင်နဲ့
ရဟန်းတို့ရဲ့ အသုံးအဆောင်ဆိုတော့ ဖြင့်မြတ်သော အသုံးအား
ဆောင် မဟုတ်လား။ အဲ နောက်ပြီး အဲဒီရတနာဒီပံမြေဟန်ကို
စတွေ့စိတုန်းက သူဇာတဲ့ ရွာကလေးကမျှန်းမသိဘူးရယ်။ နောက်
မှ ရတနာဒီပံမြေဟန်က သူဇာတဲ့ ရွာကလေးရဲ့အစွန်းမှာ နေသူမျှန်း
သိရတယ်။ တစ်ခါတရုံ သူမြို့ထဲမသွားတဲ့ ရက်တွေ့ဆိုရင် သူဇာ
တဲ့ အိမ်ကလေးရွှေကစု ဖြတ်ဖြတ်ဘွားတာကိုး။

ရတနာဒီပံ ဘာလုပ်ကိုင်စားသာလဲတော့ သူမသိဘူး။
အ...ဒါပေမယ့် သူမြို့ထဲသွားတိုင်း လမ်းဆုံးလမ်းခွဲ ကားမှတ်တိုင်
အနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လွယ်အိတ်နဲ့တွေ့တွေ့နေရတာပဲ။
တစ်နွေးတော့ စကားမစပ် ရွာထဲက ရင်းနှီးတဲ့ကိုဘာသွင်ကြီးနဲ့
ဆုံးတော့မှ ရတနာဒီပံမြေဟန်အကြောင်း ခရေစွေတွင်းကျိန်းပါး
ကြားသိရတာပဲရယ်။ ရတနာဒီပံမြေဟန်က ဆရာတစ်ပိုင်း၊ ဘိုး
တော် တစ်ပိုင်းရယ် ဖြစ်နေတာတဲ့။ ဖောင်လေး ယကြောလေး
မတတ်တာဖေါက်၊ တတ်တာခေါက် တတ်တယ်တဲ့။ ဟိုရွာ၊ ဒီရွာ
တွေ့ဆိုရင်လှည့်ပြီး ဟိုအကိုင်းလိုလို၊ ဒီအခက်လိုလိုနဲ့ စောင့်တွေ့
ဘာတွေ့တောင် ရထားသယောင်ယောင် ဆိုသတဲ့။ အ...ဒါစေ
မယ့် ရွာကတော့ ရတနာဒီပံအကြောင်း သိနေတော့ အထင်လည်း
မကြီးသလို အကရေးလည်း မရှိက်ပါဘူးတဲ့။ သူအထုပ်သူစုံ

“မြဟန်က ဒီရွာပေါက်မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရ။ လျှို့
ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကမှ ဆရ်နဲ့ယ်ဘက်က လွန်လာတာ။ အဲဒီ
မှာတော့ ဆေးတွေ၊ ဘာတွေကု၊ ဖောင်တွေက်ပေါ်လေ။ ဒီကောင့်
မှာ မယားကြီးနဲ့ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ရုညားတဲ့ မိတင်နဲ့ အတ်
လမ်းတွေ မရွှေပ်မရှင်းဖြစ်တော့ ရွာကဝိုင်းကြည့်လို့ ဒီဘက်ရောက်
လာတာပြောတယ်။ ဘာဂိုဏ်း၊ ဘာဆရာမှုလည်း မဟုတ်ပါဘူး
များ၊ ကံမလုံ၊ သီလမလုံတဲ့ အမြိုးကျက် အမြိုးစား၊ ခေါင်းကျက်
ခေါင်းစားပါ။ မသိတဲ့သူတွေကတော့ ဆရာယောင်ယောင်ပေါ်
လေ။ သူဆီဘယ်သူ ဖောင်သွားတွေက်တွေက် ရတနာဒီပဲ ဖယောင်း
တိုင်ပဲ ထွန်းခိုင်းတာတဲ့။ အဲဒီကင့် ရတနာဒီပဲဆိုတဲ့ နာမည်
တွင်သွားတာ။ လောကမှာ အကျင့်သီလ စရာဓမ္မ မလဲတဲ့သူ
ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်စွမ်းမှာလဲဖျော်။ စွမ်းရင် ဒီလိုလည်း ဘယ်နေ့
ရမလဲ။ ရွာအွန်တာရှိုးစောင်းမှာ တဲ့လေးခနော်နှဲခနော်နှဲရယ်။
မသိတဲ့သူတွေကတော့ အထင်ကြီးချင် ကြီးလိမ့်မယ်။ အညီကြီး
ဝတ်ထားတာကိုး”

ကိုဘာသွင်ကတော့ တိုတိပြတ်ပြတ် အသလိုပဲပြောတယ်။
အလျာကိုဂါန္ဒိရှာယ်ပစ်ပဲမှာတော့ ရတနာဒီပဲအင်းဆိုတာ အတော်
ရှိအင်္ဂါန္ဒပါတယ်။ လိုအပ်ရင် ပျားဖလယ်သုံးဝိုင်မှာ ရတနာဒီပဲ

အင်းရှိက်ပြီး အင်းဆံသွင်း၊ အင်းနှီးဂါထာ၊ အင်းအသက်သွင်း
ဂါထာတွေ ဘာတွေစုပ်၊ သီလခံယူ၊ သရဏာရုံဆောက်တည်ပြီး
အင်းသိဒ္ဓတင် အပွင့်ပိုယကောင်းတယ်။ အတိုက်အခိုက်တွေ၊
ဘာတွေလည်း ကာကွယ်တယ်။ အချို့လည်း ချွေဖယ်ာင်းတိုင်၊
ငွေဖယ်ာင်းတိုင်နဲ့ပေါ့လေ။ ခက်တာကလည်း လောကကြီးမှာ
ကိုပို့သောက်ရော့နှုန်းမှာမှ ရောမရှိရင် ဘယ်အပူ ဘယ်သွေကို အေးမြှု
အောင် ရေတိုက်နှင့်မှာလဲ။ ခပ်လိုက်တိုင်း ဥက္ကာနဲ့အိုးဖင်နဲ့ပဲ ဂလောင်
ဂလောင် မြှော်နေမှာပေါ့။ သွေက ရတနာဒီပဲမြေဟန်လို လူတွေ
တွေ့ဖူးတာများနေပြီ။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ မကြာခဏ ဟိုတောာ
ဒီတောင်တွေ ရောက်ရောက်နေတွေတိုး။ သိဒ္ဓါလမ်း၊ မဟိုဒ္ဓါလမ်း
တွေကို ဝါသနာထုတာကိုး။ အချို့နေရာဒေသတွေမှာ ဘုရားက
အောက်၊ မောက်ကအထက် ဆိုသလို မြင်ရတွေကြုံရတာပဲ။
အတွေ့အကြုံ၊ အလေ့အထုံနဲ့ အရေတွေ့မြှုပြုလိုလည်း ဆိုချင်
ဆိုနိုင်တယ်။ ရတနာဒီပဲ လမ်းဆုံးလမ်းခွဲမှာထိုင်ပြီး ချွေမေတဲ့
အကွက်ကလည်း သွေကရိပ်စားမိပါတယ်။ သွေထမင်းအိုးနဲ့သွား
သွားအပူမှ တစ်ပြားမှ မပါတာလေ။ အဲ...ဒါပေမယ့် ဘုရားဇွဲကာ၊
သိမ်ကြီးဇွဲးက ချွေမှုနဲ့ငွေမှုနဲ့ဝယ်၊ ကန့်ခိုးဆေးတိုက်၊ ကပ်စမ်း၊
ခွာပြစမ်း၊ ဟိုဆင်နိုင်း၊ ဒီမီးကြိုးတုပ်ဆိုတာတွေလည်း ကြုံဖူး
ပါတယ်။ ခက်တာက မြစ်ကူးချောင်းများ၊ ကျေးလက်တော့
ခွာတွေမဆိုနဲ့။ မြို့ကြီးပြကြီးသားတွေတောင် လင်းကွင်းသံ

တရာမ်းချမ်းနဲ့ မျက်လျည်ဆရာက မြှေဆေး၊ အားတိုးဆေး
ရောင်းရင်တောင် ဖုန်းတော်ကြေတာရယ်။ ခုန်ပြောသလိုရယ်။
သူတစ်ပါးကို ရေတိက်ချင်တဲ့သူဟာ ကိုယ့်အိုးထဲ ရေပြည့်နေစု
ဖြစ်တာလေ။ မြေဟန်က ရတနာဒီပံ့မြေဟန် ဖြစ်နေတာ ဘာလော်
မှာလဲ။ ဆိုရရင် အကျင့်သီလာ၊ ကံမလုံး ဖြံခုန်နေတဲ့သူတွေက
သကာသဝိုင်ပေးလည်း ဘာကုသိုလ်မှ မဖြစ်ဘူးရယ်။ သူက
တော့ အောလိုပဲယုံတယ်။ နောက်ရက်တွေကျတော့ သူလက်ဖက်
ရည် သောက်နေကျ လမ်းဆုံးလမ်းခွကဆိုင်မှာ ရတနာဒီပံ့ရဲ့အရို့
အခြားကို မမြှင့်ရတဲ့တစ်ပတ်လောက်အကြာ မမြှုပ်လင့်ဘဲ
ကိုဘာသွင်းနဲ့ အော်ဆိုင်မှာပဲ သွားဆုံးတယ်။

“ကိုဘသွင် တွေ့တုန်းမေးရှိုးမယ်”

“ဘာတုံး ဆရာလေးရ”

“ရတနာဒီပံ့ကို မတွေ့တာ အတော်ကြာနေပြုဗျာ။ ဒီတော်
ရွာမွေ ဆင်းသွားလို့လား”

“ဟာ...ဆရာလေး မသိဘူးလား”

“ရတနာဒီပံ့အကြောင်းလေး ကျွဲ့ကသိတယ်ထင်း
တာ။ ရတနာဒီပံ့တော့ ဒီတစ်ချို့ နာလုန်မထုနိုင်အောင်ဖြစ်သွား
ဗျာ...ဒီလို”.

တစ်ခါတစ်ခံတော့ လောကဟာ ဆန်းကြယ်တယ်။ ဒု
ရသိပ်ဆန်းတယ်။ မမြှင့်အပ်တဲ့ ပရဲလောက၊ နာစ်လောကသားအောင်

ဆိတာ ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ကိုယ်စောင့်နှင်းတွေလိုပဲ၊ ကိုယ့်
အနီးဝန်းကျင် ဒုန္ခဒေး အမြဲဝန်းရဲတည်ရှိမှုတော်တာ၊ လောကီ
ကွိုရလမ်းစခန်းတွေဆိတာလည်း စားသတိုး သွားသတိုး ပြောသ
တိ၊ သတိလက်ကိုင်ထားနိုင်မှ တော်ရုံရယ်။ သွားသတိုး ဝါးတာ၏
ခြမ်းဆွဲသွားမယ်ဆိုသလိုပဲ။ ခု ရတနာဒီပဲမြို့ပြုခြင်းက လည်း
အဲသလို။ သူက ပေါ်ပိုင်ဆိုကိုး။ ခုတော့ ဘယ်သူတို့၏ စော်ပြုခြင်း
သွားမယားမိတ်ကိုတောင် မစောင့်တော့လို့ မယားထုတ္တသွားက အာဇာ
စောင့်စောင့်နဲ့ မသွေ့ရေစာ ထမင်းကို ဖွံ့ဖြိုးနဲ့ မြှုပ်နည်းရသတဲ့
ခုနဲ့ပြောခဲ့သလို ကိုယ်က ဂုဏ်နဲ့သိကွာ့နဲ့ အတွက်တာရာနဲ့ ရှာထူးရှိ
အောကာရှိရင်တော့ ပရေလောက၊ နာမ်းဘုံးလောကသားဆိုတာ တို့ယ်
ရာထူးရုတ်ထူး ဂုဏ်နှစ်ကို ကြည်ညိုရှိသော လောက်ကြေားပေါ့။
အဲ...ကိုယ်က အများတစ်ချက် တရားမဖက်ဘဲ အုပ္ပန်းပြောစိုး
ရာထူးမဲ့၊ အောကာအရှိန်အဝါ မဲ့ပြီဆိုရင်တော့ စားရုပ်သတ်လိုလို
ကိုယ့်နဲ့သားပိုင်းရဲနေတဲ့ အောက်လက်ငယ်သား အတွက်သား
မပြောနဲ့ ကိုယ်ဆင်ယင်ပြီး ရွှေတွဲလွှဲ၊ ငွေတွဲဝွှဲ မယားကောင်း
ခြေဆောင့်၊ ပျက်စောင်းထိုးချင်တာရယ်။ လောက်စွဲတာဝယ်
ပရေလောက၊ နာမ်းလောကသားတွေ အေးစောင့်အင်းစောင့်စွာ
ဆိုတာလည်း ကာမာဘုံးသားလောကသားတွေရယ်။ လောက်
ဒေါသာ၊ မောဟာ ဘုံးသားတွေရယ်။ အခွင့်ကောင်းချောင်းမဲ့ကြတဲ့
သူစွာချဉ်းပဲ။ လစ်ရှင် အမြစ်ပါတွယ်တဲ့ သဘောရှိရာယ်။ မှာအုပ်

ကားတာပါ။ အားလို့ ပါးပေါင်စင်းသွားတာပါ။ သူက တွေ့ကြုံဖူးတယ်။

ရတနာဒီပံ့မြို့ဟန်ကေန ပြောခဲ့သလို ဘွဲ့က မတန်မရာ ပိုကြီးကြီးရယ်။ ကျောက်တန်းနယ်ဘက်က ရွာတစ်ရွာကို ဖယ်သုံးတိုင်ထုပ်နဲ့ ကန့်ခိုးဆေးတွေယူပြီး သွားတာတဲ့။ ကိုဘ သွင်စကားအရှုံးဘူး၊ အဲဒီရွာဘက်မှုချုပ်ည်း သွေ့ချုံအတွင်းထင့်၊ အပြင်ထံရုတွေလည်း ရှိသေတဲ့။ ဓာတ်ပူး၊ နှုတ်ပူးသလိုနဲ့ လုပါပူးတဲ့မျိုးဘေးပေါ့လေ။ ရတနာဒီပံ့မြို့ဟန်ရဲ့ ဇွဲတိဇွဲစောင်း မျက်လုံးကိုက စားနေကျော်ကြုံအေးလို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အရိုးအရင်း ရှိရှိလဲ၊ ကြည့်ပိုကသွေ့နိုးသွေ့ရက်ရယ်။ သိပ်မကြာလှသူး။ သူ လွှာယ်လွှာယ်နေတဲ့ ရတနာဒီပံ့အဲတဲ့ ဖယ်သုံးတိုင်တွေတော်မသယ်နိုင်ဘဲ အဲဒီ ရွာသိမ်ရွာဖျားကေန နောက်ကျေတဲ့ခြေထောက်သစ္စာဖောက် လုပ်ရတာတဲ့။ ဓားတွေ၊ တုတ်တွေကြားက အရှက်မင့်၊ အေသက်နဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာတာလို့ပြောတယ်။ ရတနာဒီပံ့မြို့ဟန် လူလစ်တုန်း နီးစားလိုက်တဲ့ဟင်းခွက်က အနှစ်က်မတော်တော့ ခွက်များကိုသွားတဲ့ သဘောပါ။ ဒါကလည်း သွေ့သတင်းလွှာချင်းဆောင်ဆိုသလို သွေ့မယားမိတ်ငါးက ရွာရှိုးကိုးပေါက်လိုက် အပုပ်ချုတာလို့ ပြောတဲ့။ အမှန်တော့ ရတနာဒီပံ့မြို့ဟန်က မိတ်ကိုခေါ်ပြီး ရွာရောက်လာကတည်းက ပုပ်များမှာကို။ လောကမှာ သေပြီးမှုပုပ်တာနဲ့ မသေခိုက်ကတည်းက ပုပ်တာနဲ့

နှစ်စားပြရှိတာကိုး။ ရတနာဖိပ်မြေဟန်က ဒုတိယအမျိုးအစား။
ခုအဖြစ်ကလည်း ဂန္ဓိရအရမ်းသေန်တာကိုး။

ရတနာဒီပံတစ်ယောက် သူလွှယ်အိတ်တောင် သူမဟု
နိုင်ဘဲ ဇွာကိုပြန့်ရောက်လာပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ရတနာဒီပံ
အကောင်းကြီးကနေ ဖြန့်ဆို ပါးတစ်ခြမ်း၏သွားတာပဲ။ အဲဒီဇုံ
ကစပြီး ရတနာဒီပံ ဂုံးဂုံးဝါးဝါးဖြစ်သွားတယ်။ သူမယားမိတ်
လည်း တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှနဲ့ လျှော့ပွဲတော်သေးလိမ်း၊ လျှော့ခွဲထုတ်၊
ရွှေထဲက လွှဲကြီးတစ်ယောက်တစ်လေက အကြောပြင် နင်းပေး၊
နိုင်ပေး လုပ်ကြပါတယ်။ သက်ရင်းကြီး ရှာလိမ်းပေါ့လေ။ ဒါပေ
မယ့် မရဘူး။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ပတ်ကြောတော့ မိတ်
တောင် မသခြားတော့ဘူး။ အဲ ရတနာဒီပံ မျက်စိနှစ်လုံး ဖြန့်
စားကြီး မကွယ်ခင်ကတော့ လုပ်ရှားတဲ့ထင်းနဲ့ စာရွက်ပေါ်မညီ
မညာရေးပြတယ်တဲ့။ သူအောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ဇွာက အဆင့်မြင့်
သရာတစ်ယောက်က လုပ်လိုက်တာတဲ့ ဇွာချုပ်ထုတ်သိက္ခာကို ကာ
ဘယ်တဲ့အနေနဲ့ ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလို ရေးပြတယ်။ မိတ်က
တော့ အစတည်းက ရတနာသုံးပါးတောင် သိပ်မယ့်ကြည်တဲ့သူ
ဆိုတော့ ဘယ်ယုံပါမလဲ။ လေဆိပ်တာ လွှတိုင်းပဲ ဖြတ်တတ်၊
ဖြန့်တတ်တာရုံည်းပဲလို ပြောတယ်။ မိတ်ကတော့ ရတနာဒီပံ
ခလိုပြစ်သွားတာကို နည်းနည်းကြတ်ဖျော်နေပုံရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
ဆိုတော့ ရတနာဒီပံမရှိရင် သူကလည်း ဟိုစယား၊ ဒီစယား

စာရင်းပို့ဆုံးရွှေပို့ဆုံး။ ဒီကြားထဲ ရတနာဒီပက ဉာဆိုရင် အသံ
နက်ကြီးနဲ့ ရွှေးရွှေးဝါးဝါးနဲ့ ကြားကိုလန့်တကြား ထထအော်ပြီး
မြိုဝင်က် လက်ညွှေးညွှေးပြီး တာသာတ်ဆတ်တူနဲ့နေတာပဲလို့ ပြော
တယ်။ ဘာတွေ့မြင်နေ၊ တွေ့နေလည်းမှ မသိတာ။

ရတနာဒီပဲမမျှော်လင့်ဘဲ အလိုအလျောက် အော်တို့မစ်
တစ် မျက်စီနှစ်လုံးကွယ်သွားပြီး တစ်ပတ်ဗောဓိကြာခင်မှာဘဲ မိတ်နဲ့
က ရွာထိပ်က သွေ့ချွေ့မောက်ထော် အရှက်သမားငတ္ထားကို ရတနာ
ဒီပဲရှေ့မောက်မှာပဲ တဲ့ပေါ်ခေါ်တင်လိုက်တယ်။ ဝါးတပြီးတည်း
ကြုံးပေါ် မိတ်နဲ့ငတ္ထားတို့ ချုစ်စွန်းကျိုစ်ယော်၊ ခွဲနှုံးတွဲလွယ်နှုတာ
ကို ရတနာဒီပဲ ထရံမခြားဘဲ ကြားနေရတယ်။ မျက်စီကွယ်နေပြီ
ဆိုတော့ မမြင်ရှာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမလိုရယ်။ အဲဒါပဲလေ
ကံဆိုတာ ကာလဝိဘက် မောက်ပိုးတက်ဆိုတာ။ သူ ဟိုဆရာ
ယောင်ယောင်၊ ဒီဆရာပေါ်ယောင်နဲ့ ရွာစဉ်လွှေ့ပြီး သူတစ်ပါး
ဟင်းခွက်တွေ နှီးကြာ်နှီးရက် နှီးက်စားနဲ့တူနှုံးကလည်း အဲဒီ
လွှေ့ငတ္ထားလည်း သွေ့လိုပဲ ထပ်တွဲခံစားကြရမှာပဲ။ ရတနာဒီပဲရဲ့မယား
မိတ်နဲ့ငတ္ထားကတော့ တစ်မိုးအအက် ကြုံးတစ်ပြီးတည်း ပျော်
ပျော်ပတဲ့။ ကိုယ့်မယား ကိုယ့်ရှေ့မှာတင်ပဲ ဖောက်ပြန်နေတဲ့
အဖြစ်ဆိုးကြီး။ ရတနာဒီပဲကလည်း ဉာဏ်သန်းခေါင် အသံနက်
ကြုံးနဲ့ ရွှေးရွှေးဝါးဝါးအော်ရင်း မြိုဝင်ဘက် လက်ညွှေးတွေ့ညွှေးပဲတဲ့။
ဘာမှ မမြင်ရတဲ့မျက်လုံးက ဘာတွေ့ကို မြင်သလဲမှ

မသိတာ။ ကိုဘသွင်သီက ရတနာဒီပံအဖြစ်တွေ ကြားရပြီး
မှာက်တစ်ပတ်အကြာ ရတနာဒီပံမြဲဟန် ဆုံးတဲ့သတင်း ကြားရ
တာပဲ။ ခုစာရေးနေတဲ့အထိ ရတနာဒီပံမြဲဟန် သယ်ဘုံး၊ ဘယ်ဗြာနဲ
ရောက်နေသလဲတော့ မသိပါဘူး။ အဲ...သေချာတာတစ်ခုက
တော့ နတ်ပြည်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ငါးထိုးငါး

ပြောရရင် သူကိုရွှေနီးချုပ်စပ်ကရော၊ သူမေတ္တာ ကျိုက်
အင်းကုန်းအစပ် တာရိုးစောင်းက တဲ့စ ဘုရားရတွန့် ဘဝတွေ၊
အသွေးအရောင်တွေတွေက ငါးထိုးငါးလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါက
လည်း အလွယ်တကူ ခေါ်ရပြုရလွယ်အောင် လျှောဖျား၊ အာဖျား
ဆွတ်ပြီး ငါးလိုပဲ ခေါ်ကြရင်းက သူက အလိုလိုနေ ငါးထိုးငါး

ဖြစ်သွားရတာ။ သူမှာမည်အရင်းက လုမိုးရယ်။ အ...အာမည်၏
ရှိက ငါးထိုးဆိုတာတော့ သူရဲ့အလုပ်အကိုင်ကို သူနဲ့သောက်
ဖော်စားဖက်၊ ငါးရှုံးဖော်၊ ငါးရှုံးဖက်တွေက ဘဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး
တစ်ခုအနေနဲ့ ဝိသေသပြုထားကြတာ။ လက်မထောင်၊ ရင်ကော်
ပြီးဆိုရရင် ငါးထိုးဆိုတာ သူရဲ့အလုပ်အကိုင်၊ သူနဲ့ဘဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး
ဘဲ့လက်မှတ်ပဲ။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ကန္တာပေါ်မှာ သူတို့
ရွာထိပ်က ရွာဦးကော်းဆောင်လို့ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း
သံယာတွေ၊ ရွှေတွေ၊ မီးပွားရေးသမား လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကအစ
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးဆိုတာ ရှိကြတာပဲ မဟုတ်
လား။ သူနဲ့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ၊ လက်သုန့်ရာတွေ၊ နေရာအနဲ့
တွေမှာ၊ ဘဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ၊ ဝိသေသတွေနဲ့ပဲ မဟုတ်လား။ လူမှုံး
ရင် ဒီဇွဲ၊ ဒီဇွဲတော်အဓိုက်မှာ ထူးခြားတဲ့ဘဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတော်ခုခုတော့
ပိုင်ဆိုင်ထားမှ လူရာဝင်တယ်လို့တောင် တစ်ခါတစ်ရုံး လုမိုး
ခုခုကြောင်ကြောင်၊ မူးကြောင်ရူးကြောင်နဲ့ တွေးမိတယ်။ အဒါ
ကြောင့်ပဲ သူကိုယ်သူ လုမိုးကနေ ငါးထိုးငိုးလို့ တစ်ရွာလုံးက
သူပါးစပ်နဲ့သူ အရာက်မတိုက်ရာ၊ ငါးမဆေရဟာ သူဘာသာသူ ဂုဏ်ပြု
ပြီးခေါ်ကြတာကို လုမိုးက လက်မထောင်ရင်ကော့နေ့မိတာပေါ့။
ကိုယ့်ရုံးအပေါ် မူညွှေပေးတဲ့အာမည်ရှိမှာ ဘွဲ့တစ်ခု တပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ
လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူနဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူ လည်ပင်း
ဗက်ပေါင်းလာခဲ့ကြ၊ သောက်စားများယစ်နဲ့ကြတဲ့ တာတိုးဝို့

ကျော်မြတို့၊ ခင်ငြွေးတို့ဆိုရင် သူလို့ ငါးရှာ၊ အားရှာ ကြုံရာကျပ်း
လုပ်စားကြတဲ့သူတွေပဲ။ ပြီးတော့ တစ်စွဲလုံးပဲ ဘယ်သူမှ နာမည်
ရှုံးမှာ ဘာဘွဲ့ထူး၊ ဝိသေသမှ မနိုက်ဘုံး။ ခေါ်ရင်တော် ဂိုးဂိုး
တန်းတန်း တာတိုး၊ ခင်ငြွေး၊ ကျော်မြပဲ။ အဲဒီထဲမှာမှ သူက
တစ်ထူးတစ်ခြား ငါးထိုးငိုးဖြစ်နေတာ။ ဒါကိုပဲ သူက အကိုး
ရင်ဘတ်ဟပြနဲ့ ကြော်ဖြိုး ရုဏ်ယဉ်နေတာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။
ရုဏ်ဆိုတာရှို့မှ ယူလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

ပြောရရင် လုပိုးက ဒီရွာ၊ ဒီဇာတိ၊ ရွာနေပြည်တိုင်ပဲ။
သူအသိုး၊ အဘွား၊ အဖော်၊ အမေကလည်း ဒီရွာမှာပဲချက်မြှုပ်ပြီး
ဒီရွာမှာပဲ ခေါင်းချွေသွားတာလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ငိုးကလေး
အရွှေ့မှု ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီနေရာက အင်းကြီးပဲ။ သူမိဘ^၁
တွေ့က ပြောကြတာတော့ သီလဝါချောင်းကနေ ရေဝင်ရရှိက်
ရှိတဲ့ အင်းရှင်ကြီးလို့ပြောကြတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်
ဝန်းကျင်လောက်ကမှ ဆည်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာ။ အဲဒီ
တုန်းက အခုရေပြင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ သူတို့နေခဲ့ကြတာ။
ငိုးက တံငါးသွေး၊ တံငါးဆက်ပါခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။
ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူအဖော် ဦးလှမောင်က တံငါးလုပ်၊ ကွန်ပစ်၊
ငါးရှာသလို့၊ သူအမေကလည်း ရတဲ့ငါးလို့ ရွာရိုးကိုးပေါက်
လျောက်ရောင်းချုတဲ့ငါးသည်ကိုး။ မိမ္မာ၊ ဖမ္မာဆိုတာ သားသမီး
တိုင်း ဆက်ခံကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဖော်တံငါး၊ အမေငါးစိမ့်း

သည်ကင့် မျှော်တဲ့ မောင်နှစ်မျင်းသောက်မှာ မိဘအမွှေကို ဂုဏ်
ယူစွာ ဆက်ခံထိန်းသိမ်းတာဆိုလို့ ငန့်ပါးပို့တယ်။ ကျွန်ုတဲ့ ညီတွေ
အစ်မတွေကတော့ သူ့ဘာသာသူ အတောင်ယာသီးနှံလေးနိုင်၊
ဟိုဟာလုပ်စား၊ ဒီဟာ ကိုင်စားပေါ်စေား၊ ငန့်ပါးထိုတော့ သူ့အစ်မ
မြေဇွဲကတော့ ငါးညီဖော်နှုတယ်တဲ့။ အောင်မြှုပ္ပါန် နည်းနည်း
ငွေတို့ကြေးစလေးတွေ အပေါင်အနှစ်ပြီး ဆန့်သော်လှား၊ အပိုဒ်
နဲ့ နောက်တော်ကိုး။ လူမှိုးက ရွာအနောက် အညွှန်ပေါ်တော်ရှိုးကုန်း
အပ်မှာ သူ့လိုင်းလိုပဲ ငါးရှာ၊ အေးရွာနဲ့ တော်ရှိုးပြီးနောက်၊
အခြားအစေရာလည်း ရှို့ဖူးရှိုးကိုး။ ထောက်ထည့် အမာသြားတဲ့
ခင်ရိုမအပြင် ဘုရားရှာလေးယောက်ပဲ ရှိုးတော်ရှိုး၊ ဘုရာ ထားရှိုး
ကုန်းစပ်မှာမဟုတ်ဘဲ ရွာစွာနှုန်းအားလုံးတော်ရှိုးတော်ရှိုး၊ အောင်မြှုပ္ပါန်
ရှင်တော် မှာင်ဘုရားတစ်ဆူရွှေ့ချွေ့နှင့် အောင်မှာပဲ့။ ငါးနှံ့နှံ့သာ
အားအားလျားလျားရှိုး ပို့ဂျာနယ်၊ ဒီရွာနယ်ဝယ် အောင်မြှုပ္ပါန်
တစ်ရွာလုံး ဘုရားရှာကအစ စကားပြောရင် ဂျာနယ် ထောက်
တကိုင်ကိုင်နဲ့။ ပြောစွေးတွေ၊ ယာဇာနွေးတွေက သိကြသောတော်ရှိုး
တာဝဝါသာလောက်ထိ ခေါင်နိုက်နှုတော်ရှိုး။ ရွာထဲ အောင်မြှုပ္ပါန်
လွှာမသုံးတဲ့ ဟိုဝါးက လှို့အသေးဆပ်တဲ့၊ ချို့ပို့လုပ်တဲ့ အွေး
ကျက်၊ မြေခိုး၊ ပုန်းဆိုးတော် ရောင်းပို့အော်လိုက်ရင် အွေး
ပို့ပေါ်ကမဆင်းဘူး။ အောင်လည်း မြို့ဝေါက လွှာတွေ၊ ပြောစွေး
ဒေဝါတွေ၊ အောင်ပေးတွေနဲ့ ရွာထဲ ရွှေ့ယုံက်စတဲ့ ရှင်ရွှေ့လည်း

ပြီ၊ တွေ့ရာလက်ညီးထိုး အိမ်သာပါမကျွန် ဝယ်နေကြတာရယ်။
 ပိုက်ဆံတွေ့ဆိုတာလည်း မွှေစလ္လာ၍လုပ်တဲ့စက်များ ရှိသလား
 မှတ်ရတယ်။ ပေါ့မှပေါ့။ ကားပေါ့မှာ ပိုနဲ့အိတ်၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်
 တွေ့နဲ့ကို ထည့်လာတာပြောတယ်။ ကြောတော့ င့်းတော် အံ့ဩ
 ယူရတယ်။ ငွေထုပ်ကြီးတွေ့ကြည့်ပြီး င့်းတော် တစ်ခါ
 သွားခြည်ယိုဖူးတယ်။ သူမှ အဲသလောက်ငွေတွေ့ကို မြင်မှမဖြင့်
 ဖူးခဲ့ဘဲကိုး။ သူတစ်သက်ရှိနှိန်ပြီး။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် င့်း
 ဒီအသက်အချုပ်အထိ အဲသလို ငါးထောင်တန်း၊ တစ်ထောင်
 တန်တွေ အိတ်ကြီးနဲ့ထည့်ထားဘာ မပြောနဲ့ တစ်ထောင်တန်
 ဆယ်ခုက်တော် တစ်ခါမှလက်ထဲ ပြည့်ဆောင် မကိုင်ဖူးဘူးရယ်။
 တဲ့တော် အခိုးမရှုံး၊ အကားမလုံလို့ ဆန်အိတ်၊ ပိုနဲ့အိတ်ဟောင်း
 တွေ့နဲ့ ဟိုချုည်း၊ ဒီကာ လုပ်ထားရတာ။ ပိုက်ဆံတွေပေါ့ချက်
 ကတော့ ဘယ်ငွေတွင်းကို ဖင်ခုထိုင်တားသလဲပေါ့လေ။

အ...ငါးထိုးင့်းနဲ့ သူစိုးတဲ့မှားနှီးချင်း တဲ့ဘုရားခုရုတွေ
 ဖင်ခုထိုင်ထားကြတဲ့ ထမင်းအိုးကြီးကတော့ ဒီအင်း၊ ဒီဆည်း
 ကြီးပဲ။ ဒီရေပြင်ကြီးပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ရယ်။ အမှန်က
 ဒီအင်း ဒီဆည်းကြီးထဲမှာ ငါးမဖမ်းရဘူး။ ဒါက ရှေးက။ ဒါမေး
 မယ့် ဘယ်သူက ညာကြီးသန်းခေါင်သန်းလွှဲ ဒီလောက် ကျယ်ပြော
 ပြီး ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်ကမ်းတော် သစ်ပင်ဓောအုပ် ညီညား
 လောက်ပဲ မြင်ရတဲ့ ဒီရေပြင်ကြီးထဲ ဘယ်သူက တက္ကားတက်

အိပ်ရေးပျက်ခံ စောင့်ကြည့်ကြမှုလဲ။ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်တဲ့ ငါးမွေးကန်ထဲက ငါးလည်းမဟုတ်၊ ဗားလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုလည်း ဟုတ်တူတ်တူတ်။ ဒီလိုပဲ အစဉ်အလာ အတိုင်း အားလည်းမှုတွေနဲ့ပဲ ညာမဲ့ မောင်စ မပျိုး တပျိုးအချိန်လောက်ဆို ငါးထိုးငမ်း ဘွတ်ဖိန်ပိန်လည်ရှည်ရယ်၊ ငါးပလိုင်းရယ်၊ ဘက်ထရိဒိုးထည့်ထားတဲ့ ကျော်ပိုးအိတ်ကို လွယ်၊ ရှေ့စားနဲ့ဝါးရှိုးတာပဲ ငါးထိုးနှင့်နှစ်ချောင်းထပ်းပြီး တာရှိုး ပေါ်တက်သွားတာပဲ။ အဲ ...ဘွဲ့လိုပဲ ခင်ငွေးတို့၊ ကျော်မြှတို့ လည်း ကိုင်းစည်းထပ်း၊ မီးဆောင်းလွယ်ပြီး ထွက်ကြတာပဲ။ သုတေသနရပ်က ရွာရဲ့အမှားကိုသာက် တာရှိုးစပ်မှုရှိတဲ့ မအောင်းတို့ အရှက်ဆိုင်ကိုပဲ ဦးတည်ကြတာ။ အဲသည်မှာ ငမ်းတို့လိုပဲ ဒီအင်း၊ ဒီသည်ကြီးရဲ့ အစွမ်းအသွေး အစပ်အကြားမှာ ငါးရှား အားရှာကြတဲ့ ကောင်တွေ ဆုံးကြတာပဲ။ တစ်ခြေက်တစ်ဖလားတော့ မအောင်း ဆိုင်မှာ ဖော်ကြတာပဲရယ်။ တစ်ညွှန်းခြင်းကိုက်၊ ဖြုတ်ကိုက်နဲ့ ရေစပ်စပ်၊ ဗျက်ထဲ၊ ကိုင်းထဲမှာရော့၊ ခါးဆောင်းလောက်နှင်းတဲ့ သည်တာရှိုးနဲ့ ဆည်နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် ငါးရှား၊ အားရှာရင်း၊ ရရထ်ဖိမ်နေကြရတာကိုး။ လွှဲကို ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး ထုံးမော်တော့ မအောင်းဆိုင်မှာ ပုံမှန် တစ်ပိုင်းဖြူပြီးသွားရင် ပုလင်းပါ ကျော်ပိုးအိတ်ထဲ ဆောင်သွားတာ။ ဒါမှလည်း အချိမ်းလုံမှာကိုး။ ပြီးတော့ ခုရက်တွေအတွင်း

မိုးက အဆင်မပြတ်ကောင်းနေလို့ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံး ဟိုနား
ရေကြီး၊ ဒီနားမြစ်ရေပျော်လို့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်မေတဲ့အကြောင်း
ဂျာနယ်တွေမှာ ပရုံပျော်တာပဲလို့ ရွာကလူတွေ ပြောကြရဲ့။ မိုးက
လွတ်ရွာနေတာကိုး။

မဒေဝါင်းဆိုင်မှာ ခင်ငွေးတို့၊ ကျော်မြှုတို့နဲ့ အခို့သင့်တွေ
ရတယ်။

“မင်း ဒီညာ ဘယ်အကွက်သွားမလဲ ငါး”

“ဒီးပင်ချိုင့်၊ အဲဒီဘက်ကို ငါ မသွားတာကြောပြီကွာ။
ဒီညာ အဲဒီ ဒီးပင်ချိုင့်တစ်ကြောပဲ တို့မယ်ကွာ”

“ဟာ...ဟောကောင် ငါး၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဝါရီး၊
ဒီးပင်ချိုင့်မှာ ဟိုတလောက်တင် ရေကြောင်းဘက်ကဲ လှန်း ကိုယ့်
ပြတ်သွားတာ မဟုတ်လား။ နာမည်ကြီးနေရာ”

“အေး...သူဘာသာသူ ကြီးကြီးပေါ့ကွာ။ ငါအကြောင်း
လည်း မင်းသိသားပဲ။ ငါးထိုးငါး ဒီအင်း၊ ဒီဆည်တစ်ပိုက်
ငယ်ငယ်တည်းက ကျင်လည်လာတာ။ ငါးကြောက်ရတဲ့နေရာ
ဒီဆည်တရိုးမှာ မရှိဘူးကွဲ...အေး”

“ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ ဟောကောင်။ ငါနဲ့ ကျော်မြှု
ကိုကြီးသောင်း တောင်ယာဘက်သွားကြမလို့”

“အေး...ပြီးရော၊ မန်က်ကျ ဒီမှာပဲ ဆုံးကြတာပေါ့
ဒီညာ ငါးတက်မှာကွာ”

မိုးက တဖွံ့ဖွေနေတုန်းရယ်။ မဒေဝါင်းဆိုင်ရှုကနေ ငါးထိုးငါးမိုး ခင်ငွေးတို့နဲ့လမ်းခွဲပြီး သူဒီညာ ငါးထိုးမယ့် စီးပင် ချိုင်ဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လျောက်လာနဲ့တယ်။ တစ်ရွာလုံး၊ တစ်ကွင်းလုံး အမှာ်ငါးမြို့ပြီးဆိုပေမယ့် ငါးထိုးငါးက မမှုပါဘူး။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ သူနဲ့မှာ ကျော်ဗီးအိတ်ထဲက ဘက်ထရိ ကျင်စက်နဲ့တွဲပြီး ချိတ်ထားတဲ့ လက်ဖြစ်စာတ်မီးခေါင်းနဲ့တပ် ထားတဲ့ မီးဆောင်းကပါတာတိုး အကောင်တို့၊ အကောင်ရှည်း မြှုပါး၊ ကင်းပါးလည်း မကြောက်ရေတော့ဘူးပေါ့။ သူသွားမယ့် မီးပင်ချိုင်ဆိုတဲ့နေရာက မြှုတဲ့၊ တိုင်းထူလို့ အကောင်ရှည်းနည်း ပေါ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက တော်းဘွတ်ဖိန်ပဲ့ရယ်။ အမှုန်တော့ ငါးက ရိုးရိုးငါးထိုးသာမား မဟုတ်ဘူး။ ကျင်စက် သမား။ ဆည်ကြီးရဲ့အစပ် ရေတိမ်တဲ့သစ်ပင်၊ မြေက်ခြဲ၊ ကိုင်းပင်တွေကြား၊ ကျင်စက်နဲ့တို့လို့ မူးဝေပြီး ဘရိုတ်ဒုန္ဓာ ရေပေါ် ချာလည်ချာလည် တက်လာတဲ့ငါးကို မှန်းနဲ့ထိုးပြီး ပလိုင်းထဲ ကောက်ထည်ရှုပဲ။ သူတစ်ပါးတွေလို့ ကိုင်းထောက်၊ ကွန်ပစ်နေ စရာ မလိုဘူး။ အမှုန်တော့ ကျင်စက်အဝန်းအထိုင်းမှာ ရှိတဲ့ငါးက ချက်ချင်းမသေသွား။ မူးဝေပြီး ကျင်စက်အရှိန်နဲ့ ရေပေါ်ချာလည် တက်လာတာ။ တချို့လည်း ဘက်ထရို့ လျှပ်စစ်ကျင်စက်ဒဏ် မစိန်လို့ ရွှေတ်ရာပြေးရင်း ရေပေါ်တက်တာ။ အဲဒါဆို ငါးထိုးငါးရဲ့မှန်းတဲ့ကြား ကားခနဲပဲ။ သူမိသားစု တစ်သက်လုံး ဘက်

ထရိကျင်စက်နဲ့ ငါးရှာဖားရှာပြီး စားနေတာ။ ချာထဲက ငမိုးကို
တွေလိုသားလို ချိစ်ခင်တဲ့ ဘဒ္ဒေးကြီး ဦးလှဖောတော့ -

“ငမိုးရာ...မင်းငါးရှာတာ မတရားကျင်လွန်းပါတယ်
ဆာ။ တဲ့ငါသည်ဆိုတာ ငါးရှာမှ ဝါးဝတာဆိုပေမယ့် မင်းသွားက
သွေးဝါတွေကို အလစ်အငိုက် ဖော်ရှုတင်မဟုတ်ဘူး။ မချိမဆုံး
လျှပ်စစ်နဲ့စာတ်လိုက်အောင်လုပ်ပြီးမှ ဝေအနာခံစားနေရတဲ့ငါးကို
မိန့်နဲ့တစ်ခါထိုးပြန့်တယ်။ သူများတာကာလိုပဲ ရှိုးရှိုးသားသား
တရားမျှမျှတာတာ ဖမ်းပါလားကျော်။ သွေးဝါတွေအပေါ် နိုင်ထက်စီး
နင်းလုပ်တာ ကိုယ့်အလှည့်ကျေလည်း မချိမဆုံးပြန့်ခံရတာတ်တယ်
နော်။ ကိုဆိုတာ အတွေ့အလှည့်ရှုတယ်။ ပြီးတော့ မင်းရှုဘက်ထရို
က ငါးတင်မက လွှပါအစွဲမသိ သေနိုင်တဲ့အိုးကြီး ကြည့်
လည်းလုပ်း”

“ဟာ...ဘဒ္ဒေးလှဖောလည်းများ ငါးရှာပါတယ်ဆိုမှ
တရားတယ်။ မတရားတယ် ရှိုသေးလို့လား။ ငါးများများရရင်
ပိုက်ဆံများများ ရတာပေါ့မျှ။ အစိကက လောကမှာ ကိုပို့ဝမ်းဝ
ကိုယ်စားရဖို့ပဲ။ ကျူပ်ကစာမတတ်၊ ပေမတတ်၊ ဘုရားရှိုးသာ
အဂျာတ်မရရှိရမယ်။ သွေးဝါဆိုတာ လွှေတွေအတွက် အောဟာရပဲ
မျှ။ ကျူပ်တို့လို ငါးရှာ၊ ဖားရှာတဲ့လွှေတွေရှိမှ လွှေတွေငါးဟင်းစား
ကြရမှာပေါ့။ ဘဒ္ဒေးလှစေ ပြောသလိုဆိုရင် ငါးကန့်တွေမွေးပြီး
ချမ်းသာကြွယ်ဝန်သူတွေအကုန် အတွေ့အလှည့်ခံရမှာပေါ့မျှ။

သူတို့များ ကျိုကျိုတက်ချမ်းသောလို့”

“အခါ...အကျိုးမပေးသေးလို့မောင်။ ဘုရားဟောထဲမှာ ဝင့်မှာအမြဲ၊ ငရဲမှာအဖြတ်”

“ငရဲ ရဲရာ၊ အပ်ပစ္စား အခါက နောက်ဘဝမှ ရာဘဝက ကိုယ်ဝမ်းဝဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ငမိုးက နောက်ဘဝဆိုတာလည်း အညာအိမ်မှာ ဘုန်းပြီး တွေ့ ဟောလို့သာကြားဖူးတား တကာယ်ရှိသော်လား။ မရှိဘူးလား ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ စဉ်းအုံနေရို့အချိန်လည်း မရှိဘူး။ နောင်ဘဝဆိုတာရှိရင်လည်း နောက်ကိုယ်နဲ့ နောက်ခေါင်းပလို့ အဲဒီလို ခံယူထားတယ်။ သူပြောသလိုပဲ ငရဲကြီးမှာတို့၊ ဝင့်တို့ဆိုရင်ဘယ်သူက ငါးကန်တွေခေါ်တို့ပြီး ငါးမွှေးကြမှာလဲ။ ချမ်းသာ အောင် လုပ်ကြတော့မှာလဲ။ လူတွေလည်း ငါးသယ်စားရှုတော့မှာလဲ။ ကြက်သား၊ ဝက်သားလည်း အေးထဲမှာ ရောင်းသူတော်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးရယ်။ အေးဒုံးပဲ စီးပင်ချိုင့်ရောက်တော့ ငါးထိုးငါး သူအလုပ်သူလုပ်တယ်။ အ...ဒါပေမယ့် ကျောကတော့ ခပ်ချမ်းချမ်းရယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ဒီစီးပင်ချိုင့်နဲ့ သခိုင်းကုန်းဟောင်းအစပ်မှာ ဟိုတော်လောကလေးတင် ရေကြောင်းဘက်က လုဖိုး မူးမူးနဲ့ကွင်းပိုင်အဘိုးကို အသားလွှတ်သွားဆဲလို့ အကောင်ရည်ကိုက်ပြီး သေရုတာလို့ သတင်းကြွေးမောက်တာ။ ပြီးတော့ လုဖိုးနဲ့သူကလည်း ငါးစွာအက်တွေခုံ့တော့ ဒေါ်မင်း

မေကတာ။ ငိုးက အခြားဟာတွေတော့ မယုံရင်သာရှိရမယ်။ ကျင်းပိုင်အဘိုးကိုတော့ ယုံတယ်။ သူသောက်မယ့်အရှက်တောင် တစ်ခါတစ်ရုံ အဘိုးကိုမြှောက်ပြီးမှ သောက်တာ။

နီးပင်ချိုင်က ရှေးကတည်းက အမြောက်အလျှော့ထုတယ် တို့၊ မမြင်ရတဲ့အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိတယ်တို့၊ သချိုင်းမြော့တစ်ဆက်တည်းတို့ ဆိုတဲ့သတင်းစကားဆဲ ငါးရာသားရာသမားတွေ ကျင်းရှောင်ကြတယ်။ မိုးကတဖွဲ့ဖွဲ့ထဲမယ် ညျဉ်ဝက်မကျိုးစင် ငိုးရဲ့ပလိုင်းထဲ ငါးအတော်ရရော့ပြီး၊ ငါးမိုးအောင်းလို့ကောင်းတဲ့ မြော်ရှိုင်း၊ အပင်တွေကလည်းပေါ့ပြီး ထူထပ်တော့ သူကျင် စက်ပကြာင့် ငါးတွေချာလည်လည်ရယ်။ ငိုး ဓမ္မနားပြီး အိတ် ထဲကပါလာတဲ့ ပုလင်းဖွင့်မော့တယ်။ အချမ်းနည်းနည်းပြေသွား တယ်။ ပုလင်းက သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက်ပဲ ကျွန်ုတော့တယ်။ ဒီညာအမှတ်မထင် ငါးလည်းအတော်ရရော့ပြေ့မို့ ပုလင်းထဲကလက် ကျွန်ုတော်ရင် ပြန်မယ်လို့ ငိုးတွေးရင်း သာက်ထရိုကျင်စက်ခလုတ် ကိုဖွင့်တယ်။ အသံခံပ်အပ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ-

“ရှိုး”

“ဟာ”

သူမျှကိစိရှေ့ တစ်လံလောက်မှာ ရှိုးခနဲ့ ရှိန်ပျုံသွားတာ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ တစ်တောင်မကဘူး။ သုံးလေး ဂိသာစီးလိမ့်မယ်။ ဒီထဲမှာ အချိန်သုံးလေးပိသွားမကတဲ့

နှစ်ချိုင်းဝက်မကြီးတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ-
“ဗုမ်း....”

“သိကြရောပါကွာ...အော့”

ငိုးမိတ်ထဲကမဲ့ ကြိတ်တွေးရင်း ဖို့နဲ့ကို အဆင့်သင့်
ကိုင်၊ နုဖုံးမီးဆောင်းကို စောင့်ထိုးရင် ဘက်ထဲရှိကျင်စက်ကိုလည်း
အဲသည့်အားတုဂ္ဂက် အတော်ထိုးရှိတယ်၏ သူကိုယ်သူ မူးဆောင်း
တောင် သတိမထားမိတော့ဘူး။

“ဟော...”

“ချုပ်...”

ငိုး သူရဲ့နုဖုံးစည်းမီးခွက်အလင်းရောင်အောက်မှာ ရေ
ပြင်ထက် ရိုပ်ခနဲပေါ်လာတဲ့ပါးကြီးကို ဖို့နဲ့နဲ့ထိုးတယ်။ ဖို့နဲ့မှာ
ဘာမှ ပါမလာဘူး။ ပျော်ခနဲ လက်ပဲဘက်မှာ ငါးခေါင်းကြီးပေါ်
လာလို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းထိုးတယ်။

“ဟင်”

ငိုးမြှင့်ဂွင်းထဲ ငါးကြီးပျောက်သွားတယ်။ ငိုး မကျေ
မန်ပဲနဲ့ နုဖုံးစီးမီးခွက်ကို ဝန်းကျင်အနဲ့ ထိုးရှာတယ်။ မီးရောင်နိုံ
ခနဲ ပြေးသွားတဲ့ရေပြင်ပေါ်မှာ ဘာငါးအနိုင်မှ မတွေ့ရဘူး။ ငိုး
ပုလင်းကို ထုတ်ပြီး အကုန်မော်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ-

“ဗုမ်း....”

“ဗုမ်း....”

"..."

ငိုးရှေ့မှာ ရေပြင်တစ်ခုလုံး တွေ့မ်းဗျမ်းနဲ့ ခုန်ပျော်နေတဲ့
ငါးဝက်မကြီးတွေ နည်းတာကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ မိန့်းကို တရာ့ယူ
ရွယ်နဲ့ နဖူးစီးမိုးချက်ရောင်အောက်မှာ လွှားလာပျော်နေတဲ့ ငါးကြီး
တွေကို ထိုးဖို့ပြင်နေရင်းက ငိုးရှေ့မျှကိုစိတ်မှု့၊ ငါးကြီးတွေက
တဖည်းဖည်း လွှာလောက်ကြီးကြီးလာတယ်။ ငိုး သွေ့ရှုံးတဲ့
သည်သက်တမ်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ နဖူးတွေ၊ ဒုးတွေမြင်ဖူးတာပါ။
ငိုး သွေ့တစ်သက် ထူးဆန်းအံ့ဩယ် ဂုဏ်ရာအန်လွန်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို
ကြောင်းကြည့်နေရင်း မောက်ဆုံးငါးဝက်မကြီးတွေ မဟုတ်
တော့ဘဲ လွှာမျှက်နှာနဲ့ လွှာငါးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြရဲ့။ ငိုး ဆံပင်
တွေထောင်ထက်နှင့် အွေးရပ်သွားသလေးပဲရယ်။ ကြောက်တာ။

"300: ...39"

ငါးထိုးင့်မျိုးရဲ့ အသက်မဲ့နေတဲ့ အလောင်းကို မီးပင်ချို့
နဲ့ သူသာနဲ့ကုန်းအစပ် ရေတာစ်ပိုင်း၊ ကုန်းတစ်ပိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ကြ
တာလို့ ရွာကလွှာတွေ ပြောကြတယ်။ အလောင်းက မျက်စီပြေး
ကျယ်ပြီး လက်တွေကောက်ကျွေးလို့တဲ့။ ငါးထိုးင့်မျိုးရဲ့ သေပုံသေ
နည်းက ဆန်းကြယ်လို့ ဘယ်သူမှ အဖြေမရှာနိုင်ဘူး။ အချို့က
တော့ င့်မျိုး အသေစက်လွှာနှင့် အန်ဖတ်ဆိုသေရတာတဲ့။ တချို့
ကျယတော့ င့်မျိုးကို သောက်ဖော်စွဲဖက် လှန်းက အဖော်ခေါ်သွား
တာတဲ့။ တချို့တွေပြောတာလည်း င့်မျိုးက ငါးတွေကို ကျင်စက်နဲ့

ရှေ့တိုက်ပြီး ဓာတ်လိုက်သေအောင် သတ်ခဲ့လို မူးမူးဖူးရေစပ်စပ်
မှာ သူဘက်ထရိကျင့်စက်နဲ့သူ ဓာတ်လိုက်ပြီးသေတာလိုလည်း
ဆိုကြတယ့်။

င့်မြို့အလောင်းက ပြာနမ်းနေတာကို။

သေချာတာကတော့ ငါးထိုးဝမ့်း ဒီအင်း၊ ဒီသည်ကြီးထဲ
ဘယ်တော့မှ ငါးမထိုးနိုင်ရှာတော့တဲ့ သူဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘဝကူး
ခဲ့ရလဲဆိုတာကို သူကလွှဲပြီး ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲရယ်။
လာဖြာပြရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

ပျံလုဟန်

လောကမှာဦးချို့ရှိသူက ဦးချိုးအားကိုးတယ်။ အစွယ်ရှိသူ
က အစွယ်အားကိုးတယ်။ အဆိပ်ရှိသူကရှုည်း အဆိပ်ကိုအားကိုး
ကြတယ်။ အဲသလိုပဲ၊ အာဏာပါဝါရှိသူတွေက အာဏာပါဝါတွေ
ကို အားကိုးကြသလို၊ ဉာဏ်ရန်ငွေကြေးတွေ ဘီလျှော့ချို့ ထပ်လျှော့ချို့
ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝသူကလည်း သူတို့ပိုင်ဆိုင်ရာ အားကိုးကြတယ်။

လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုကြတယ်။ အ...ဝါးခြစ်းပြား၊ သစ်
ကိုင်းခြောက်၊ မြက်တစ်ပင်၊ ထင်းတစ်ချောင်း ပိုင်ဆိုင်သူတွေက
လည်း အဲဒီ ထင်းတစ်ချောင်း၊ ဝါးခြစ်းပြား၊ သစ်ကိုင်းခြောက်၊
မြက်ပင်လေးတစ်ပင်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့၊ ကိုင်နိုင်တဲ့သူတွေကလည်း
ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ် ယုံကြည့်ရာအဖြစ်၊ လက်နက်အဖြစ် အားကိုး
ကြလေ့ရှိကြတာပဲရယ်။ ဒါလောကာ နိယာမှ၊ လောကရဲ့ ဓမ္မတာ။
ဘယ်တော့မှုလည်း ဟောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိနိုင်တဲ့ ပရမတ္တ
ကရားလို့လည်း ဆိုချင်ခိုနိုင်တယ်။

အခုမှ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေ လျှောက်လို့အမည်ခဲ့၊
လူလောကဝါးကျင်ထဲ မနေသာတစ္ဆောဘာအဖြစ် ရောက်ရှိမလာခင်
ကမ္မာသချို့သချို့ ဝေးလဲလုပဲတဲ့ ရှေ့ဘူးရားအဆုံးရွှေကို မဆိုထားနဲ့။
သူတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဖုဒ္ဓဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား
ပွင့်တော်မွှတဲ့က ရှိခဲ့ကြတာရယ်။ အခါးကြောင့်လည်း လောက
သုံးပါးအကြားအလပ်မရှိ၊ အကြွင်းအကျိုးမရှိ ပကတိထိုးထွင်း
သိမြင်တော်မွှတဲ့ အတုမဲ့အနှစ်းမဲ့ ဥာဏ်တော်ရှင်၊ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်တိုင် ဖွင့်ဟာမိန့်ကြားခဲ့ရတာပဲရယ်။ လောကကြီးကိုက
လျင်သူစားလောက၊ နိုင်သူစားလောက၊ ကြီးနိုင်ငယ်ည်းလော
က၊ သာရာကူး၊ နိုင်ရာစား၊ နိုင်ရာယုံးနိုင်တဲ့လောကကြီး၊
ရေစာန်လိုက်၊ လျှေကြုံစီးလောကကြီးရယ်လို့ သူတော်စင်သူစား
မြတ်တွေက ဆိုခဲ့ကြတာရယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေတာကိုး။

လောကတစ်ခွင့် ဘယ်မြေပြင်ရေပြင်ကိုပဲကြည့်ကြေး
 လေထု၊ မြေထု၊ ရေထုအကုန်လုံး နေရာအနဲ့ အဘိဓာတ္ထူ
 အပို့ဗ္ဗာတွေ၊ လူသာမျွှေးရိယတွေက ဖုန်းသော်လအော ပို့ပြီးထွေထု
 လာတာကိုး။ ရှုံးကာထက်ပို့ပြီး လွမ်းခြုံလာတာကိုး။ ပြောရရှုံး
 အာရုံခြောက်ပါး အကြားအလပ်မရှိ၊ ဖရုသာဝါစာတွေ၊ သမွှဖူး
 တွေ၊ ပိဿာတွေကလည်း ဖြို့တွေထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ ရွာထဲ၊ လမ်းအောင်
 ထဲမယ် မိုးဦးကျေ အလေ့ကျေပေါက်တဲ့ မြက်ရိုင်း၊ ခြို့ဖြယ်တွေ၏
 ရယ် တောကထွေထဲပဲလာတာကိုး။ လောကမှာခို့ရှိုးစကားတော်
 ရှိရှုံးမဟုတ်လား။ မှသားမပါရင် လက်ာတောင်မှ မချောဘူးခဲ့
 တာလေ။ အဲဒီခို့ရှိုးကို လက်ကိုင်တုတ်လို တွင်တွင်ရေလဲသုံးပြီ
 ဖြို့ထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ လမ်းထဲကနဲ့ ကားတွေပေါ့၊ ဘီယာဆိုင်၊ လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကားမှတ်တိုင်အခုံး၊ ပုံးတို့စွာအခုံး ရေအိမ်ထဲအထိ
 ပါ ကိုယ်မှတိုင်ရာက ဖင်မကြွေရသေးဘူး။ အေး...ငါလာဖော်ပြီ
 ဘယ်ရောက်နေပြီ မအားဘူးကွဲ။ ငါဘယ်ဟိုတယ်မှာ၊ ဘယ်ရှိ
 ကြီးနဲ့ လက်ဆောင်ကိုစွဲပြောနေတာ။ အဲလို မှသားတွေပဲ ၆၀
 မှားကြွေယ်ဝနေတာလား။ စကားအရာ အလက်ာတွေပဲ ချောဇ္ဈား
 အောင်လားရယ် မပြောတတ်ဘူး။ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ တတိတိ
 ပြောချင်ရာပြော။ လိမ့်ချင်ရာလိမ့်။ ပြီးပြန်းချင်တာတွေ ပြီးပြန်း
 မှသာဝါဒတွေ့ ဒင်းကြမ်းနဲ့စက္စာနှုန်းအမျှ မြင်တွေကြားနေရတာ
 လောကမှာ အမှားတွေက ကြာလာတော်လည်း မြေထဲ

ရှေတဲ့၊ လေတဲ့၊ လွှာတွေချုပ်ရင်ဘတ်ထဲ၊ ဦးနှောက်နဲ့အသွေးအသား
တွေထဲမယ် အမှန်ရယ်လို့ ထင်ယောက်ထင်မှား ဝေဝါးလာခဲ့ကြ
တာဖိုး။ ပြောရရင် ဒီသစ်ပင်က အမြဲမြဲအနှစ်က ဒီအပင်ပဲပါက
ပြီး ဒီအသီးပဲ သီးလာမှာပဲရယ်။ မှသာဝါဒအပင်ကနဲ့ အမှန်
တရား သစ်သီးသီးတယ်လို့ လောကသာတဲ့ ဘယ်ကျမ်း၊ ဘယ်
အဘိဓာန်မှာမှ မတွေခဲ့ပူးလိုပဲကိုး။ လွှာတွေပြုပြုပြုးပြတ်သန်းလာ
ခဲ့တဲ့၊ ပြတ်သန်းနဲ့ရတဲ့ခေတ်ဆုံး၊ စန်ချို့ပြုချို့သော လောက
ဝါးကျမ်းနှေရာအနှစ်က အရောင်ပြောင်းပေးပို့စေတဲ့၊ အေးဆိုးပေး
လိုက်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ စားဖားတွေ၊ ဓမ္မာတို့တွေ၊ လိပ်း၊
အိမ်မြှောင်း၊ ကပ်မြှောင်တွေလည်း ဒုန့်အေး၊ အတ်ဆုံးကြီးထဲ
အစတေးခံလိုက်ရရှာတဲ့ အရောင်ပြောင်း သူတွေပါတွေလည်း
များတယ်။ ခေတ်ကြီးကလည်း မနေ့တော်မှုတော် အပေါ်
ရွှေမှုနဲ့ကြား၊ အတွင်းက နောက်ရွှေးသင်းရှုံး သို့ရွှေးလောက်
ပွဲလက်ဆန်း၊ ဂုဏ်ရဆန်ဆန် ဝုစ်းဒိုင်းပေါ်တဲ့ပွဲပြီး ဥပုံးထိုးမြှောင်း
သာတယ် ဆိုကြတာကိုး။

ဘယ်လောက်ပွင့်လင်း မြင်သာသလဲဆိုရင် ထို့သော်
သက်လုံး ဆိုသိပ်ပုံးကွယ် ဂျယ်စုက်လာခဲ့ကြတဲ့ ဟိုနိုင်တွေ၊ ပြောရွှေ
တွေလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မြင်မြင်သာသာရှုံး။ ကိုယ့်ရဲ့ အူဇာ့
မရောနှစ်လုံးအိမ်ထဲက လိမ့်လည်လွှာ့လွှာ့ရှုံးလွှာ့လွှာ့စား ကောက်တွေ
တတ်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့၊ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်မည်း၊ ဉာဏ်ညို့၊ ဉာဏ်စုတ်၊

ဥက္ကလာပုတ်တွေကအစ နေရာဝန်းကျင်အနဲ့ အိတ်သွန်ဖာမှာက်
အထူတ်ရော၊ အစုတ်ရော၊ မနောအတွေးအကြံတွေ သွန်ချုပြ
နေကြတာ ပြောပါတယ်။ နည်းနည်းလေးမှတောင် ဟန်မဆောင်
ဖုံးမိထားနိုင်ကြဘူးရယ်။ ကိုယ့်အတွက်များ စားရပါးရ၊ ကုလား
ထိုင်နေရာများ ရမယ်ဆိုရင်တောင် သိကွာတွေ၊ လိပ်ပြာတွေ
လာမပြောနဲ့။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်ဖဲ့ဆင်၊ ဘယ်အိမ်ကို ဘယ်ဖော်
ဘယ်လိုခွင်ချုံ၊ ကျားကွက်ကို ဘယ်လိုပြော၊ ဘယ်အကောင်ကို
ထိုးကျွေး၊ ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိက်၊ ဘယ်အချိန် ကင်းဝင်းဆိုတဲ့
သိဝါဒတွေကလည်း အဖို့ဖို့။ ဒီပွန်းကို ဟိုပြော၊ ဒီမြင်းခုန်၊
ဟိုဘုရင်မချိန်နဲ့ လူကြားသူကြားထဲ ကိုယ့်အယုတ်တွေ(အဲ ...
အထူပ်တွေ) ဖြေဖြေပြောပြနေတာတွေလည်း ယိုသူမရှုက်
မြင်သူရှုက်ရယ်။ ဆက်ပြောရရင် ကိုရိုးယားစာတ်လမ်းတွေတွေ
ထဲကလို ချိတ်တာတွေ၊ ဒီတ်တာတွေ၊ အိပ်ရာတွေပါ ပါလာမယ်။

သူကတော့ သိပ်မအဲတွေ့ဘူးရယ်။ သူဘဝတစ်သက်
မှာ တော့သားတော့သားနဲ့ ရဲလွန်းလို့ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတာတွေ။ ပန်းရုံ
ဆရာတောင်မှ ရိုးသားတယ်ထင်လို့ မေးကြည့်တော့မှ မယားကိုး
ယောက် ပေါင်းနေတာတွေ။ ကြောင်တွေကလည်း ခံတွင်းပျေက်၊
ဇရက်တွေ၊ စာကလေးတွေကလည်း နှက်တွေကလည်း ခုန်ဆွဲ
ရန်ဆွဲတွေ များနေ့တော့ ဖုံးလှုဟန်လို့ လူစားမျိုးရဲ့အဖြစ်ကိုကြား
ရတာ၊ ကြုံတွေရတာ မထူးဆန်းတော့ဘူးလို့လည်း ဆိုလို့ရတယ်။

ဆိုရရင် သူကလည်း ငယ်စဉ်ထဲက ခုခို့ထိ ရိုးရိုးကျွန်ုင် မြင့်မြင့် ကြာ၊ မှန်တာလုပ် ဟုတ်တာပြောတတ်တဲ့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် သမား။ ပြောရရင်လက်တွေ့နဲ့ သဘောတရာ့နဲ့ တစ်ထပ်တည်း၊ ကစ်သားတည်းကျအောင် နေထိုင်တဲ့သူ။ ဒါကြောင့်ပဲ လူတွေ့နဲ့ ဝေးတဲ့ ရွာအစွန်ကွင်းစပ်မှာ လာနေတာ။ အဲဒီမှာ ဖျုလုဟန်အ ကြောင်း ကြားသိရာ ကြံခဲ့ရတာပဲရယ်။

ဖျုလုဟန်နဲ့သူက စင်မင်ရင်းနှီးသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကနိုင်ထဲက မည်းမည်းမြင် ဝင်ရောတတ်တဲ့လွှဲစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲ...သူက မန်က်မိုးလင်းတာနဲ့ ရွာလုယ်က လက်ဖတ်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်တတ်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လူမျိုးစုံ၊ စရိတ်မျိုးစုံရယ်။ အဲဒီမှာ ဖျုလုဟန်ကို ကြံတွေ့ရတာ။ မာမည်ကိုက ရင်းနှီးသူတွေရေား ရွှေနှီးချုပ် ဝင်ကလူတွေ၊ သောက်ဖော်စားဖက်တွေကပါ ဖျုလုဟန်ဆိုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်လား။ မန်က်တိုင်း ရွာလုယ်ကလက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကြီးထဲ စကားဟောင်ဖွားဖွား ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ဆိုရင် အဝေးကန့် မေးမနေနဲ့။ သွားမကြည့်နဲ့။ အဲဒါ ဖျုလုဟန်ပဲ။

ဖျုလုဟန်က အရပ်ပုံပြတ်ပြတ်နဲ့ စိုက်ခွဲပြီး အမြတေစ ပျက်နှာက အရက်ဘီယာသောက်စားလွှာ့နဲ့ ဖော်သွပ်အစ်ဝင် တဲ့ ပုံစံမျိုး။ ဖျုလုဟန်က လောကမှာ သူကြံ့ကိုတာ ဘီယာ့၊ အရက်တင်မဟုတ်ဘူး။ သူအတွက် အကျိုးရှိရင် ငွေပြားကလေး

များ၊ အဆင်ပြုမယ်ဆိုရင် မကောင်းမွှုစရိတ် အကုန်လုံးကြိုက်
တယ်လို့လည်း ပြောင်ဖွင့်ဟဝန်ခံထားတာရယ်။ လက်ရှိတော့
ရွာမှာ တရားဝင်စာရင်းဝင်ကတင် မယားနှစ်ယောက်။ တောင်
တစ်အိမ်၊ ပြောက်တစ်အိမ် ထားတာ။ အခြား စာရင်းမဝင်၊
စာရင်းမတင်တာတွေတော့ ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်း မသိဘူးလို့ သူနဲ့
သောက်ဖော်စားဖက်တွေက ပြောကြတယ်။ ဖျော်လုပ်ကလည်း
ဒီဇော်ကြီးထဲမှာ လူပြုစ်လာခဲ့တာဆိုတော့ ဇော်ကြီးက သင်ပြုခဲ့
တဲ့ အကျင့်စရိတ်မျိုးရဲ့၊ အရောင်မျိုးရဲ့ ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်
လို့ အကုန်ရတယ်။ ပြောင်းတတ်တယ်လို့ ဉာဏ်းလို့ရတယ်။ သူ
အထွက် စားပေါက်၊ စားလမ်း၊ ရပေါက်၊ ရလမ်းတွေဆိုရင်လည်း
ဘယ်လိုဖန်တီး ရှာဖွေရမလဲ ကျမ်းကျင်ပါနှစ်တယ်လို့ ပြောလို့
တယ်။

ဆိုရရင် ငွေရှာကောင်းတယ် ဆိုပါတော့။ ဖျော်လုပ်က
ကမ္မာပေါ်က သူအကြိုက်ထဲမှာ သူအကြိုက်ဆုံးက ဘီယာနဲ့
မိန့်ဗျာမျိုးမလို့လည်း သောက်ဖော်စားဖက်တွေဆီက တိုးတိုးတိုးတိုးတိုး
ဝန်ခံထားတယ် ပြောကြတာပဲ။ ဖျော်လုပ်ကိုကြည့်ရင် အမြတ်း
ဖုန့်တစ်လုံး၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ပို့သီယာဆိုင်၊ ဒီလက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ တွေ့တွေ့နေရတာပဲ။ အ...ဘယ်တော့တွေ့တွေ့ သူစား
ပွဲမှာ အလန်းအယား၊ အောင်းအယားတစ်ဦးဦးကိုပါ ရုပ်ကာမော
ကာနဲ့ တွေ့ရတာပဲရယ်။

ဖျော့လှဟန်က သူနဲ့ သောက်ဖော်စားဖက် လည်ပင်းဖက် ပေါင်းကြတဲ့သူတွေကို သူယစ်ထွေထွေ ရှိလာရင် “လောကမှာ ရေါနစ်သေတာ ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးလို့လဲကွဲ...အေား၊ မင်းတို့ တို့ထား၊ ဖျော့မှန်ရင် ရရက္ခုးကျင်လည်ကြတာချဉ်းပဲ။ ခွင့်ဆိုတာ ဘကတ်မှု။ ဆင်တာတ်မှု။ ခွင့်ထဲဝင်လာရင်တော့ ကိုယ့်အိတ်ကပ် ထဲ နိုင်ပြီသာမှတ်။ ခေတ်ကြီးထဲ လှတိုင်း ခွင့်သမားချဉ်းပဲလေ တွား။ မင်းတို့သာရွှေမှာ ဖူးရှာ၊ ငါးရှာ၊ ထင်းခုတ် လုပ်နေတာ ဘို့ယ်က သူများထောက်သာချင်၊ ဖြုန်းချင်၊ ပျော်ပါးချင်ရင် သူ လာကာထက် ခွင့်ဆင်တာတ်မှု။ လျှော့စာကို ခတ်ဘာတ်ရှုံးတ် မဟုတ် ဘူး ကိုယ့်ပို့က်ထဲ ငါးပါမှ...အေား။ ဒီခေတ်များ သူများခေါင်းပေါ် ထိပ်ကွက်နိုင်မှု။ ဒီးပွားရေးလောကမှာ လျှင်သူစားစတမ်းပဲ။ ချေတွေချဉ်းပဲ။ မပိုင်ရင် သွားမဟန်။ ကွဲသွားမယ်...အေား။

မန္တာက ခွင့်တစ်ခုဆင်လိုက်တာ တစ်ပုံးလောက်နိုင်သွားတယ်။ ညကလမ်းဆုံးမှာ ဂျိမ်းဘုံးတွေမရာ၊ အေးဘုံးတွေမရာ၊ လှေလွှာတို့၊ မြှေမြှေတို့ပါ စုံသွားတယ်အေား၊ အဟဲ...မြော်...အေး ငါးရှုံးပါတယ်ကွဲ။ ပြော...ဘာလဲ၊ မန္တာကဆင်ထားတဲ့ခွင့်လား။ မင်းဝယ်လက်ကိုသာ ရေအပြည့်ယူလာလို့ပြော။ တစ်ခါတည်း ငွေချေရမှာမော်။ သုံးဆယ်၊ သုံးဆယ် ငါ့လွှဲကို တစ်ဆယ်ပေး ရှာမှာ။ ကျော်တာ ငါတို့အတွက်၊ အေးလေ သွားသွားသွား မှာက်မှ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ငွေထုပ်ပို့က်မိမိ အရေးကြီး

တယ်။ ဟာ...ဟောကောင် တရားတွေ၊ ပြဒါးတွေ လုပ်မဖော်
ဒီလောက်လည်း အုံမဖော်စိုးပါနဲ့ကျား။ ခွင့်ထဲရောက်လာမှ မစာ
တတ်ရင်၊ ပါးစပ်မပါရင် မင်းအလုပ်လုပ်မဖော်တော့...အော်
ငါလည်း ဖျုလုဟန်ဆိုတဲ့ မာမည်ကိုပြောင်းလိုက်မယ်...အော်
ဒါပဲ။

သောက်ရင်းစားရင်း ဖုန်းများလာရင် ဖျုလုဟန်က သဲ
သလို။ ခေတ်ကြီးက ပွင့်လင်းလာပြီဆိုတော့ ဒီလို့ရွားယ်၊ အနုပ္ပါ
တွေ လွှာဝိုင်းဖုန်းတွေကိုယ်စိန့်ရယ်။ ခက်တာက ကိုယ့်မစင်ကိုယ်
မခြားသလိုပဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေရယ်။ ပြောမယ့်သာပြောစာ
ဖျုလုဟန်ရွားယ် ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဟိုအဖွဲ့အစည်း၊ ဒီအကျိုး
အောင်ယောင်ယောင်ရယ်။ ပြောပြီးပြီ။ သူအတွက် ငွေများကိုက်
မယ်ဆိုရင် ဆင်းရှုနှုံးပါးတဲ့ အသုဘအိမ်တောင် နှေတွေကို
မသာကန်ထရိုက် ဆွဲတယ်ကြားတာပဲ။ သူနဲ့ သောက်ဖော်စား
ဖက်တွေ ပြောကြတာပါ။ ဟိုးအရင် ရွားအစွမ်းမှာ ကန်စွန်းမြော်
လေး စိုက်စားတဲ့သူလို့လည်း ဆိုကြတာပဲ။ သိပ်မကြာခင်က
ရန်ကုန်တစ်ဖြူလုံး ဖြန့်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး ပြောရေး၊ ယာဉ်
တွေ အပြောင်းအလဲဖြစ်တော့ ဖျုလုဟန်သာမက ဖျုလုဟန်တို့
ရွာလုံးကျေတ် ပွဲစားတွေဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ မရွယ်ဘဲနဲ့ စောက်မင်း
ဖြစ်တဲ့ကိုန်းဆိုပါတော့။

ဖျုလုဟန်က အရင်ကလည်း ပေါင်းတတ်သင်းတတ်

တော့ နှေ့ချင်းသုချင်း ဖျော့လှဟန်ဘုံးတွင်တာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီထက်ပိုပြီး ပညာတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါပဲက ဖျော့လှဟန်ရဲ့ ဘယ်ညာလက်ခဲ့ပေါ်မှာ သူတစ်ပါးတွေလို့ ဖြောတို့၊ နော်တို့၊ ကြယ်တို့ မထိုးထားဘဲ လျှပ်ပေါ်ကဲတဲ့က ဖျော့ပုံကို အေးမင်ပြောသူ့ ထိုးထားတာပဲရယ်။ လူတကာပေါ် ဖျော့ကျေစွန်းလို့လား။ အဲဒီလက် ခဲ့ပေါ်က ဖျော်ပြောသူ့ ဖျော့လှဟန်ခေါ်တာလား သူလည်း မစပ်စမ့် ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ဖျော့လှဟန်ကတော့ ဆိုင်ကယ်တို့ရဲ့၊ ဖုန်း တွေမဲ့ရွှေ့နဲ့ ဘီယာဆိုင်မှာချည်း တွေ့နေရတာပဲ။

အဲဒီနှေ့သူလည်း ခရီးတစ်ခုတွေက်ပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ ရွာလုပ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း တစ်ပတ်၊ ဆံယ်ရက် ထို ဖျော့လှဟန်ရဲ့ ကျယ်လောင်ဟောင်ဖွာတဲ့ အသံလည်းမကြား၊ လူကိုလည်း မတွေ့ရတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ် စိတ်ကထင် မိတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ရွာထဲကအရက်သမား လှကျော်နဲ့ တစ်ရက်မမျှော်လင့်ဘဲ သူဇာတဲ့အိမ်လေး ပြန်ပြင်ဆောက်ရင်း စကားပြောမိတော့မှ -

“ဟာ... ဖျော့လှဟန်အမကြာင်း ဆရာမသိသေးဘူးပေါ့။ ဖျော့လှဟန် ဖျော့တစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး သူပါးစပ်က ရေကူးကျင်လည်ပါ တယ်ပြောရင်း ဖျော့လှဟန်ရောနစ်သွားတာ ဆရာ။ ဖျော့ရောနစ်တာမှ ရှိုးရှိုးချောင်းမဟုတ်ဘူး။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲ နှစ်သွားတာဝါး တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ဖျော့လှဟန် သေပြီးလေဆရာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“ဒီလို ဆရာရေ။ ဖျေလှဟန် ရေအိပြီး သေသွားပုံက”

အဒီမှာ ဖျေလှဟန်အကြောင်း သူသိခွင့်ရလိုက်တာပဲ။

စေစေက သူပြောနဲ့ပါပေကော်။ လောကမှာ ဦးချို့သွာက
ဦးချို့အားကိုးပြီး၊ အစွယ်ရှိသွာက အစွယ်အားကိုးတယ်ဆိုတာ။
အသလိုပဲ ဝါးခြမ်းပြား၊ ထင်းခြားကို၊ မြေကိပင်တစ်ပင် ပိုင်ဆိုင်
သွာကလည်း အဒီအရာကို အားကိုးတာပဲရယ်။ လူတွေ့ယလို သမတ်
တဲ့ မိန့်းမတွေ့ရဲ့လက်နက်ကလည်း မျှကိုရည်နဲ့မှယာပဲမဟုတ်
လား။ အံဆိုတာ ဖျေပိုပိုကျတတ်ရဲ့ကလွှဲပြီး သူကျော်းကျင်ရင်
ရေကူးနည်းပေါ့။ မိန့်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မှယာပဲရိယာယ်တွေကို
မကျမ်းကျင်တဲ့ ဖျေလှဟန်တစ်ယောက် လှကော်ပြာသလို ချောင်း
ထဲမဟုတ်ဘဲ အနက်တိုင်းတာမရတဲ့ သမွှာရာထဲမှာ တစ်သက်လုံး
နစ်မြှုပ်သွားတာပဲလို ဆိုချင်ဆိုလိုရတယ်။

တစ်နည်းဆိုရရင် ဖျေလှဟန် သူအရမ်းကြော်နှစ်သက်တဲ့
ပဲ၊ အရာက်၊ လူတွေ့ယော့နဲ့ ဝက်သားဟင်းတစ်ခွဲက်ကြောင့် အသက်
ပေးသွားရတယ် ဆိုရမှာပဲ။ ဂုဏ်ရသန်လည်း ဆန်တယ်။ ဖျေလှဟန်
သူတစ်ခါမှ မပြုဖွူးတဲ့ကောင်းမွှဲကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မကောင်းမွှဲ
ဒုစရိုက် ရှုသိလတွေ့ရဲ့အက်ကို တန်ဖြူနဲ့စားသွားရတယ်လိုလည်း
ဆိုချင်ဆိုပိုရတယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးမှာ ဖျေလှဟန်
က စိတ်ချော့၊ ရှုပ်ရော ဆယ်ပါးစလုံးမကအဆင် ကျျှေးလွန်ခဲ့တာကိုး။

ဖျုလှဟန် ခွင့်တစ်ခွင့် တည်းသွားလို့ ရွှေတွဲလွှာ၊ ငွေလွှာ
လွှာ၊ အော်ကြွားနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သွားထောက်အသက် ထောက်
အသက်ပေါ်တဲ့ အလန်းအယားလေးနဲ့ ဟိုတည်းနိုင်း၊ ဒီပိုတယ်
မှာ စာရင်းအယားတွေရွှေပါများတော်ကို ရွာတော်ပိုင်းက ဖျုလှဟန်ရဲ့
ပထားမန်ပါတ်တစ်ကြီးက ငယ်ကာချုပ် မမေ့သွားလို့ပဲလား။ မျှန့်တို့သာ
ဝေစားချင်စားမယ်။ ဖျုလှဟန်ကိုတော့ ဝေမစားနိုင်သူးလို့များ
တွေးမိသလားမသိဘူး။ ဖျုလှဟန်ကွက်သစ်တစ်ခုမှာ သွားရဲ့အလန်း
အယားလေးနဲ့ ရွှေတွဲလွှာ၊ ငွေတွဲလွှာဆင်ယင်ပြီး ပျော်ပွဲကြီးနဲ့ပြီး
ပြန်လာတဲ့လား။ ဖျုလှဟန်ရဲ့ နံပါတ်တစ်ကြီးက ဖျုလှဟန် အကြိုက်
နှစ်သက်ဆုံးဆုံးတဲ့ ဘိုယာနဲ့ ဝက်သားသုံးထပ်သားကို ဝင်းအိမ်
အောင်ရှုက်ပြီး ကြိုင်နာယုယပြုစုတာတဲ့။ ဖျုလှဟန်ကလည်း
တပြုးပြုးနဲ့ရယ်တဲ့။ ဖျုလှဟန် အရက်ရှိနှင့်၊ ဘိုယာရှိနှင့် စရက်မင်း
စည်းစိမ်ခံစားရင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်မှ ဖျုလှဟန်ရဲ့ကြောက်
မက်ဖျယ် အသံနက်ကြီးက ရွာကိုလွှားခြုံသွားတာတဲ့။ ဘေးမှာနဲ့
ချင်းတွေရော၊ ရွာထဲက အလန်းတွေားနဲ့နဲ့လာကြတဲ့အချိန်မှာ
ဖျုလှဟန်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာအလွှားလွှား၊ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့
လွှဲလောကာ၊ လွှဲပြည်ကနေ တွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဖျုလှဟန်ရဲ့ နံပါတ်
တစ်မယားကြီး မမြေခင်ကတော့ သွေးစွန်းနေတဲ့စားနဲ့ အေးတို့အေး
ကိုပြုးပြီး လူတွေတို့ တစ်ခွန်းပဲပြောပါတယ်။

“သွာက ဖျုခံ့တဲ့အတိုင်း မှာရာတကာ ဖျုပိုပို ဖျုကျွေတဲ့မောင်

ရာမှာ မယားကိုတောင် မထားဘူး။ ဖျေဆိုတာ တွေ့ရာရေမှာ
ပျော်ပါးပြီး၊ တွေ့ရာခို့စံလူးတတ်တဲ့ အကျင့်စရိတ်ရှိတယ်။ သူ
လူတကာအပေါ် ဖျေကျေတာ၊ ကောက်ကျေစ်တာ၊ ယုတ်မာတာကို
ကျိန်မ ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် ပုံဆိုတန်းတင် အကြောင်လင်မယူ။
ဒုက္ခနဲ့ နပန်းလုံးခဲ့တဲ့ မယားအပေါ်လည်း ဖျေပို့ ဖျေကျေလွန်းလို့
သေည်းမခံနိုင်တော့လို့ ကျိန်မ သူ့လက်သုံးစကားအတိုင်း ခွင့်ဆင်
ပြီး အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ နောက် ကျိန်မရဲ့နားထဲမှာလည်း
သူကို အဆုံးသတ်ပေးပို့ချည်း ကြားကြားနေရတယ်”

မမြေခင်ကတော့ အသလိုပဲ ဝန်ခံတယ်တဲ့။ လူအချို့က
တော့ မမြေခင်ကို ယဉ်ယဉ်လေ့နဲ့ ယောက်ဗျားဖြစ်တဲ့ လူဟန်အပေါ်
အချို့ကြေးပြီး စိတ်တွေ့က ကယောက်ကယ်ကိုဖြစ်နေတာလို့ ဆို
သူတွေဆိုကြ။ တော်ကလည်း မြေခင်ရဲ့ဘဝဆက်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ
က ဖျေလူဟန်ရဲ့ အလွန်အကျွေးနှုပ်စက်ကျွေးလွန်မှုတွေကို မခံနိုင်လို့
ဆိုပြီး ပြောသူတွေက ပြောကြတယ်။ သေချာတာကတော့ ဖျေလှ
ဟန်တစ်ယောက် လူတွေအပေါ် ဘယ်တော့မှ ဖျေမကျေနိုင်တော့
ဘူး။ ဖျေဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရေမနစ်ဘူး ဆိုပေမယ့် ပြောရရင်
ဖျေလူဟန် သူက တိမ်တိမ်လေးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့၊ ထင်ခဲ့တဲ့ ရေ
မှာ နစ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဂါဌီရဆန်နေတာက မမြေခင်ဝန်ခံခဲ့တဲ့ နောက်
ဆုံးစကားပဲ။ လောကပါလန်တ်တွေက၊ သမ္မာဒေဝန်တ်တွေကျေပဲ
တိုက်တွန်းစေ့ဆော်တာလေး၊ အများပြောကြသလို စိတ်ကသောင်း

ကန်း၊ ဖြစ်တာပဲလားရယ် လုပော့ မဆော်တတ်တော်ပါး၊ ဖျူလှုဟန်
ဘယ်ရေပြင်မှာမှ ရေမကူးနှင့်တော့ဘူး။

သူသိချင်နေတာက ဖျူလှုဟန် စောင်ကြီးကို နှုတ်
မဆော်ခင် မမြှစင်ရှုရင်ခြင်ထဲမှာ အဲဒီညာ၊ အဲဒီအနိုင်း အဲဒီတော်
စက္ကန်းပယ်လေးမှာ သူရဲ့စိတ်မနောအာရုံ စောင်သို့မဟုတ်
ဘာတွေတွေးပြီး၊ ဘာတွေကြံလို့၊ ဘယ်လို့မရသောတွေနဲ့ ပို့စိုး
ပက်စက် ဘယ်ခရိုးကို ဘယ်ထို့နဲ့ဘွားခဲ့ရသော်လို့တော်လုပ်း
မပြောနိုင်ဘူး။ ငရဲပြည်မှာတောင် သူအကူးနှင့်အနိုင်း ဖျူလှု
ဟန်ပို့စိုး ဘယ်လို့ခြင်တွေဆုံးပြီး၊ ဘယ်လို့ခြင်တွေ ဟာမယ် အကြော
တတ်ဘူး။ မှာမည်ကိုက ဖျူလှုဟန်ကိုး။

ကံပနိုင် တင်ကြီး

လောကိုယ် ဝိဇ္ဇာဓရ ဝိဇ္ဇာမယ သိဒ္ဓခခန်း မဟိနိုလမ်း
တွေ့နဲ့ ဂန္ဓာရီလောကမှာရော ဂန္ဓာရီယ်ပယ်ကြီးထဲမှာရော ဆိုတုံး
ဆိုစမှတ်ရှိကြတယ်။ အဲဒါက စာတ်ကြမ်းရင် နတ်ကြမ်းမခံနိုင်
ဘူးဆိုတဲ့စကား အဲသလိုပဲ စာတ်နိုက်ရင် နတ်ရှိုက်တာထက်
ဆိုးတယ်တို့။ စာတ်မပိုင်ရင် နတ်မကိုင်နဲ့ ဆိုတာတို့ ပြောရရင်
ဆိုတုံး ဆိုစမှတ်တွေက အများအပြားရှိတယ်။ စာတ်ဆွေ နတ်တွေ

ဆိုတာကလည်း လောကနဲ့ ဝန်းကျင်နဲ့ လူတွေနဲ့ ဘယ်ကင်းလို့ ရကြမှာလဲ။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ လူဆိုတဲ့ လူတွေက သူမထွေကြုံ ဖူးရသူလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မြင်မြင်သာသာ ထင်ထင်လင်း လင်း ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ရှင်းရှင်းပြက်ပြက် ပြောပြရရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်တစ်လုံး ဘဝင်တစ်လုံးနဲ့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံများ သူတို့လောက် မြင့်တာ မြတ်တာ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ စတိုင်လွှာ ထူတ် မလိုင်တွေလုပ်ပြီး ဘီယာနဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ စကား ပြော။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်းပဲ ပြင်ကွင်းထဲ ကိုရိုးယားဖက်ရှင်နဲ့ အလုန်းဒယား အဆန်းဒယား လေးများ ဘောက်တိဘောက်ဆတ်နဲ့ ဝင်ရောက်လာရင်ပဲ သမီး ရွယ်လား မြှုံးအချယ်လား အသိသာတိတွေမောက်။ မခွဲခြား မကွဲ ပြားနိုင်ဘဲ မျက်စိအောက်ကျတ်ကျလုမ်တတ် ကြည့်ကြ မောက်။ ဒေါသတွေ မောဟတွေ မီးခိုးတာလုလှနဲ့ လူသာ့နဲ့ မစွဲရို့ယတွေ ဖရှုသာတိစာ၊ သမွှဖလဝါစာဓတ္ထ မြို့ရေရှာက်ရေ့နဲ့ တဒ်ဂုံးကိုယ့်ရဲ့ မအောက်လေး ဖောက်ပြန်တာကိုထောင် မထိန်းချုပ် မဟန့်တား နိုင်ဘဲ လူဇွဲမြှောက်ပါး တစ်ပါးမှ အကြားအဆပ်မရှိ ချည့်တိုင် မရှိတဲ့ နားလို့။ ဓာတ်အကြား နတ်အကြား ပြောရင်ပဲ မတူသလို မတန်သယောက် ဂိုက်နဲ့ ဆိုက်နဲ့။ ပြောရရင် ရုန် ပြောခဲ့သလို အကြည့်နဲ့ သတိလေးကိုတောင် ဟိမိနဲ့ သြတွေ အကြား တည်မြှောင် ထားနိုင်သူက ခပ်ရှားရှားရယ်း

စကားတွေ တရားတွေကလည်း ဓာတ်။ မယားတွေ
ကားတွေ။ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေကလည်း ဓာတ်။ ပုတိုး
တွေ ခရီးတွေကလည်း ဓာတ်။ လောကစဉ်ဝါး၊ အရာရာ ဓာတ်
ဆောင်နေဉ်တဲ့ ဓာတ်ကောင်တွေချည့်ဆိုတာ မွေလျှော့ဉ်ပုံရ
ပါတယ်။ ပထဝါ၊ တေဇ္ဇာ၊ ဝါယော၊ အာပေါတွေက ဓာတ်တွေ
က ဓာတ်သဘာသောင်ပြီး ဓာတ်ရုပ်တွေက ဓာတ်အလုပ်လုပ်
နေတာကို ရုပ်အသွင်တွေ ကန့်တ်ဆင်ထားတာကို အဟုတ်ထင်
နေဉ်တဲ့သဘာပဲ။ သမုတ်မင်တဲ့ ပုထိုဒ်တွေကိုး။ သူလည်း
ပုထိုဒ်က တစ်မွေးတစ်ပဲ ပိုမသာလှုသူး။ အဲ...ဒါပေမဲ့ ရုန် သူ
ပြောပြခဲ့သလို တစ်ခရီးတည်း တစ်ကားတည်း သွားနေရင် လေ
ညာအထက်က အေးမနာ လျှောမကျိုး လေပုပ် လေသိုးတွေစွဲ
တော့ မောက်ကလွှာ အောက်ကလွှာတွေ မခံသာသလိုမျိုး။ ကိုယ်ကျိုး
နည်းရပုံ ပြောပြပါတယ်။ သူက သဘာဝတ္ထာရား ချုပ်ရှုလို့
မဟုတ်ပါဘူး။ အသိနှုန်းတိ လွှတ်ပုံလေး ပြောပြခို့တဲ့ သဘာဝါ။

အဲဒီထဲမှာ ကံမနိုင် တင်ဉှုင်လည်း ပါတယ်။

ရုန် သူပြောပြခဲ့တဲ့ လောကီပညာ ပည်တ်နယ်ကြီးထဲက
လွှတွေနဲ့ မကင်းတဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖဲ့ ပတ်သက်ဆက်နှယ်နေတဲ့
လောကီယဝိဇ္ဇာစရ ဝိဇ္ဇာမယ မနေ့မယ ဆိုတဲ့ သိဒ္ဓိစခန်း မဟိန္ဒိ
လမ်းတွေမှာရယ်၊ ဂုဏ်ရှုယ်ပယ်ကြီးထဲက လက်တွေ မျက်တွေ
မဟုတ်လို့ မယ့်ဉ်ည်နိုင်ဉ်တဲ့ နက်နဲ့သိမ်မွေ့ပြီး ပါးရွာတဲ့

နယ်ပယ်ကြွေးထဲက ဓာတ်တွေ၊ နတ်တွေနဲ့ ဓာတ်ကြမ်း နတ်ကြွေး
တွေအကြောင်း။ အဲ...ပြီးတော့ ရုန် သူပြောခဲ့တဲ့ ဓာတ်မယ့်
နတ်မယ့်၊ လောကမှာ ဘာကိုမှုလည်း မယ့်ဘူးဆိုတဲ့ တင်ကြိုင်
တို့လို လူကြမ်းတွေရဲ့အကြောင်း သူတွေကြုံခုံတွေဖူးသူမျှ အရှုံး
က တစ်မွေးသူပဲဆိုဆို၊ ပိုက်ဆံတစ်ပဲနဲ့ ငါးကြောင်းခေါင်း တက်ကိုင်
သူလိုပဲ ယိုးယိုး။ ရှင်ဘူရင့်စားတော်ချက် ထင်းခုတ်တဲ့လက်နဲ့
နှိုက်တယ်ပဲဆိုဆို။ သတိသံဝေဂယ္ဗဖယ်ရာလေး ပြောပြတဲ့
သဘောပါ။

ဓာတ်ကြမ်း နတ်ကြမ်းနဲ့ လူကြမ်းတွေလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့
ပ ဓာတ်နဲ့ ဓာတ်ယဉ်၊ နတ်နဲ့ နတ်ယဉ်တွေ၊ လူနဲ့ လူယဉ်တွေ
မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီးသားရယ်။ လူနဲ့လူယဉ်တွေ
ဆိုရင်လည်း ဘယ်လူကြမ်းဆိုတဲ့ နာမဝိယေသန ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး
တပ်တော့မလဲ။ ရှပ်ရှင်တွေ၊ မီဒီယိုတွေမှာလည်း တွေမြင်နေကြ
ဖူးမှာပဲရယ်။ လူကြမ်းတွေ၊ မီလိန့်တွေပါ။ အမှန်တော့ လူထဲက
လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းတစ်လုတ် ထင်းခုတ်စားတော်
ဝတယ်ဆိုတဲ့ ဒီမြေ ဒီရေမှာ တောင်တွေကလည်း သွောင်တွေ
ကနေ ခေါင်းတဲ့ဖြစ်တော့ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွား အုပိုပိုအနေး
လူကြမ်းဆိုတဲ့ ပညာတဲ့ ဓာတ်နဲ့ ဟပ်မိအောင် ရှပ်ကခပ်ကြမ်း
ကြမ်း အသွင်သွော်ကြမ်းကြမ်း၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး လွှမ်းမော်း
မှာ အပြောကြမ်းကြမ်း အဆိုကြမ်းကြမ်း အနေကြမ်းကြမ်း လွှဲ

ဘဝခရီးရည်ကြီးမှာ တွေ့ကရာလူ ဟိုဖြ ဒီဇြောက် လက်သီး
လက်မောင်းတန်းတဲ့ အတ်ဝင်ခန်းအရ ကြမ်းပြု၊ ရမ်းပြရတဲ့
တစ်ခန်းပါပါ နှစ်ခန်းပါပါ (အတ်လမ်း အတ်အိမ် အတ်ကျက်
စလယ်ဆုံး မသိပေမယ့်) အေးလိုးကြား(နှေတွက်)ကိုက်ရင် စိုက်ချင်
လည်း မိုက်ပြရမှာပဲဆိုတဲ့ လူကြမ်းတင်ကြိုင် အမြောင်းရယ်။

ပြောရရင် သံသရာကြီးကလည်း ဆုံးစမထင် အနမတရှိ
လို ဆိုထားတော့ စလယ်ဆုံး အတ်ညွှန်းအတ်လမ်းဖိုင်ကိုလုပ်နိုင်
တဲ့သူကလည်း ခပ်ရှားရှားမို့လား။ ဘဝဆိုတဲ့ ဖြတ်သန်းရှင်သန်းမှု
အတ်ညွှန်းဖိုင်ထဲမှာ ““ဒီနေ့ မင်းတစ်ခန်းပါတယ်”” ဆိုတာနဲ့ပဲ
မနက်မိုးလင်း မျက်နှာသာစ်၊ ဗုဒ္ဓဝတ်ပြု ဘုရားရှို့။ ပရိတ်၊ ပဋိသန်း
ဂါထာတွေတောင် မရွတ်မဖတ်နိုင် မေတ္တာမပွားနိုင်ဘဲ အုလျား
အားလျား အီးကတွက်ပြီး နီးရာကားနီးပြီး ရိုက်ကွင်းရောက်အောင်
ပြီးရတာ။ ဆိုရရင် မယားစာ သားစာနဲ့ မယားအစာ သားအစာ
အုမတောင့်ဖို့အရေး သိလမ်စောင့်နိုင်သေးသူးလို ဆိုကြတဲ့ လူ
ကြမ်းတွေ။ အတ်ညွှန်းအရ လောကမ်းကပဲထိုးထိုး၊ ကံနဲ့ကြမ္ဗာ
ကပဲ ထိုးထိုး၊ ကိုယ်ကပဲ ကံပေါ် ကံချော်လို့ မင်းသားကိုပဲ
ထိုးထိုး။ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ခုက္ခာနဲ့ သမှုဒယကား များများနေရတဲ့
လူကြမ်းဘဝ။ တင်ကြိုင်လည်း ခေတ်ကြမ်း၊ အဖြစ်ကြမ်း၊ အတွေး
ကြမ်း၊ အခေါ်ကြမ်း၊ အစားကြမ်း၊ အသွားကြမ်း၊ ပဋိသန်းလည်း
ကြမ်း၊ လမ်းလည်းကြမ်း၊ နှစ်းလည်းကြမ်းတဲ့ ဘဝကြမ်း စရိက်

ကြမ်းတွေထက လူကြမ်းလောကကြီးထဲက လူကြမ်းထဲက
လူကြမ်းပဲ။

တင်ကြိုင် မူးလာရင် ပြောပြောနေတဲ့ စကားတစ်ချို့
ရှိတယ်။

“ဟေ့...အေ့...ငါတိုက ဖီဒီယိုထဲမှာ နာမည်ကိုက
လူကြမ်းကွာ။ လူလိမ္မာ လူတော်၊ လူပါး၊ လူနှပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။
မင်းသားတွေလို နှီးနှံမိုးနဲ့ လူနဲ လူယဉ် လူပျော်တွေ မဟုတ်ဘူး။
ကြမ်းစရာရှိကြမ်း၊ ရမ်းစရာရှိရမ်း။ အေ့...ရမ်းစရာရှိလည်း
ရင်နှစ်ခြမ်း မြန်းမြန်းကဲပစေ။ ရမ်းရှုတယ်မှတ်။ ကြားဖူးတယ်
မို့လား...အေ့။ လူကြမ်းရင် ဘယ်နှတ်ကြမ်းမှ မခံနိုင်ဘူး။ တစ္ဆေး
သရုံဆိုရင် ဝေလာဝေး။ အနားတောင် ဖင်မသီရုံဘူးမှတ်။ ဖုတ်
ကင်ပြီး အမြည်းလုပ်စားရင်တောင် ဆီကုန်တယ်။ အချိန်ကုန်
တယ်။ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတဲ့ကောင်...အေ့...ထို့”

ရုန် ပြောပြီးပြီး။ ဘဝတွေကကြမ်း။ လောကခံတွေက
ကြမ်း။ ကံတွေကကြမ်း။ မသန်တွေကလည်းကြမ်း ဆိုသလို နှုတ်
ကြမ်း။ အလုပ်ကြမ်းတော့ ရုပ်တွေလည်းကြမ်း၊ ဝစီလည်းကြမ်း၊
ဝသီလည်းကြမ်းတာ သဘာဝပဲ့ဗွာ့။ စိတ်ပျို့ရင် ကိုယ်နဲတာ
ပလေး။ စိတ်ကြမ်းတော့ ကိုယ်ကြမ်း။ စိတ်ရင့်တော့ ကိုယ်လည်း
ရင့်။ စိတ်မကြည်လင်တော့ ရုပ်တွေလည်း မကြည်မလင့်နဲ့ ကသီ
လင်တပေါ်များတာ ဘာများထူးဆန်းလို့လည်းရှုယ်။ အများပြား

ပြောနတဲ့ တရားသဘောနယ်ထဲကလို ရပ်နှုန်းများ၏အိတ္တာ သမုဟ
ညီညွတ်မျှတမူမို့လား။ ရပ်ဆင်းရဲရင် စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲရယ်။
အဲသလိုပဲ စိတ်ကဆင်းရဲမှုတော့လည်း ရပ်ကပါ ပည်တ်သွားရာ
စာတ်သက်ပါသလိုမျိုး အိုစာဆင်းရဲတတ်တဲ့ သဘော။ အပြန်
အလုန် ကျေးဇူးပြု အဖို့အတွယ် အထောက်အပဲ ပြုမောက်တဲ့
သဘောရယ်။ အ...ဒါပေမဲ့ လောကမှာ အနေစုတ်ပေမယ့် ခွဲ
ထွပ်တဲ့ မြှုပ်ဝါစလို လွှာကသာ ဆင်းရဲနှစ်မ်းပါး မပြည့်စုံ မလုံး
လောက်ပေမယ့် စိတ်က ချမ်းသာပြည့်စုံနေတဲ့သွေ့လည်း ရှိ
တတ်ကြပါတယ်။ ဒါကလည်း အလေ့အထုံး အတွေ့အကြံတွေ့နဲ့
ပါရမိရင့်မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သွေ့မြတ်တွေလိုမျိုး။ ရှိတော့ရှိတယ်။ နည်း
နည်းတော့ ရှားတယ် ဆိုရမယ်။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ လောကဝန်း
ကျင် နေရာအနှံ့မှာ ရပ်ဝေါ်ဖြစ်တဲ့ ပကတီကြည်လင်ရွင်ပြနေတဲ့
မျှက်လုံး မျှက်နှာတွေက တစ်ခုခု အလို့မကျေရင် ရွှေတဲ့ရွှေတွေးနဲ့
ခက်ထန်တင်းမာလောတတ်ကြတဲ့ ပုထုဇ်တွေပဲရယ်။

နှုတိုင်းတော့ အေးမြှုတ်သလို နှုတိုင်း
တော့လည်း ဗုဒ္ဓဟူးနှုရျည်း မဖြစ်နိုင်တာကို မေ့လျှောတတ်ကြ
တာ ပြောပါတယ်။ တန်ခိုးနှေ့နှေ့ပြီးမဲ့ တန်လဲ့နှေ့ရောက်တယ်ဆို
တာလည်း အတိမုတော့ ဂုဏ်း ဝင်စလုတ်တိုက်သလို နှုတိုင်း
ကိုယ့်မွေးနှုရျည်းပဲ ထင်မြင်နေကြတော့လည်း ခက်သားး
ဒါကြောင့်လည်း ရှေးအတိတော့ အနှစ်ရကာ ပညာရှိ ပညာရင်တွေ

သူတော်ကောင်းကြီးတွေ၊ ဘိုးဘွားမိဘတွေက လူအလို နတ်
မလိုက်နိုင်လို ဆိုတဲ့ ပြုခဲ့ကြတာရယ်။ ပညာတဲ့ ဓာတ်ဆိုတာက
စူး။ ဖြူတစ်ချက်ရဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ မှာက်ကျောလိုပဲ့။ ခြဲမြားလို့
စွာလို့မရတဲ့ သဘောရယ်။ ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်။ ဓာတ်ကြပ်းတိုက်
ပတ်ကြမ်းတိုက်တယ်ဆိုရင် လောကတစ်ခွင် ဖြောင်းအြောင်းကို
လွန်စဉ်ကုန်ရော့။ လူဆိုတာ သမုတ် နတ်စာရင်းထဲ ပါဝင်ပြီးသား
တွေ။ ဓာတ်တွေမှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိသလို နတ်တွေမှာလည်း
သူ့အဆင့် သူ့အတန်း သူ့ကုသိုလ် သူ့ကမ္မာသွေးနဲ့ အမျိုးအမျိုး
အဖွံ့ဖွံ့ ကွဲပြားစွာ လောကဝန်းကျင်အနဲ့ တည်ရှိနေကြတာရယ်။
သာသနာစောင့်နတ်မင်းကြီးတွေ၊ အာဏာပိုင်နတ်မင်းကြီးတွေ၊
တော့စောင့်နတ် တော်စောင့်နတ်ကြီးတွေက စလို့ အရာမ်စောင့်၊
စေတိဘုရားစောင့်တဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေ။ မြို့စောင့်နတ်၊ ရပ်စောင့်
နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်တွေ။ ဘုမ္မာစိုး၊ ရှာက္ခာစိုး၊ အာကာသစိုး နတ်မင်း
ကြီးတွေ အမျိုးမျိုးအဖွံ့ဖွံ့ရယ်။ ကမ္မာဇရပ်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ မမြင်အပ်တဲ့
ရပ်နတ်တွေနဲ့ ဘုန်းတွေမှာ စံမြန်းနေကြတာချည်း။ ဒါ...သာသနာ
နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ စောင့်ရှောက်ကြတဲ့ အထက်နတ်မင်းကြီးတွေ။ နတ်
တွေကို ပြောပြတာ။ အလယ်နတ်တွေ၊ အောက်နတ်၊ လမိုင်နတ်
တွေ မပါသေးပါဘူး။ စတုမဟာရာ၏နတ်ပြည်ကနေ နတ်ပြည်
(၆)ထပ်ဖြစ်တဲ့ တာဝတီသာ၊ ယာမာ၊ သုတီသာ၊ နိမ္မာနှင့်တို့
ပရို့မြို့တာ၊ ဝသဝစ္စို့ ဆိုတဲ့ နတ်ပြည်တွေက အလယ်ဘုံး အလယ်

နတ်တွေရယ်။ သုခိုတာ ဘူမိဆိုတဲ့ ပါဌ္ဇာကားကနဲ ဆင်းသက်
လာနဲ့တာရယ်။ ဆိုးရွားတဲ့ အပါယ်လေးသုသားတွေအဖြစ် စာရင်း
သွင်းထားတဲ့ အသုရကာယ်တုသားတွေတောင် ကမ္မကုသိုလ်အရှိနှိုး
နှုန်း ညာခံစားရတဲ့ သုသားရှိတယ်။ ဒါ တင်ကြိုင်ဝို့၊ သူတို့က
ယမမင်းလို့၊ ငရဲမင်းကြီးလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ဝေမာနိက ပြီးလွှာတို့
ရဲမင်း အရှင်သာခင်ပြစ်တဲ့ ယမမင်းဆိုတာတောင် စတုပဟာရာစ်
နတ်ထံမှာ ပါတာမျိုး။

အဲဒီထက် ပိုပြီးဆိုးဝါးတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နတ်ဆိုးနတ်
ဝါးတွေ၊ နတ်ကြမ်းတွေကိုတောင် နတ်လို့ခေါ်ဆိုနေကြတာရယ်
မို့လား။

စကြဝြေသုန္တုအပြား လောကဝန်းကျင်အနဲ့ တည်ရှိနေတဲ့
မမြင်အပ်တဲ့ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြှတ်တွေမပြောနဲ့ ကိုယ့်
ဝန်းကျင် ကိုယ့်လက်တစ်ကာမ်းမှာ ဥဒုပုံးမှုတင်းနေထိုင် ကျင်
လည်ကျက်စားနေတဲ့ နတ်စာရင်းဝင်တွေ၊ နတ်စာရင်း မဝင်တာဝင်
တွေကို မူးလာရင် ယစ်တွေလာရင် ကိုယ့်ရှေ့က မြှေ့လား၊ ကြိုး
လား၊ တုတ်လားတောင် မခွဲပြားတဲ့ တင်ကြိုင်က
လူကြမ်းရင် နတ်ကြမ်းမခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ အုံတောင်သုမ္မတယ်။
ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်းစ နှစ်ခုန်းစ အရိပ်ပြပေမယ့် တင်ကြိုင်က သူ
ထက် စာတာတ်ပေတတ်နေတော့ သူကလည်း ရောင့်နှုတ်ပိတ်
ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်နေတာပဲရယ်။ ခေတ်ကြီးကိုက စတု

ကြမ်းတွေ၊ နတ်ကြမ်းတွေ၊ မိဇ္ဈာဓာတ် ပြို့စ္စာတော်တွေ ထူးပြာ
လွမ်းမြှုလှုတဲ့၊ ဓာတ်ဆိုး နတ်ဆိုးတွေ ထူးပြုလှုတဲ့ မကောင်းသူ
ပယ်ပြီး ကောင်းသူပဲ ကယ်တဲ့ဆယ်တဲ့ သီကြားအော်ကြီးဆိုတော့
သူအရိပ်ပြုလည်း ပြပြပေါ့ရယ်။

ခက်တာက တင်ကြုံင်ဝိုလို လွှာအဆတ်ဖျားများကလည်း
ဓာတ်လည်းမယ့် နတ်လည်းမယ့် (ယုံပါလို့လည်း အတင်းပြာ
နှုတာ မဟုတ်ပါဘူး) နတ်ဆိုး၊ နတ်ဝါး၊ အစိမ်းသရဲ့ သင်းကွဲ၊
ဖုတ်ပြို့စ္စာတော့ ဓာတ်တွေဖွဲ့ ဓာတ်ကျွေနေ့စွဲကြ၊
ဓာတ်တွေချောက်ချားကြတော့ ဟိုနိုင်ငံ ဒီနိုင်ငံက ရန်း၊ တဇ္ဈာ
သရဲ့၊ မှုံးကားတွေထဲကလို ပရှလောကသားတွေက မွှေကြ
နောက်ကြလို့ အနေမလှ ချောက်ထဲကျွေတဲ့အဖြစ်။ ဓာတ်ဆိုတာ
ကျွေစက်တတ်တဲ့ သဘောရယ်း၊ ဓာတ်ကျွေရင်လည်း နတ်ပူးတာ
ထက်တောင် ဆိုးတယ်။ ဓာတ်ကောင်း ဓာတ်စစ်ကို မဆိုလိုပါ
ဘူး၊ ဓာတ်ဆိုး ဓာတ်ပုံတွေကို ပြောတာရယ်။ ခုပံကြည့်လေး
ရန်း၊ တဇ္ဈာ၊ သရဲ့၊ မှုံးတွေက ဒို့စာစို့ဒို့ရဲ့ ဘုရားခန်းအောက်
ကမဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်၊ လမ်းဘေးတဲ့နတ်အဆုံး
အိုးစွာရုံးတွေ ပုံးနှုတား၊ ဓာတ်ဆိုးတွေ လွမ်းမြှုဖုံးလွမ်းနှုတား၊
သတိမဗ္ဗာတော့ ဂုဏ်ပြုသူ့ တောင်ကြီးတစ်တောင်လုံးတောင် မမြှင့်
နိုင်ကြတား၊ စိတ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်ကြောင့် စိတ်ပြုစ်တာဟို
မှုလော့နှုကြတာမျိုး။

သူက ရွာအစွဲနဲ့ ရွှေတင်ခြံနားမှာဖောက်တော့ ညာဆိုရင် ယိုင်
တိယိုင်ထိုးနဲ့ အသံကွဲ အသံဝါကြီး ဗလုံးဗလွှားနဲ့ လူကြမ်းလို့
စိတ်ပါကြမ်းနေတဲ့ လူကြမ်းတင်ကြိုင်ကို သူဓရိုးထွက်ပြီး ပြန်
ရောက်လို့ တစ်ပတ်ဆယ်ရှက်အကြာမှာ သတိတရနဲ့ မေးကြည့်
မိတော့ တင်ကြိုင်နဲ့ သောက်ဖော်စားဖက် ငပိန့်က....

“ဟာ...တင်ကြိုင်သတင်း ဆရာမသိသေးဘူးပေါ့”

“ဘာသတင်းလဲ။ ဘာလဲ...တင်ကြိုင် ပထမ မယား
ကြိုးကွာပြီး မောက်မိန့်းမထပ်ရလိုလား။ ထိပေါက်သွားလိုလား”

“တင်ကြိုင်သေပြီလေ ဆရာ”

“ဟင်”

“ဒီကောင့်ပါးစပ်ကမဲ့ နှုတ်စည်းမရှိ၊ ပါးစပ်စည်းမရှိ
ဘဲ ပြောချင်ရာပြော၊ ဆိုချင်တာဆိုလို့ နှုတ်ကြောင့်သေရတာ
ဆရာရှုံး။ ပြစ်ပုံက ဒီလို...”

ငပိန့်က ပြောပြတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရှက်လောက်က
တင်ကြိုင်တို့ သရဲကားတစ်ကား ထမလုံဘက်မှာ သွားရှိက်ကြ
တာတဲ့။ တင်ကြိုင်က နွေစားခေါ်လို့ လိုက်ရှိက်တာတဲ့။ အဲဒီ
ရှက်တွေ အတော့အတွင်း ကားမရှိက်ခင်ထဲက တင်ကြိုင်က
အရက်ကို နှုန္တရွာညာပါ စိတ်ညွစ်လိုအိုပြီး အဆက်မပြတ်သောက်
နှုတာတဲ့။ သူတို့ သရဲကားသွားရှိက်တဲ့ ရှုံးတင်ခြံကလည်း အဲဒီ
ရွာရဲ့ သုသာန်ကုန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းရယ်တဲ့။ အောင်ငြင်ခန်းအရ

တင်ကြိုင်က မင်းသမီးကို သရဲအဖြစ် ခြောက်ပြရတဲ့ အဆိုထဲ့။ အချိန်ကလည်း မူးပေါ်ရှိပါးဖြူအချိန်။ အဲဒီမှာ ဒါရိုက်တာက ဖွဲ့တွေဘာတွေပေးပြီး စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လို့ တင်ကြိုင်ကို ရွှေတော်ရှုပွဲကို ကုန်တော့နိုင်းတာ။ အဲဒီမှာ တင်ကြိုင်က သူကလူ ဒီလို့မမြင်ရတဲ့ ပရဲလောကသားတွေကို မကန်တော့နိုင်ဘူးဆိုပြီး မဖွယ်မရှာတွေ ပြောတယ်လို့ ငပိန်က ဆိုတယ်။

“တင်ကြိုင်အကြောင်းလည်း ဆရာသိသားပဲ။ ခေါင်းက မာမသဲ့ တစ္ဆေတ်ထိုးပေါ်ဘင်း။ လူကြမ်းဆိုတဲ့အတိုင်း သူကြမ်းရင် နတ်ကြမ်းတောင် ပြီးရတယ်လို့ မူးရင် ကြွေးကြော်တဲ့ကောင်။ ကားကလည်း မျာက်ဆုံးခန်းဆိုတော့ ဒါရိုက်တာက စိတ်တယ်င့် ထင့်နှေပဲ။ တင်ကြိုင်ကို ဆက်မဆူတော့ဘဲ အဆင်ပြေအောင် ရိုက် တယ်တဲ့။ လူစားထိုးစရာလည်း မရှိဘဲတိုး။ ပြီးတော့ တင်ကြိုင်က နိုကတည်းက စရိုက်ကြမ်း လူကြမ်းနဲ့ မမြင်ရတဲ့ ဓာတ်တွေ နတ်တွေ သိုက်တွေနဲ့ ပရဲလောကဆိုတာ အယုံအကြည်မရှိတဲ့ ကောင်ကိုး”

“တင်ကြိုင်က မူးဇော်လို့လား”

“ရှုံးတင်မှာ သောက်လို့မရဘဲ ဆရာ။ မမူးသော်ဘူးတဲ့။ အဲဒီကဇူ ရှုံးတင်ဖြုတ်တော့ တင်ကြိုင်က ရှုံးတင်ကာယး ပြီး မလို့က်ဘဲ အဲဒီရွာကုန်းထိပ်က အရက်ဆိုင်မှာ ကျွန်ုံးတော်တဲ့။ ဘယ်လောက်တောင် သောက်သလဲတော့မသိဘူး။ အဲဒီရွာကလူ

တွေ ပြောတာတော့ တင်ကြိုင် မူးပြီး ဆဲရေးတိုင်းတွေတာ ရွာက
ရှိသမျှ နှစ်တွေ တွေ့သရဲ မှင်စာတွေ ကုန်ရောတဲ့..."

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရဂတာလဲ"

"အဲဒါကိုက ထူးဆန်းနေတာ ဆရာ။ တင်ကြိုင်က
မူးဇာတယ်ဆိုပေမယ့် ခြေလှမ်းမယျက်ဘူးတဲ့။ ရွာကုန်းထိပ်ကနေ
အဲဒီအရက်ဆိုင်ထဲက ပြန်စိုး ကားမှတ်တိုင်ရှိတဲ့ ကားလမ်းတစ်
ဖက်ကို ပြတ်အကျိုးမှာ လမ်းအလယ်မှာ ဟိုင်းလပ်ကားက ဝင်
တိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးတာပဲ။ တင်ကြိုင်ဆို ဆယ်ပေလောက် လွင့်
စဉ်ပြီး တရာ့တဲ့ ပါဘွားတာတဲ့"

"ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာက ဘာဖြစ်လိုလဲ။ တင်ကြိုင်က
မူးဇာတော့ ကားလာတာ မမြှင့်လို့နေမှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ဟိုင်းလပ်ကားအရိုင်ဘာနဲ့ ကားပေါ်
က ပါလာတဲ့ လွှဲတွေက တည်းတွေ့တဲ့ မပြောတာ။ ဝန်ခံတာ။
ကားလမ်းဖြတ်ကျိုးတာ တင်ကြိုင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး
တဲ့။ သူတေားမှာ မည်းမည်းကျူးတ်ကျူးတ်နဲ့ ဗလတော့တော့
လွှဲကြီးတစ်ဦးလည်း အထူးပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ အရက်ဆိုင်ရှု,
က လွှဲတွေလည်း မြင်ရတာတဲ့။ အဲဒီလွှဲကြီးက တင်ကြိုင်ကုပ်ပိုး
ကိုခွဲပြီး ကားရှုံးတွေ့တ်လိုက်တာ အားလုံးမျှက်မြင်တဲ့"

"ဟုတ်ကော့ ဟုတ်လို့လား ငရိန်"

"ထူးဆန်းလွန်းတယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ ဆရာ။ အားလုံး

က ကျို့နှိပ်း တည်းတည့်တည်း ပြောကြတာက အဲဒီမည်း
ကျွဲတ်ကျွဲတ် ငင်တိုတို လူကြီးက တင်ကြိုင်ကို ကားရှုံးတွေး
လိုက်တာ အထင်အရှားရယ်တဲ့။ ခက်တာက ထူးဆန်းဇူတာက
လူတွေက ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော အဲဒီကုန်းထိပ်နားမှာ တင်
ကြိုင်ကားတိုက်တော့ တင်ကြိုင်အပြင် သူတို့ပြောကြတဲ့ ရှုံး
မဆိုထားနဲ့ ဘယ်ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မရှိဘဲ ရှင်း
ရှင်းကြီးတဲ့ဆရာ့။ အဲဒါကိုက ထူးပြီးဆန်းဇူတာ...”

